

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORKED

A Lighthearted Utensil Romance

RUTH CARDELLO

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Bu bir deprem mi yoksa çatalın seni gördüğüne sevindi mi?

Bir İkinci Dünya Savaşı süper askeri ve birliğinin hükümet tarafından çatal bıçak takımına hapsedildiğini ve geri dönebilmelerinin tek yolunun bir kadınla yakınlaşmak olduğunu hayal edin.

Yeni bir şehre taşındıktan kısa bir süre sonra Mercedes, bir emlak satışından antika gümüş takımlar satın alır ve belirli bir çatalı tercih ettiğini keşfeder. Çatal kaybolduğunda ortaya çıkan adam gerçek midir yoksa müstehcen bir fantezi mi?

Eğer gerçekse, deli mi, yoksa gerçekten olduğunu iddia ettiği kişi olabilir mi? Onu olduğu gibi kabul edecek kadar açık fikirli misiniz?

Ve bir çatala aşık olmak mı?

SPOONED and KNIFED'da Mercedes'in onu ve arkadaşlarını kurtarmak için ne kadar ileri gideceğini öğrenin.

Dikkat uyarısı:

Bu hikayedeki baharatlı sahneler tamamen kurgusaldır. Lütfen hiçbirini evde yeniden canlandırmaya çalışmayın. Okurlarımın FAFO (Forked Around and Found Out) yaptığını duymak istemiyorum. Çatallar acıtıyor. Çatalları ait oldukları yerde, masada tutalım.

ÇATALLI

Neşeli Bir Mutfak Eşyası Romantizmi

Kitap 1

Ruth Cardello

Yazar İletişim

web sitesi: RuthCardello.com

e-posta: rcardello@ruthcardello.com

Facebook: [Yazar Ruth Cardello](https://www.facebook.com/YazarRuthCardello)

Twitter: [RuthieCardello](https://twitter.com/RuthieCardello)

Telif Hakkı

Çatallı: Neşeli Bir Mutfak Eşyası Romantizmi

Telif Hakkı © 2024 by Ruth Cardello

Kindle Edition

ISBN e-Kitap: 978-1-963122-18-3

ISBN Baskı: 978-1-963122-19-0

Ruth Cardello'nun Özgün

Çalışmasıdır Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler, olaylar, ticari kuruluşlar veya lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu hikaye şuna adanmıştır:

baharatlı sahneler hariç her şeyi planlamama yardım eden genç kızım. Bunu sensiz yapamazdım, Serenity.

büyük kızım, fotoğrafçılık becerileriyle benim kapak vizyonumu hayata geçirdi. Seninle gurur duyuyorum, Alisha.

Kapak için hangi gümüş takımlara ihtiyacımız olduğunu hemen anlayan kocam. Annesinin 1940'lardan kalma gümüş düğün setini ödünç aldı ve fotoğraf çekimleri başladı. Umarım anneniz çatal bıçak takımının kat ettiği yola bakıp gülümsüyordur.

Bu kitabın konusunu önerdiğimde akıl sağlığımı sorgulamayan arkadaşlarıma. Konuları tartışmaktan asla bıkmadığınız ya da hikâyenin şekillenmesini izlemenin baş döndürücü keyfini paylaştığınız için teşekkür ederim. Bir tanesi o kadar yardımcı oldu ki bir kediye onun adını verdim.

Tetik uyarısı:

Bu roman, İkinci Dünya Savaşı'nda bir çatalın içine hapsedilmiş ve ancak bir kadınla yaklaşarak yeniden insan formunu alabilen bir süper asker hakkındadır. Ayrıca biraz şiddet içermektedir.

İçindekiler

Kitap Başlık

Sayfası Hakkında

Yazar İletişim Telif

Hakkı

Adanmışlık

Okuyucularıma not

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Yazar Biyografisi

Okuyucularıma not

Kendinize sorabilirsiniz: "Bir yazar nasıl olur da milyarderler hakkında aşk romanları yazmaktan mutfak eşyalarına geçer?" Bu soruya komik bir yanıt bulmaya çalışabilirim, ama işte gerçek.

On bir çocuğun en küçüğüüm. Annem ve babam on yılı aşkın bir süredir yoklar. Geçen yıl kardeşlerimden birini daha kaybettim ve bu çok zordu. Çok zordu.

Bir kapı hakkında aptalca bir kitap okudum ve gülmekte zorlandığım bir dönemde beni güldürdü. En küçük kızıma kitaptan bahsettim (detaylardan değil, sadece konusundan). O da bu kadar saçma bir şey hakkında yazmam gerektiği konusunda şaka yaptı. Yemek için dışarıda olduğumuzdan, bir çatal romantizmi önerdi. Bir adamın nasıl çatal olabileceğine dair mükemmel bir arka plan bulana kadar güldük.

Ve elbette, erkekliğe geri döndüğünde muhteşem biri olmak zorundaydı.

Bu kitabı yazmak için oturduğum her seferinde güldüm ve bu süreç ruhuma iyi geldi. Bu ciddiye alınması gereken bir hikaye değil. Gülümsememi yeniden bulmama yardımcı olması için yazdım ve umarım okuyanların ruh halini iyileştirir.

Birinci Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

BUGÜN o gün.

Ya şimdi ya da asla.

Derin, güçlendirici bir nefes alıyorum ve Rhode Island'ın tartışmasız en çekici erkeğinin ardından asansöre adım atıyorum. Uzun boylu, zayıf, bir tutam buklesi, mükemmel dişleri ve benim hiç sahip olmadığım kadar iyi bir stil anlayışı var. Bana başıyla selam veriyor ve neredeyse sinirlerim bozuluyor.

Ona gösterdiğim gülümsemenin sıcak ve davetkâr olması gerekiyordu ama ne kadar gergin olduğumu düşünürsek, acı çekmiş gibi görüldüğünden eminim, çünkü hızla başka tarafa bakıyor. Ben de onun gibi asansör kapısına bakacak şekilde dönüyorum ve eğer atışımı yapmazsam beni fark etmeyeceğinin yüzde yüz kesin olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Yirmi üç kişi asansöre birlikte bindi. Sekiz kişi diğer kiracılarla. Altı kişi başka biriyle. Sadece benimle dokuz. Selamlaşma dışında sıfır etkileşim.

Buraya taşındığından beri onu izliyorum. Tamam, bu kulağa kötü geliyor. Onu takip ettiğim falan yok. Providence'a pandemiden hemen önce taşındım ve evden çalışıyorum, bu yüzden yoğun bir sosyal takvimim olmadığını söylemek yeterli. Evet, dünya yeniden açıldı ve pek çok insan bazılarının normal olarak adlandırabileceği duruma geri döndü, ancak ben çok fazla dışa dönük biri olarak başlamadım ve evde yalnız kalmak için bir bahaneye sahip olmanın uzun bir süre için rahatlatıcı olduğunu itiraf edeceğim.

Kimseyi görmemek ve hiçbir şey yapmamak isteseydim Block Island'da kalabilirdim. Yaz mevsimi dışında oldukça sessiz bir yerdir. Daha da sessiz,

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra ailem daha sıcak havalar için güneye taşındıktan sonra.

Kendi başıma taşınma cesaretini bulmam biraz zaman aldı, ancak dünya kapanmadan hemen önce insanlarla tanışmak için Providence'a taşınmak klasik Mercedes zamanlaması diyebileceğim bir şeydi.

Ama şansım dönmek üzere.

Hayatımın ve mutluluğumun kontrolünü elime alıyorum.

Asansörün kapısı kapanırken nefes nefese kalıyorum. Dördüncü katta oturuyor, yani bunu yapmak için fazla zamanım yok. "Merhaba, ben Mercedes," diyorum nefes nefese.

"Merhaba," diye dostça bir ses tonuyla cevap veriyor. Bunu yapabilirim.

Boğazımı temizliyorum. "Beni tanımadığınızı biliyorum ama hafta sonları bisiklete bindiğini görüyorum ve yarın cumartesi. Benim de bir bisikletim var. Depoda ama çıkarabilirim ve bir ara birlikte gezintiye çıkabiliriz diye düşünüyordum."

"Elbette," diye cevaplıyor bana bakmadan.

Emin misin? Aynen öyle. "Tamam. Tamam. Tamam. Bunu ne zaman yapmak istersin?"

Yarın mı?"

"Kulağa hoş geliyor."

Kulağa hoş geliyor. Aman Tanrım, az önce yarına evet mi dedi? Gözlerimdeki sersemliği görür diye ona bakamayacak kadar heyecanlıyım. "O zaman bu bir randevu."

"Dinle, asansördeyim ve yalnız değilim, o yüzden detayları e-posta yoluyla konuşalım. Elbette. Kulağa hoş geliyor. Pazartesiye kadar sana ulaştırırım."

Ne?

Kiminle konuşuyor?

Sıcaklık yüzümü ısıtıyor. Ben değil, o. Telefonda konuşuyor. Söylediğim bir şeyi duydu mu?

Bakışlarım yanan kat numarasına doğru uçuyor. Muhteşem. Kendimi küçük düşürmek sadece iki katımı aldı. Mükemmel. Umarım, utanç yolculuğu benim katıma tek başına geri döner.

Asansör dördüncü katta duruyor ve çıkmadan önce duraklıyor. Bir an için şaşkın bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor. "Özür dilerim, az önce bana bir şey mi söylediniz? Bir telefon görüşmesi yapıyordum."

"Hayır." Cevabım boşuk bir tonda çıktı.

"Oh, Tamam. I deęildi. Elbette. I dūřındūm I
duydum senin ses içinde arka planda."

Sadece isteyerek ölmek mümkün olsaydı, ayaklarının dibinde bir  l 
yığının haline gelirdim. "Hayır."

Eliyle kapının kapanmasını engelliyor. "İyi misin?" Sadece bir şey
söylemem gerektiği için, "Mektupların bende." diye geveledim.

"Mektuplarım mı?"

"Yanlışlıkla kutuma konmuş."

Gülümsemesi yüzünü değiştiriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.
"Ve bana geri vermek mi istiyorsun? Bu çok hoş. Teşekkür ederim. İşte tam
da bu yüzden taşınmak için küçük bir şehir seçtim. Birbirini kollayan bir
topluluğun parçası olmak istiyorum."

"Evet."

"Ben Greg." Orantısız sırtışı çok sevimli. "Ama postalarımı aldıysan
bunu zaten biliyorsundur."

Başımı salladım.

"Almak için uğrayayım mı? Benim evime de getirebilirsin. 414
numaradayım."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Yani, onu sana getireceğim."

Bir kez daha gülümsüyor. "Teşekkürler. Gerçekten minnettar olurum."
Dışarı ıktı ve aramızdaki kapı kapandı.

Kahretsin, şimdi postalarından bazılarını almalıyım.

İkinci Bölüm

Mercedes

*Providence, Rhode
Island 2024*

KISA **BİR SÜRE** sonra oda arkadaşımın önüne bir tabak yemek koyuyorum. Evcil hayvan beslemek kira kontratıma aykırı olduğu için Mike kâğıt üzerinde Brown Üniversitesi'nde yüksek lisans yapan, kredisi ve referansları iyi olan yirmi beş yaşında bir öğrenci. Gerçekte ise Providence'a taşındıktan kısa bir süre sonra beni eve kadar takip eden, yaşını bilmediğim turuncu bir tekir. Bir kulağının yarısı eksik ve pirelerle kaplı olduğu için banyo ve tıbbi ilgi için minnettar olacağını düşünmüştüm. Minnettarlık Mike'ın pek sevdiği bir şey değildir.

Ona yerde yemek yedirmem gerektiğini biliyorum ama genellikle konuştuğum tek kişi o olduğu için masada bir yeri hak ediyor. Bu akşamki yemek? Yüksek kaliteli konserve mamalar ve kemiksiz, derisiz tavuk şeritlerinin bir karışımı. Bana miyavlıyor ve kendime yüzüncü kez sosyal medyada görmeye devam ettiğim iletişim butonlarına yatırım yapmalı mıyım diye soruyorum.

Hayır. Ben en kötü senaryoları düşünen biriyim. Bir şeylerin nasıl ters gidebileceğiyle başa çıkamazsam, o işi yapmam.

Ya bazen bana attığı o ölüm bakışları gerçekse? Bana yönelik eleştirilerinin sadece hayalimde gerçekleşmesine izin vermeyi tercih ediyorum.

Aileme göre, her zaman her şeyi aşırı analiz ederdim. Doktorların olması gerektiğini düşündüğünden daha uzun süre emekledim çünkü düşmek acı verici görünüyordu. Tuvalet eğitimi, çıplak popom suya değdiğinde ve kazara sifon çekildiğinde neler olacağını hayal ettiğim anda dehşet vericiydi. Yirmi dört yaşına gelmiş olmama rağmen nasıl olup da kimseyle seks yapmadığım konusuna hiç girmeyeyim bile.

Zührevi hastalıkların bir kadının labiasına neler yapabileceğine dair fotoğraflar gördünüz mü? Görmediyseniz, kendinizi kurtarın ve görmeyin çünkü bu sadece tedavi seçenekleri ve gördükten yıllar sonra hala aklından çıkmayan fotoğraflarla dolu bir tavşan deliğine götürür.

Bu görüntüler neden hala bakire olduğumun bir parçası. Ama onları arkamda bırakmalıyım.

Yani, emeklemek hayat boyu bir seçenek değildi.

Tuvalet korkumu yendim.

Birini becermek ne kadar zor olabilir ki?

Ben zaten adamı seçtim. Bay Oda 414.

Kendi yemeğimi almak için masadan kalktığımda Mike bana miyavlıyor. Beni yargılıyor. "Seni anlayamadığıma sevindim," diyorum. "Beni bu plandan vazgeçirmeni istemiyorum."

Masaya giderken duruyorum ve lavabonun yanındaki bulaşıklıktan en sevdiğim çatalı alıyorum. Bir kasa dolusu gümüş takımım var ve hangi çatal bıçağı kullandığıma hiç dikkat etmedim ama bu çatalda özel bir şeyler var. Eski moda ve som gümüş. Ağzımda iyi hissettiren sağlam dişleriyle mükemmel bir ağırlığa sahip.

İnsanlar artık böyle kaliteli ürünler üretmiyor, bu yüzden bir emlak satışında bu gümüş takım çantasına rastladığımda satın aldım. Elbette, altı kişilik süslü bir takım, yalnız yaşayan ve hiç misafir ağırlamayan bir kadın için pratik bir yatırım değildi ama koşullar değişebilir.

Koridorda bir şey düşürüp beni komik bulan beş kişilik bir grupta sohbet edebilirim. Beni yemeğe davet edecekler ve işler o kadar iyi gidecek ki ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim. Olası yeni en iyi arkadaşları eğlendirmek plastik kaplarla yapılmamalıdır.

Çatalımı tavuk tabağımın yanına koyuyorum ve oturuyorum. Yemeğimi kesmek için çatalın yan tarafını kullanırken, kalkıp bir bıçak almayı düşünüyorum ama sadece çatal kullanmaya alışmışım. Bir parça et saplıyorum ve sabırsızlıkla ağzıma götürüyorum. Bu sete sahip olmadan önce, som gümüşün paslanmaz çelikten ne kadar farklı bir his verdiğini anlamamıştım.

Daha ağır ve daha sıcak, bir şekilde sade tavuk gibi basit bir şeyi yeme eylemini bir hoşgörü gibi hissettiriyor. Dudaklarımda bıraktığı hissi ve dilimin üzerinde kaymasını seviyorum.

Bir elimde çatalı tutarak kedimin bakışlarıyla buluşuyorum. "İşte bu yüzden biriyle seks yapmak zorundayım Mike. Cansız nesneleri

Seksi. Bir keresinde arabasını çekici bulan bir adamla ilgili bir video izlemiştim - gerçekten ama gerçekten çekici. Belli ki akıl hastasıydı." Kıkırdıyorum, sonra ayılıyorum ve çatala bakıyorum. "Bu çatalı seviyorum ama bu çatalı *sevmiyorum*. Elbette en sevdiğim çatal ama muhtemelen bunu diğer çatallarla karıştırabilirim ve aradaki farkı anlamam. Pahalı çatal bıçakların verdiği hissi seviyorum, hepsi bu."

Mike'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşmak gibi bir hata yapıyorum. Benden daha iyi olduğunu sanıyor ama değil. "Bakmadığımı düşündüğün zamanlarda taşaklarından arta kalanları yastığımda yalıyorsun, bu yüzden birbirimizi yargılama konusunda daha nazık olalım, tamam mı?"

Kuyruğunu umursamazca sallıyor.

"Normal bir hayatım olacak," diyorum savunmacı bir şekilde. "Dışarı çıkacağım, insanları tanıyacağım, belki biraz uyuyacağım ve haberlerini benimle paylaşmak için sabaha kadar bekleyemeyen arkadaşlarım olacak. Bu hayata sahip olmaya çok yakınlım. İnsanlarla gerçekten sohbet edebilmek için kendimi geliştiriyorum."

Mike'la bir kez daha bakiştık. "Bugün Greg'e çıkma teklif ettim. Üst kattaki adama. Ve sen sormadan söyleyeyim, kötü gitti." Tavuktan bir ısırık daha alıyorum, etten çok çatalın tadını çıkararak, "Ama hayat bir asansör kapısını kapattığında bir posta kutusu açar," diyorum.

Kahkaha atıyorum.

Mike kızgınlıkla kuyruğunu sallıyor.

"Üzgünüm, tabii ki anlamıyorsunuz. Beni duymadı çünkü telefonla konuşuyordu. Ben de fark etmedim. Yani, evet, bu acı vericiydi. Ama ona mektuplarının bende olduğunu söyledim, şimdi nasıl alacağımı bulabilirsem yukarı çıkıp onu görmek için bir bahanem olacak. O da çok minnettar oldu." İç çektim. "Keşke bende ona ait bir şey olduğunu söyleseydim, bu daha kolay olurdu. Ona postasını kaybettiğimi söyleyebilirdim." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Ya da onu parçaladığını. Hayır, bekle, ona güvенеbileceğimden emin olana kadar senin hakkında bir şey bilmemeli."

Gömleğimdiki kedi tüylerine bakıyorum ve nefesim kesiliyor. "Ya sana alerjisi varsa?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Bir yıl daha bekaretimi kaybetmek için fazla düşünmeyi reddediyorum."

Elimdeki çatal titriyor.

Ya da bir doğum gününün daha tek başına gelip geçmesi fikrine verdiğim tepki o kadar güçlü ki ellerim titremeden duramıyor.

Hayır, çatal hareket ediyor. Masaya bırakıyorum.

Hareket etmiyor. Tabii ki durur, çünkü çatallar kendi başlarına bir şey yapmazlar.

Tekrar hareket etmeye başlayana kadar.

Aman Tanrım, bu bir deprem. Daha önce hiç olmamıştı.

Ama zemin hareket etmiyor.

Ve odadaki başka hiçbir şey öyle değil. Sadece çatal.

Belki de New England'daki depremler o kadar hafif ki tüm binanın sallandığını fark etmiyorum.

Mike çatalı benden uzaklaştırıp masanın diğer tarafına fırlatıyor. "Mike," diyorum azarlarcasına, sonra eğilip çatalı yanımdan alabilmeyi umuyorum. Eğer bu bir depremse, masanın altında olmak daha güvenli olmalı, değil mi?

Belki de Mike hayatımı kurtarmaya çalışıyordu. İyi kedicik. Beni seviyor.

Çatalı almak için masanın altına eğildim ama göremedim. Lanet olsun. Masanın altından geri çekilmeye başladığımda bir çift iyi cilalanmış deri ayakkabı görüyorum. Şaşkınlıkla doğruldum. Başımın masaya çarpma sesi odada yankılanıyor ve yemin ediyorum. Acı görüşümü bulanıklaştırıyor. Mike yanımda belirliyor ve her zamanki gibi hiç yardımcı olmuyor.

Parlak ayakkabı giyen kimseyi tanımıyorum. Greg değil. Ne de bakım görevlileri. Dairemin kapısını açık mı bıraktım yoksa biri mi girdi?

Elbise ayakkabısı giyen biri tarafından mı soyuluyorum? Davetsiz misafirin orada olduğumu bilmemesine imkan yok. Etrafta çatalımı arıyorum. Birini bıçaklamak için bıçak daha iyi olurdu ama bir şey hiç yoktan iyidir.

Çatal hiçbir yerde görünmüyor.

Şansımın dönmesi buraya kadarmış.

Nefes alıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Parlak ayakkabıların üzerindeki pantolon düzgünce kırışmış. Ne tür bir suçlu pantolonunu ütüler? Bay 414 numaralı oda bile ütölemiyor ve o çok havalı.

Yavaşça kayıyorum, böylece masanın kenarından bakabiliyorum. Başımı sandığımdan daha sert çarpmış olmalıyım çünkü bakışlarım yükseldikçe baktığım şeyin gerçek olma ihtimali azalıyor. Sıkıştırılmış haki pantolonun üzerinde zeytin rengi, kemerli, üzerinde çok sayıda madalya bulunan tek tip bir ceket var. Sertçe yutkunuyorum. Halüsinasyon mu görüyorum? Beyin sarsıntısının yan etkisi mi? Bu ne kadar çabuk olur?

Adamın geniş bir göğsü, kalın kaslı bir boynu, keskin bir çenesi ve insanı içine çekip tutsak eden türden delici mavi gözleri var. Saçları kısa ve düzgün kesilmiş. Çürük beynim iyi bir zevke sahip.

"Hiç de hayal ettiğim gibi değilsin" derken sesi üst kattaki adamdan birkaç oktav daha derindir.

İnliyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Beyin hasarı muhteşem bir adam yaratabilir ama benden etkilenen birini yaratamaz mı?"

"Hanımefendi, yaralandınız mı?"

Tanrım, sesi çok seksi. Erkeksi ve talepkar. Onunla ilgili her şey sert ve tecrübeli. Kalabalığın içinden geçerken diğer erkeklerin yol vereceği türden bir adam. Tehlikeli. Sert.

Bu modası geçmiş üniforma da neyin nesi? Koz oyunu mu oynuyor?

Bunu anlayabilirim. Başımın arkasındaki hassas noktaya dokunuyorum.

"Öldüm mü ben?"

Bu mantıklı. Gerçekten bir deprem oldu ama masa beni kurtarmak yerine ezdi. Ve sen de benim diğer taraftaki ruhani rehberimsin." Panik içinde etrafıma bakındım. "Mike başardı mı yoksa o da öldü mü?"

Muhteşem askeri hayalet kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Mike kim?" "Kedim."

Etrafına bakınır. "Burası cennet değil. Bir süre öyle olabileceğini düşünmüştüm ama burası kesinlikle başka bir yer."

"Sen de mi öldün?"

"Ben öyle

düşünmüyorum."

"Yani, beni ışığa yönlendirmek için burada değilsin?" "Doğru."

"Diğer yöne gitmeyeceğim. Bundan eminim. Günah işlemiyorum. Yani, ışıktan başka bir yere gitmeyi gerektirecek kadar bir şey yapmıyorum. Tamam, bugün yalan söyledim. Ve hırsızlık yapmayı planlıyordum. Ama bu ne kadar kötü bir şey ki? Ve saflığa gelince. Benden daha saf olamazsın. Bir erkeğin altına yatmadım ve bazı insanlar bunu seks olarak bile görmüyor ama ben hep yaptım. Yani burada mutlak bakireyim. Bunun da bir anlamı olmalı."

Ağzının bir köşesi sanki eğleniyormuş gibi kalkıyor. "Not aldım ama şu anda verimli bir bilgi değil. Sen kimsin?"

"Bekle, dur. Ölmediysem bile bilincim yerinde değil. Bununla başa çıkabilirim. Bilincim yerinde değil ve masanın altındayım. Tek yapmam gereken kendimi uyandırmak." I

yüzümün bir tarafına ve sonra diğer tarafına hafifçe vurdu. "Uyan, Mercedes. Arkadaş edinmen, sevişmen gereken bir adam ve bakman gereken bir kedi var. Uyan artık."

Zeytin üniformalı adam etrafına bakınıyor ve sonra o muhteşem mavi gözlerini tekrar bana diyor. "Hangi yıldayız?"

"Zaman yolculuğu sanrısı. Bunu nereye götürüyoruz? Tamam beyin, zorlandığını görüyorum ama bu beni çekici bulmayan muhteşem bir yabancından daha iyidir. Bu uyanmak için çözmem gereken bir bulmaca mı?"

"Elbette. Hangi

yıldayız?" "Yirmi yirmi

dört." "Peki neredeyiz?"

"Providence, Rhode Island'daki evimde."

"Japonya'ya karşı kazandık mı?"

Omuz

silkiyorum.

"Kazanmak

mı?" "İkinci

Dünya Savaşı."

Bir savaş filmi boyunca bile uyanık kalamamışken neden bir asker hakkında fantezi kurduğumu bilmiyorum ama uyanmak için oynamaya hazırım. "Yaptık. Japonya'ya bir bomba attık ve bu savaş hemen hemen bitirdi."

"Ne tür bir bomba?"

"Atomik bir bomba."

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, sonra bir sandalyenin arkasına tutunarak kendini sabitliyor. "Bize bunun asla olmayacağı söylenmişti."

Üçüncü Bölüm

Hugh

*Londra, 8 Mayıs
1945*

Savaşı kazandık, en azından bu kısmını. Almanya teslim oldu. Churchill bugünü resmi tatil ilan etti. İnsanlar sokaklarda dans ediyor ve her Müttefik askeri bir kahraman olarak müjdeleniyor.

Benim birimim hariç. Varlığımız ve ordumuzu desteklemeye katılımımız en üst düzey gizli bilgidir. İmzayı attığımızda bizim için şöhret olmayacağını biliyorduk ve bu sorun değildi.

Tetik parmağımın tabanını çevreleyen beyaz çizgiye bakıyorum. Masamdaki on iki adamın her biri için, tüm sağlıklı erkekler askere alınıp görevlendirildiğinde geride kalmanın utancı, bilinmeyen korkusundan çok daha ağır basıyordu.

Derin bir nefes alarak, başarımızın takdir edilmesi için bir an duruyorum. Müdür Falcon son görevimizi onurlandırmak için bizi Savoy Otel'de gösterişli bir akşam yemeğine davet etti. Az sayıda insan katılmasına rağmen, birimimdeki herkesin bir sandık dolusu madalya ile ödüllendirildiği resmi bir etkinlikti. Programdaki zamanımızın tam olarak bu şekilde sona ereceği söylendiği için bir beklenti duygusu var.

Uzun masadan aşağıya, ailem olan adamlardan geriye kalanlara bakıyorum. Birlikte risk aldık, yükseldik, hayatta kaldık ve başardık - ve birlikte, savaştan sonra eve dönemeyecek olanlarımızı hatırlayıp yasını tutacağız. Gıcır gıcır beyaz örtüler ve yer sofraları kraliyet ailesine yakışacak kadar süslü ve eminim kendini yerinde hissetmeyen tek kişi ben değilim.

Sahadan yeni gelmiştik, barınaksız ve duşsuz geçen bir haftanın kirini yıkadık, yaralarımızı sardık ve ütülenmiş üniformalarımızı giydik.

Resmi olarak üyesi olmadığımız bir ordu. Hepsi ne için? Inkwell Projesi sona mı eriyor?

Yoksa bu yeni bir aşamanın başlangıcı mı?

Üniformamın yakası rahatsız edici derecede sıkı. Kravatımın düğümünün altından bir parmağımı sokup onu biraz gevşetiyorum. Birimdeki bazı adamların aksine, kuralları çiğnemedim ya da kanunsuz işlere bulaşmadım. Yaptığım her şey doğrudan emirle ve dünya barışı amacıyla yapılıyordu. Eğer kontrol edilmezse, Alman bilim adamları dünyanın daha önce hiç görmediği bir güce sahip bir bomba geliştireceklerdi.

Böylece, gecenin karanlığında, Almanya'nın en büyük beyinlerinden birçoğunu ayarttık ve kaçırdık. Birçoğunu aileleriyle birlikte. İşbirliği yapmadığına karar verdiklerimiz peşimi bırakmadı. Kimseyi serbest bırakmadık. Karşılaştığımız herkes ya gönüllü olarak Müttefik Kuvvetler'e katıldı ya da yanlarında götürülenlerle birlikte yöneticiye teslim edildi.

Bize bunun gerekli bir kötülük olduğu söylendi ve başka bir yol olmadığına inanmak zorundayım. Dünya atom bombasına hazır değildi. İki taraf da. Yaptığımız şeyi, ne kadar çirkin olursa olsun, tüm insanlık için yaptık.

Eve dönebilsem bile, dönmek istemiyorum. Yine de bu bir seçenek değil, çünkü onlara göre biz zaten ölüyüz. Böyle olmak zorundaydı çünkü artık hepimiz bizi tanıyanlara asla saklayamayacağımız ya da açıklayamayacağımız şekillerde fiziksel olarak farklıyız.

Ancak, geçtiğimiz birkaç yıl bize bir şey öğrettiyse, o da zorluklar karşısında nasıl ayağa kalkılacağıdır. Hiçbir şey imkânsız değildir. Okyanus ötesine birlikte mi gönderileceğiz yoksa ayrılıp dağılacak mıyız? Her iki durumda da yeteneklerimizi ve gücümüzü iyilik için kullanmaya devam edeceğiz.

Garsonlar bardaklarımıza su dolduruyor ve ancak açlığı hiç bilmeyen birinin kahramanlık için ilk yemek ödülü olarak görebileceği berrak çorba kaseleri servis ediyor. Solumdaki adam bunu benim hissettiğimin ötesinde bir minnettarlıkla kabul ediyor. Jack ilk günden itibaren hepimizden daha iyimserdi. Uzun boylu ve tank gibi yapılı, tüm gördüklerimize rağmen bir şekilde hâlâ insan sevgisine sahip olan nazik bir dev. Gülümsemesi tuhaf renkli gözlerine ulaşıyor. Gözleri yeşil ama her bir irisin etrafında kahverengi ve beyaz lekeler var. "Eğer bu sonsa, sence kutlamamız için dışarı çıkmamıza izin verirler mi? Bu gece her köpek suratlının bir sevgilisi olacağını duydum."

"Aklından geçen bu mu?" Saka yapıyorum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor Jack hiç vakit kaybetmeden.

Tam karşımızdaki asker, Ray, araya giriyor, "Bunu hak ettik, öyle değil mi? Bırakın güzel günler gelsin."

Asla bir şakanın dışında kalmak istemeyen Pete ekliyor: "Yuvarlanmaktan ziyade atletik bir boğuşma umuyorum ama dürüst olmak gerekirse, ne teklif edilirse memnuniyetle kabul edeceğim."

"Biraz dinlenmeye hazırım," diyorum gülümseyerek ve başımı sallıyorum.

"Geri kalanımız bir taneyle yeterince mutluyuz ama tabii ki Hugh iki tane istiyor. Dur tahmin edeyim. Rebecca ve Rose mu?" Jack soruyor ve hepimiz gülüyoruz.

Ray kıs kıs gülererek, "Rose'un annenin adı olduğunu bilmiyordum," dedi.

Tüm masa sessizliğe
gömülür. Jack ayağa
kalkar.

Ben de öyle. Jack'in onu harekete geçirecek tek bir sigortası var, o da ailesinden bahsedilmesi. Bazılarımızın aksine, onlar çok yakınlardı ve onlardan uzak kalmak onun için çok zor. "Selam dostum. Ray konuşmadan önce asla düşünmez. Şimdiden söylediği için üzgün. Değil mi Ray?"

"Elbette," dedi Ray.

Bu yeterli değil. Jack'in göğsü şişiyor ve yumrukları sıkılıyor. Elimi omzuna koyuyorum. "Birlikte çok şey yaşadık ve bunu yapmak için kutlayacak çok şeyimiz var. Hadi Ray, bugün saçmalamaya ihtiyacımız yok."

Ray ayağa kalkar ve Jack'e elini uzatır. "Özür dilerim, Jack. Bir şey demek istemedim."

Jack gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve hepimiz yerimize oturmadan önce Ray'in elini sıkıyor.

Onlara buraya kadar gelmemizin nedenlerini hatırlatmanın en iyisi olduğuna karar vererek, "Eğer bu sonsa, bir şeyleri havaya uçurmayı özleyeceğim" diyorum.

Birkaç koltuk aşağıdan Edward sesleniyor. "Bir mayın neredeyse seni öldürüyor olmasına rağmen bunu söyleyebiliyor musun?"

Kaslarımı kesen sıcak şarapneli hatırladığımda sırtım otomatik olarak esniyor. İlk hasar çok büyük olmasına rağmen ağrı ya da gerginlik kalmadı. Geriye kalan tek şey parmağımdaki gibi soluk beyaz bir yara izi. "İlk mayın asla bir insanın en iyisi değildir," diye şaka yapıyorum.

Jack iç çeker ve gülümser. "İlk eşim inanılmazdı. Yirmi yaş büyüktü ve boşanmıştı. O kadının bana öğrettiği şeyler ..."

"Programa katıldığınızdan beri. Sen ...?" Ray durur ve kimsenin

dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınır.

"Sadece elim," diye itiraf ediyorum.

Edward eğildi ve sesini alçalttı. "Bir keresinde neredeyse yapıyordum ama onu incitmekten korktum."

"Bekle! Seninki farklı mı?" Jack kasıklarına doğru başını sallar.

"Benimki aynı."

"Hiç olmayan bir şeyi yeniden büyütememeniz çok kötü." Ray kıkırdar.

Jack omzuma öyle sert bir yumruk attı ki neredeyse beni sandalyemden düşürecekti. "Bunu Ray'e ilet lütfen."

Öne doğru eğilip gülen Ray'in göğsüne öyle sert bir yumruk indiriyorum ki, o daha doğrulamadan sandalye geriye devriliyor.

"Hey!"

Omuz silkiyorum. "*Lütfen* dedi."

Müdür dikkatimizi tekrar odanın önüne çeker. Programa bağlılığımız için teşekkür ettikten sonra duraklıyor. "Bir gün Inkwell Projesi artık bir sır olmaktan çıkacak ve o gün geldiğinde hepiniz birer kahraman olarak hatırlanacaksınız. Yaptığınız fedakarlıklar unutulmayacak."

Jack fısıldar, "Eğer fedakârlıktan kastı bu gece odalarımıza yalnız dönmemizse, ben gizlice kaçalım derim. Hepimizi durduramazlar ve bağışlanmak izin almaktan daha kolaydır."

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim," diye katılıyor Ray.

Edward o kadar emin görünmüyor. "Sırada ne olduğunu bilmiyoruz. Çantada keklik olabilecek bir görev için şansımızı tepmeden önce ne teklif edildiğini görmeyi beklememiz gerekmez mi?"

Tüm Londra ve dünyanın yarısıyla parti yapmak cazip. Edward'ın endişelerini anlıyorum ama bir daha asla böyle bir durumda olmayacağız ve bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Normalde aklı başında biri olarak, genellikle benim oyum grubu değiştirir. Bu yüzden Jack'in planına sıcak baksam da pervasızca ilerlemek istemiyorum. "Bu konuyu burada konuşmayalım. Odalarımıza dönelim, üzerimize kimsenin dikkatini çekmeyecek bir şeyler giyelim ve bu işi doğru düzgün yapalım. Edward dikkatli olmamız gerektiği konusunda haklı. Ve sadece yakalanma konusunda değil. Eskiden olduğumuzdan daha güçlüyüz. Ve henüz bilmediğimiz şekillerde farklıyız. Bazılarınızın uyurken renk değiştirdiğini gördüm. İçki içmeyin. Dikkatsiz davranmayın. Ayık olun. Nazik olun."

Edward konuşmayı kesmemi ve dikkatimi vermemi işaret ediyor. Donup kalıyorum, sonra bakışlarını takip ediyorum. Yalnızdık. Müdür gitmişti. Garsonlar da öyle. Yıldırım düşmeden hemen önceki gibi ürkütücü bir sakinlik var.

Ayağa kalkıyorum. Birimin geri kalanı da öyle.
Ray özür diler gibi bir şeyler söylüyor. Bir flaş
beni kör ediyor ve sonra hiçbir şey yok.

Hugh

Providence, Rhode Island
2024

Hiçbir şey, ta ki onun dokunuşunu ilk kez hissedene kadar. Bazen sıcak ve rahatlatıcı. Bazen sıcak ve ıslak. Onun kokusu ve tadı, sanki bir bütünümüştük gibi hissedene kadar duyularımı doldurdu. Zaman önemsizleşti. Sadece o ve onun yokluğu vardı.

Önümdeki ufak tefek esmerin gözleri de saçları kadar vahşi ve giysileri o kadar bol ki onu karşı cinsle karıştırabilirdim. Dağınık görünmesine rağmen temiz görünüyor. Düzenli yaşam alanının etrafına bakıyorum. Tanımadığım bazı eşyalar var ama masanın üzerindeki turuncu kedinin çıkardığı tıslama tanıdık geliyor.

Köpekler beni sever.

Kediler o kadar değil.

Bir keresinde, bir cesaretle, bir sirk medyumuna okuma için elli sent ödedim. Beni aslan kafesinden uzak durmam konusunda uyardı çünkü geçmiş ve gelecek iç içedir ve kediler doğaüstünü hissedebilir. Ayrıca, henüz kaybetmediğim bir şeyi yeniden kazanmayı seçersem, bunun bedelinin bildiğim her şeyi kaybetmek olacağını unutmamamı söyledi.

Bu saçmalığa gülüp geçtim ama karşımdaki kadın yalan söylemiyorsa, Londra'da katıldığım ödül yemeğinin üzerinden seksen yıl geçmiş. Sağ elimi esnetiyorum. Tetik parmağımın dibindeki beyaz çizgiye kadar o zamanki gibi.

Londra'da ne oldu? Birliğimin
geri kalanı nerede?
Neden Rhode Island'dayım?

Dikkatim önümdeki esmer kadına dönüyor. Kesinlikle bağımlısı olduğum kadını hayal ettiğim gibi görünmüyordu.

"Buraya gel," diye emrediyorum.

Gözleri irileşiyor ve başını sallarken anlaşılmaz bir şeyler geveliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir elimle çenesini sıkıca kavıyorum. "Bilmem gerek."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutup tadına bakmak için üzerine çullanıyorum.

Dudaklarımız birbirine değdiği an, kafamda dönüp duran soruların önemi kalmıyor. Varlığım için gerekli olduğunu hissedene kadar onun dışındaki her şey kaybolup gidiyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarını benimkilere açması için kışkırtıyorum ve tatlı ağzını yağmalıyorum.

Elleri omuzlarımı kavıyor ve çıkardığı sesler beni neredeyse onu yönlendirmek için orada olup olmadığını sorduğu yere gönderiyor. Aynı anda hem çok fazla hem de hiç yeterli değil. Kendimi ondan çekiyorum ve bir elimi öfkeyle ağzıma götürüyorum.

Bir Chihuahua gibi titriyor ve özür mü dilemeliyim yoksa beni etkisi altına aldığı büyüden kurtarmasını mı talep etmeliyim bilemiyorum.

Dördüncü Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

İşte bu oldu.

Hayal gücümün bir ürününü öptüm ve hoşuma gitti. Gerçekten hoşlandım. *Bundan sonra başka bir erkeği çekici bulabileceğime emin değilim türünden bir öpücüktü.*

Aklımı kaybediyorum.

Mike yine masanın üstünden bana miyavlıyor. Sinirle gülüyorum ve oturuyorum. "Eğer ölmediysem ve bilincim yerinde değilse, o zaman bu bir zihinsel çöküş." Telefonumu elime alıyorum ve halüsinasyon görmeye başlayan bir kişinin ne yapması gerektiğini araştırıyorum. İlk öneri bir doktor çağırmak. Olası nedenler? Epilepsi. Hiç böyle bir geçmişim olmadı. Parkinson. Bende olup olmadığını bilecek kadar bilgim yok. Şizofreni. Bir kişinin düşünme, kendini ifade etme, gerçekliği algılama ve başkalarıyla ilişki kurma biçimini etkileyen kronik, ciddi bir zihinsel bozukluk.

Bu akıl almaz bir şey değil-

"O şey de ne?" diye soruyor, onu görmezden gelirsem ortadan kaybolacağını umduğum asker.

"O benim telefonum."

Omzumun üzerinden bakmak için eğildi. "Bu daha önce gördüğüm hiçbir telefona benzemiyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Bunu sana açıklamak için zaman ayırırdım ama şu anda asıl odaklanmam gereken şey seni görmeyi ve duymayı nasıl durduracağım."

"Ve senin küçük makinen bunu sana söyleyebilir mi?"

"İnternet her şeyi bilir." Ellerim titreyerek panik atak nasıl durdurulur yazıyorum. "En azından öyle umuyorum."

"İnternet mi? Nedir ve nasıl çalışır?"

Belki ona açıklamak sakinleşmeme yardımcı olur. Bir halüsinasyonu ortadan kaldırmanın ilk adımı bu olmalı. Sonra, o gittiğinde, iyi bir doktor bulacağım. Ya da belki bu kimsenin duymasına gerek kalmayacak tek seferlik bir olaydır. "Bu küçük bir bilgisayar."

"Bir bilgisayar mı? Bu kadar küçük mü?"

"Evet. Ve havadan dünyanın her yerindeki bilgi paylaşan bilgisayarlara bağlı." Eğer hala zaman yolculuğu yapıyorsak, sanırım ben de katılabilirim. "Hangi zaman dilimindensin?"

"1920'de doğdum."

Sertçe yutkunuyorum. "Elbette. Ve sen şimdi-" "Yirmi beş yaşındasın."

"Ben de öyle. Pek sayılmaz. Ben yirmi *dört* yaşındayım, beş değil." Gergin bir kahkaha attım ve bir gerçeği söyledim. "2 Eylül 1945. İkinci Dünya Savaşı o zaman sona erdi."

"Eylül mü? Ve bir atom bombasının atılmasıyla mı sona erdi?" "Aslında iki tane." Yüzümü buruşturdum ve İkinci Dünya Savaşı'nın nasıl sona erdiğini araştırdım.

sonra okuması için telefonu çevirdi.

Sonra da "Daha fazla. Sonra ne oldu?" "Sadece yukarı kaydır."

Bana uzun uzun baktı.

Parmağımı ekranda gezdirip ona gösteriyorum. Savaşın sonuyla ilgili sayfanın geri kalanını taraması için gereken tek şey bu.

"Inkwell Projesi'ne bak" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayal ettiğim biri için çok ısrarcısın." Bana gösterdiği gülümseme hiç sıcak değil. "Yap o zaman."

Araştırıyorum ve sonuçları ona gösteriyorum. "Kendinizi yazarak nasıl ifade edeceğinizi öğrenmekle ilgileniyor musunuz?"

Başını sallar ve homurdanır, "Tekrar bak. İkinci Dünya Savaşı'nı referans al." "Hiçbir şey yok. Sürekli Manhattan Projesi gündeme geliyor. Bazı atom bombaları

Temmuz 1945'te Meksika'da test

edildi." "Göster bana."

Ona ilk başta anlamamış gibi görünen sert bir bakış attım. Ta ki anlayana kadar. "Lütfen," diyor sabırsızca.

Telefonu ona uzatıyorum, yere düşmeyeceğinden emin değilim ama düşmüyor. Okuyor, daha fazlası için kaydırıyor, sonra makaleyi sonuna kadar okuyor. Durdu ve bana baktı. "Ona nasıl bir şey sorabilirim?"

"Sorunuzu arama çubuğuna yazabilir veya yüksek sesle sorabilirsiniz." Hoparlör simgesine dokunuyorum. "Eğer buna dokunursan."

"Hugh Emerson nerede?" diye telefonda gereğinden yüksek sesle konuşuyor. "Bunların hiçbirisi ben değilim." Mikrofon simgesine tekrar basıyor ve "Jack Sully nerede?" diye soruyor. Aradığı her isimle daha da sinirlenmiş görünüyor, ta ki telefonu bana geri fırlatana kadar. Yakalıyorum, sonra göğsüme bastırıyorum.

"Kim bu insanlar?"

"Bana ne olduğunu bilebilecek insanlar. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden buradayım? *Nasıl buradayım?* Diğer herkes nerede?" Yüzümü arıyor. "Seni tanıyorum. Bir süredir bu her neyse onun bir parçasısın. Nasıl? Birkaç dakika öncesine kadar neredeydim ve sen benimle nasıl bağlantı kurdun?"

Telefonumu eşofmanımın yan cebine koyuyorum ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bugünden önce seninle hiç tanışmadım ve açıkçası hâlâ gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Bana doğru yaklaşıyor ve ellerimden birini tutuyor. Hem dehşete kapıldım hem de biraz daha fazla tahrik oldum. "Elini tanıyorum." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ağzını biliyorum. Tadını biliyorum. Seni hissetmeyi. Bunu arzuluyorum. Neden?"

"Kanepede uyuyor olmalıyım ve tüm bunlar bir rüya olmalı" derken sesim boğuk çıkıyor. Neyse ki yalnız yaşıyorum da, uyandığımda minderlerden biriyle sevişiyor olursam beni yargılayacak kimse yok."

Kaşları önce kalkıyor, sonra iniyor. "Tuhaf bir kadınsın."

Sertçe yutkunuyorum. "Ve sen bunun fantezi kısmını yaşamıyorsun. Bu *benim* seks rüyam. Bana güzel şeyler söylemen gerekmez mi?" Elimi bıraktı. "Buraya nasıl geldim?"

Omuz silkiyorum. "Birden ortaya çıktın." "*Puf mu?*
Böyle mi?"

"Evet." Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Hayır, tam olarak değil. Yemek yiyordum ve çatalım titremeye başladı. Deprem olduğunu sandım. Çatalı düşürdüm. Mike onu yere fırlattı. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Ve seni gördüğümde onu arıyordum."

Etrafı araştırıyor. "Yerde bir çatal göremiyorum."

"Orada bir yerde. Çatallar sihirli bir şekilde kaybolmaz."

"Hayır, yok." Başını sallıyor. "Dün çatalın tamamını yaladın mı?"

"Hayır," diye otomatik olarak reddediyorum, tam olarak bunu yaptığımı bir anı aklıma gelse bile.

Bir elini saçlarıma gömüyor, beni kendine çekiyor ve başımı geriye doğru eğiyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. "Bana yalan söyleme."

Tüm vücudum onun için mırıldanmaya başladı. Kahretsin, bu rüya çok güzel. "Eğer yaparsam beni cezalandırır mısın?"

Burun delikleri alevlenir. "Soruya cevap ver."

"Evet. Evet, çatalın sapını yaladım. Dondurma yemek için kullanıyordum ve biraz parmaklarıma damladı." Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Kaşık kullanmam gerektiğini biliyorum ama o çatalda bir şey var. Her şeyin tadı onda daha güzel."

Saçımı sıkıca kavriyor. "Çatalı nereden aldın?" "Bir emlak satışından."

"Tek başına mıydı yoksa bir setin içinde miydi?" "Bir sette."

"Nerede o?"

"Çatal mı? Sana söylemiştim. Yerde bir yerde."

"Hayır, çatal bıçak takımının geri kalanı. Göster bana."

Beni serbest bırakıyor. Onun dokunuşunun yokluğu beni sönen bir balon gibi hissettiriyor. Bu gerçekten de gördüğüm en tuhaf rüya. Onu mutfağıma ve gümüş takımların geri kalanını bıraktığım kadife kaplı ahşap kutuya doğru götürüyorum. Kutuyu eline alıyor ve önündeki küçük pirinç etiketi okumak için tutuyor. "Mürekkep Hokkası."

"Bakmamı istediğiniz projenin adı buydu." "Evet."

Kutuyu yere koyar, açar ve içindekileri inceler. "Bu ödül töreninde kullandığımız gümüş takımlar. Ne kadar gereksiz yere süslü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Ne ödül töreni?"

Bana cevap vermek yerine başını salladı ve sonra sağ eline baktı. "Bunların hiçbirisi mümkün görünmüyor, ama ben imkânsızı *gördüm* ve

bunu. Bunun nasıl olduğunu ya da başka birinin hayatta kalıp kalmadığını anlamıyorum ama öğreneceğim." Kutuyu kapatıyor. "Ve sen de bana yardım edeceksin."

Beşinci Bölüm

Hugh

Boston, Massachusetts
1941

Boston'un pek de hoş olmayan bir bölgesindeki bir deponun işaretlenmemiş kapısının önünde dururken cebimden bir kâğıt çıkarıp açıyorum. Üzerinde vahşi görünümlü bir kartalın saldırmak için alçaldığı, kanatlarını geniş ve gururlu bir şekilde açtığı, ancak iki yerine tek bacağı olan bir el ilanı.

Sam Amca'nın havadaki her kuşa ihtiyacı var.

Özel bir beceri öğrenerek birliklere destek olun.

Sizin yardımınızla yenilmez olacaklar. Dünyayı kurtarmak için bugün kaydolun.

Adres yok ama bu binaya ve bu kapıya yönlendiriyor.

Orta parmağımla deponun ara girişindeki kapı ziline basıyorum ve bunun iyi bir karar olup olmadığını sorgulama lüksünü kendime tanımıyorum. Alternatif kabul edilemez. Arkadaşlarımın her biri çoktan savaşıma gitti.

Kasabamda sadece çok gençler, çok yaşlılar ve benim gibiler, yani kendilerinde bir sorun olanlar kaldı. Annem bana şanslı olduğumu söylemeye çalıştı ama babam anladı. Kırk dört yaşında olmasına rağmen askere yazıldı ve Birinci Dünya Savaşı'ndan sağ kurtulduğu için gurur duyduğunu söyledi. Annem gururun korkuyu nasıl gölgeleyebileceğini anlayamadı. Ölmekten çok geride kalmaktan korkuyordum. Ve bu duyguda yalnız değildim. Genç yaşlı herkes askere gidebilmek için yaşları hakkında yalan söylüyordu.

Ne yazık ki, saklayamadığım bir şey hakkında yalan söyleyemezdim - kayıp uzantım. Çocukken kendi başıma bir ağacı kesmeye karar vermemin bir gün bana dünyayı kurtarma şansına mal olacağını bilseydim, o baltayı asla elime almazdım.

Bir parmağı eksik.

Ordunun beni 4-F, yani fiziksel nedenlerden dolayı hizmete elverişsiz olarak sınıflandırması yeterli olmamalıydı.

Bir parmağım eksik olduğu için mi? Diğer her yönden güçlü ve sağlıklıydım. Büyürken aileme destek olmak için okuldan erken ayrıldım. Çiftliklerde, fabrikalarda çalıştım, ailemin sofrasına yemek koyacak her işi yaptım. Her geçen gün daha fazla işin açılmasıyla kız kardeşim de artık çalışıyordu. Babam yakında askeri ücretini geri gönderecekti. Ailem bensiz de iyi olacaktı. Mutfak masasına bıraktığım uzun bir notta, mümkün olan en kısa sürede eve haber göndereceğimi açıklamak için elimden geleni yaptım.

Deponun kapısını subay üniforması giymiş, ifadesiz bir adam açtı. El ilanını ona uzattım. İçeri girmem için başıyla işaret ediyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Loş bir koridordan geçerek masasında başka bir subayın oturduğu bir odaya giriyoruz.

Adımı verdikten sonra başka soru sormuyorlar. Hakkımdaki her şeyi zaten bildikleri hissine kapılıyorum.

Sivil giyimli, uzun boylu, zayıf bir adam beliriyor ve elimi sıkarak beni selamlıyor. Yanında bir yığın kâğıt var. "Bu çok gizli bir operasyon," dedi. "İmzalayana kadar size fazla bir şey söyleyemem. Yine de tehlikeli olduğunu söyleyebilirim. Herkes eve dönmeyecek."

Daha dik duruyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Savaşı görecektiyim?"

"Ön saflarda değil. İşimiz savaşın gölgesinde yapılacak, ancak bir mermi atmak kadar önemli. Aslında, savaşın sonucuna herhangi bir muharebenin yapabileceğinden daha büyük bir rol oynayabilir."

"Bu hangi hizmet kolu için?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Teknik olarak, Ordu Hava Kuvvetleri. Ancak, yapmamız gereken işin hassas doğası nedeniyle, yola çıkmadan önce ailenizin öldüğünüze inanması gerekecek. Bu hem onların hem de senin güvenliğin için."

"Sadece savaşın sonuna kadar mı?" "Elbette."

"Yaptığımız şey askerlere destek mi olacak?"

"Kahraman
olacaksınız."
"Nereyi
imzalayacağım?"

Altıncı Bölüm

Hugh

*İngiltere'de bir yerde
Dört ay sonra*

Londra'nın dış mahallelerindeki terk edilmiş bir okulun rutubetli spor salonunda, birçoğunu arkadaşım olarak gördüğüm erkeklerden oluşan bir çemberin ortasında yerimi alıyorum. Tetik parmağımın her zaman orada olmadığını hatırlatan beyaz bir daire ile tekrar sağlam olan elime hızlı bir bakış atıyorum. Odadaki her erkek bir zamanlar ordu için yeterince uygun olmamanın utancını hissetmişti. Amerikalı yönetmenimiz bile savaşın başlarında bir bacağını kaybetmiş ve programa katılmadan önce tıbbi olarak terhis edilmişti. Bizim gibi, dünya cehenneme dönerken evde oturmak onun da kabul edebileceği bir şey değildi.

Hepimiz İngiltere'ye gidemedik ama hepimize riskler anlatıldı. Bazıları ilk enjeksiyondan hemen sonra öldü. Onlar şanslı olanlardı. Çabucak öldüler. Diğerleri haftalık enjeksiyonların ilk iyi sonuçlarını gördüler. Hepimiz gibi onların da vücutları yenilenmeye ve iyileşmeye başladı. Hayatı boyunca ağır astım hastası olan bir adam yeniden rahatça nefes alabiliyordu. Ancak tedavilerin yarısında bir şeyler değişti. Bazılarımız daha fazla güç kazandı ve daha hızlı ve daha az acıyla iyileşmeye başladı. İkinci dalgada kaybettiklerimiz ise tam tersi yönde ilerledi. Hücresel düzeyde kötüleşmeye başladılar - yavaşça ve iyileşme umudu olmadan.

Bir süre hepimiz sıranın bize geleceği korkusuyla yaşadık ama çoğumuz gelişmeye devam ettik. Daha hızlı. Daha güçlü. Duyularımız bile daha keskin hale geldi. Bir zamanlar iyileşmesi haftalar süren derin bir kesik artık sadece saatler alıyordu.

Uyku ihtiyacımızı azaltmak ve dikkat süremizi artırmak için takviyeler piyasaya sürüldü. Delilik yüzünden birkaç adamımızı daha kaybettik. Bir gün normal görünüyorlardı, ertesi gün provokasyon olmadan birine saldırdılar.

Endişelerini dile getirenler uzaklaştırıldı ve onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geride kalanların çoğu, takviyeleri almak yerine atmayı gizlice kabul etti. Haplar tuvaletlere, saksılara, kanalizasyona ... bizim dışımızda herhangi bir yere düştü.

Müdürümüz bize asker dedi ama resmi olarak askere alınmadık. Tek korkumuz ülkemiz ve özgür dünya için savaşma şansı bulamadan ölmektir.

Etrafıma baktım ve yüksek sesle "Jack" dedim.

Ortada bana katılıyor. "İkiye karşı on dört, en sevdiğim oran."

İyileşebilen adamlarla yapılan savaş eğitiminde çok az kural vardı. Ayakta kalan son kişi ya da iki kişi kazanırdı. Ödül? Övünme hakkı ve ertesi gün yanında kimin dövüleceğini seçme onuru.

Jack grubun en zekisi değildi. Doğuştan kördü ve ailesi onu hiç okula göndermemişti ama yumruklarını çekiç gibi kullanırdı ve yeterince yaklaşmasına izin veririm beni bile un ufak edebilirdi. Adamın şişelenmiş öfke payından daha fazlası var. Beni çembere almaktansa yanımda olmasını tercih ederim.

Franklin dış çemberden "Bugün yeniliyorsun," diye alay etti. Hafta başında dövüş partneri olarak beni seçti ve kırık kışlarımız bize teslim edildi. Şimdi bana saldırdığı için onu suçlamıyorum. Ray'in üzerinde bir silah olduğunu fark etmeliydim. Ondan beklediğim yumruk yerine Ray beni tam kaburgalarımın arasına sıkıştırdı ve Franklin'i korumasız bırakarak yere düştüm.

Dövüş alanına silah getirmememiz gerekiyordu ama savaşta en önemli şey kazanmaktır. Gardımı düşürdüm ve Ray bana yanlış kişiye güvenmenin hızla ölümcül olabileceğini hatırlattı.

"Gel bakalım, Frankie." Dünkü galibiyetimden sonra sadece onun değil, etrafımdaki herkesin de beni alçaltmasına hazırlanmak için çömeliyorum. İşte böyle güçleniyoruz. Çıplak ellerimle bir arabayı kaldırabiliyorken, güçlendirilmemişlerle dövüşmek bir meydan okuma değildi. Eşit güçteki adamlardan sayıca az olmak bizi tetikte ve oyunumuzun zirvesinde tutuyor. Kazandığımızdan daha fazla kaybediyoruz ama aynı zamanda tek bir rakibin asla ilham veremeyeceği bir vahşilikle dövüşüyoruz.

Sanki bir işaretmiş gibi, çember bir hücumla dönüşüyor. Jack'le sırt sırta, bana doğru gelenler arasında en savunmasız olanı değerlendiriyorum. Ray cesurca ilk hamleyi yapıyor. Eğilip bacaklarını altından çekiyorum. Düşerken kollarından birini tutup tüm gücümle savuruyorum. Kolunun yuvasından çıktığını duyduğumda hiç de kötü hissetmiyorum. Sağındakiler tökezledi.

Bu da bana bir sonraki tehdidi ele almak için zaman kazandırıyor.

Franklin göğsüme uçan bir tekme attı. Kaburgalarımın biri sesli bir şekilde çatladı ama ciğerimi delmedi. Jack'in sırtından sığıyorum ve göğsümdeki acıyı kendi avantajıma kullanıyorum. Franklin ayaklarımın dibinde kanlı bir yığın haline gelene kadar ona ardı ardına şiddetli darbeler indiriyorum, sonra da üzerinden geçiyorum. *İyileşecektir.*

Arkamda yere çarpan cesetlerin ve kırılan kemiklerin sesini duyuyorum. Katliamı görmek için dönmüyorum. Jack arkamı kolluyor. Her zaman arkamdadır. Bize karşı kaybetmenin diğerlerinin moralini bozacağını düşünmesem her seferinde onu partner olarak seçerdim.

Kalan üç rakibim için biraz kötü hissediyorum. Billy her seferinde kafasına bir tekmeyle yere serilebilir. Allen ikinci yumruğa karşı korunmuyor. Ve Edward'ın buraya kadar nasıl geldiğini ve hala tereddüt ettiğini bilmiyorum.

Önce Billy'yi yere indiriyorum çünkü ondan yediğim iyi bir yumruk bana geçmişte bir galibiyete mal olmuştu. Allen'ın hiç şansı yok çünkü Edward kibarca sırasını bekliyormuş gibi geride duruyor. Allen'ı birkaç hafif yumrukla yere seriyorum ve kafasını geriye atıp muhtemelen boynunu kırarak son güçlü darbeden uzaklaştırıyorum.

Geriye kalan tek şey Edward'ı becermek ve ona vurmak istemiyorum, ama zorundayım.
için.

Çok zeki, ama her nasılsa iyiliğin bir anlamı olmadığını anlayacak kadar zeki değil.

savaşta bir yer. Kibarlık insanların ölümüne sebep olur.

Bana vurması için ona bir şans verdim. Vuruyor ama kullanabileceğini bildiğim bir güçle değil ve bu beni o kadar kızdırıyor ki çenesine yukarı doğru bir darbe indirip onu yirmi metre kadar geriye uçuruyorum.

Döndüğümde, Ray'le birlikte devirdiğim iki kişi yan taraftan bana saldırıyor. Sıçrayıp dönüyorum ve birinin yüzünün yan tarafına bir tekme indiriyorum. Düşerken onu bir basamak olarak kullanıp aşağı iniyorum, yumruklarım ikincisinin üzerinde uçuşuyor. Biri zaten kırık olan kaburgama olmak üzere birkaç darbe indiriyor ve nefesimi kesiyor ama ben onu amansız kafa yumruklarıyla yere seriyorum.

Yan tarafımı tutarak Jack'in ilerleyişini kontrol etmek için dönüyorum. Ayakta, bacaklarını açmış, kanlı elleri kalçalarında, kocaman bir sırtışıla duruyor. "Yeterince uzun sürdü. Neredeyse sana yardım etmeye başlayacaktım."

Yan tarafıma nazikçe dokunuyorum. *Önümüzdeki birkaç saat boyunca acıyacak.*
"Hadi, herkese biraz buz getirelim."

Yedinci Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

HAYALİ ARKADAŞIM ne gidiyor ne de bana pek ilgi gösteriyor. Son on beş dakikadır pencerenin önünde durmuş şehre bakıyor. Fanteziler söz konusu olduğunda, bu hayal kırıklığı yaratacak kadar olaysız.

Belki de bir doktor çağırmalıyım.

Pencereden başını çevirmeden şöyle diyor: "Arabaların büyük bir şey olacağını biliyordum. Savaştan eve döndüğümde kendime bir tane almayı planlamıştım. Şimdi herkesin bir tane var mı?"

"Hemen hemen."

"Jack arabanın kötü bir seçim olacağını düşündü. Atlar ... daha ucuz ve daha güvenilirirdi."

"Jack?"

"Bir savaş arkadaşım." İkimiz de bir an sessiz kaldık, sonra "Atın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama bir kere binmiştim. Ailemle tatildayken. Korkmuştum ve binmek istemedim ama yine de beni zorladılar. Onlara çok kızmıştım."

"Öldüler mi? Ailen."

"Hayır. Güney Carolina'dalar. Havanın daha sıcak olduğu bir yerde olmak istediler."

"Tanıdığım herkesle birlikte benimki de çoktan ölmüş olmalı."

Bu iç karartıcı. Mike'ı kucağıma alıp sarılıyorum. İtiraz etmedi. "Özür dilerim."

"Zaten eve dönmek diye bir şey yoktu. Belki böylesi daha iyidir."

"Gerçek olmadığını biliyorum ama yalnızlıkla benden daha iyi başa çıkıyorsun. Hemen hemen her şey beni korkutuyor."

Dikkatini aşağıdaki arabalara vermeden önce bana bakıyor. "Korkunun yaptığı tek şey insanı geride tutmaktır."

"Evet." Mike'ın başını okşuyorum ve o da çeneme sürtünüyor. "Ailem hayatım boyunca bana bunu söyledi. Yine de ben neysem oyum ve asla yeterli olmamaya alışkınım."

Tamamen bana doğru dönüyor ve nefesim kesiliyor. Geniş göğsündeki madalyalar parıldıyor. Sadece Bay Oda 414'ten daha uzun değil, aynı zamanda daha güçlü bir duruşu var. Onun tarafından havaya kaldırılmak ve etrafımda döndürülmek istiyorum. O güçlü kollarından birinin üzerine eğilmek ve gerçek olup olmadığı fark edilmeyene kadar öpülmek istiyorum. "Bu duyguyu çok iyi hatırlıyorum. Düzenli orduda görev yapmaya uygun değildim, en azından ret belgemde böyle yazıyordu - zor zamanlardı."

"Sağlıklı
görünüyorsun."

"Sağlıklıyım."

"Şimdi."

"Neyin vardı senin?"

Bana cevap vermek yerine yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. "Senin adın ne?"

"Mercedes. Mercedes Hopper."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mercedes Mercedes Hopper. Benim adım Hugh Emerson."

"Adının önünde unvanı olmayan bir adam için çok fazla madalya var" diye şaka yapıyorum. Gülmeyince soruyorum: "Ordunun hangi kolundasın? Var mıydın?"

"Hiçbir zaman resmi olarak askere alınmadım." Gözleri kararıyor ve madalyalardan birini koparıp odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Ve bunlar sadece hepimizin tam olarak istedikleri yerde olduğumuzdan emin olmak için bir dikkat dağıtıcı olarak verildi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir elini kaldırıyor ve yanaklarımdan birini okşuyor. "Yapmak zorunda değilsin ama bana yardım edeceksin. Londra'da tam olarak ne olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Bu kadar karmaşık bir rüyayı nasıl uydurmuştum? Ne anlama geliyor olabilir? Parmaklarımı şıklattım. "Oh, anladım. Bilinçaltım planımı sabote ediyor çünkü Greg tarafından reddedilme riskini almaktansa zihinsel bir çöküş yaşamayı tercih ediyorum. Saka bir yana, yine de postalarını

çalacağım ve onu görmek için yukarı çıkacağım. Dediğin gibi, korkunun tek yaptığı insanı geri tutmaktır."

"İyi değil misin?"

Gülüyorum ve sonra aniden duruyorum. "Muhtemelen."

Bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Özgüvenini bulmana yardım etmek için burada olduğum ihtimalini hiç düşündün mü?"

Mike kıpırdanarak elimden kurtuldu ve yere atladı. Onu bıraktım. "Koruyucu melek gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"İstiyor muyum bilmiyorum. Her şeyin beni sadece endişelendirmesi yeterince kötüydü. Eğer hayal görüyorsam, ilaç almaya başlamam gerekecek ve baş ağrısı için hap almayı sevmiyorum. Sen gitsen ve ikimiz de hiç burada olmamışsın gibi davransak nasıl olur?"

"Keşke bu mümkün olsaydı." Bir süre sonra, "Greg kim?" diye sorar.

İç çekiyorum. "Sadece en muhteşem ..." Durup Hugh'a bakıyorum ve itiraf ediyorum, "Tanıdığım en çekici ikinci adam. Üst katta oturuyor ve beni fark etmesini sağlamaya çalışıyordum."

"Böyle mi giyindin?"

Başım geriye gitti. "Kaba."

"Özür dilerim." Gülümsüyor. "Moda anlayışım muhtemelen modası geçmiş. Toplum kadın formundan korkar hale mi geldi? Çünkü sen her şeyini gizliyorsun."

Ağzım bir karış açık, "Evden çalışıyorum ve rahat olmak bunun avantajlarından biri" diyorum.

"Yani bu şekilde giyinmeyi mi *tercih* ediyorsun?"

Ellerim kalçalarımın altına gitti. "Zaman değişti bayım. Erkekler artık kadınlara ne giyeceklerini söylemiyor."

"Bir kadının ne giyebileceğini asla sınırlamam ama benim için giyinirken tercihlerimi göz önünde bulundurmasını umabilirim" derken gözlerinde bir parıltı var.

"Senin *için* giyinirken mi? Ne kadar da androcentrik."

"Bu kelimeye aşına değilim, ama eğer arada sırada biraz bacak görmekten hoşlandığım anlamına geliyorsa suçluyum. Erkekleri ne giyerken görmek istediğiniz konusunda tercihleriniz yok mu?"

"İnsanlar istedikleri gibi giyinebilirler."

"Ne giymelerine izin verdiğinizi sormadım, bir tercihiniz olup olmadığını sordum." Sırıttığı günahkârca seksi bir hal alıyor. "Arada bir fark var. Örneğin, bana her yerde dokunmana izin veririm ama ilgini nereye odaklamayı istediğim konusunda bir tercihim var."

Ağzım yuvarlanıyor ve ilk tepkim alınmak olsa da, sanki ona dokunmama izin veriyormuş gibi bana gülümserken bunu yapamayacağımı anlıyorum. Dokunmamalıyım. Dokunmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Yani, yapabilirim ve bu güvenli de olabilir ama yapmamalıyım.

Değil mi?

İçimdeki savaşı hissetmiş gibi görünmüyor. "Bahse girerim bir elbise giyseydin Greg'in dikkatini kolayca çekerdin. Hiç de fena görünmüyorsun."

"Birincisi, iltifat etme konusunda çok kötüsün. İkincisi, elbise giymiyorum çünkü içinde kendimi gülünç hissediyorum."

"O zaman hiç doğru olanı giymedin." Tekrar gülümsüyor. "Ya da doğru adam için giymedin."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, aynı anda hem anlaşılmış hem de maruz kalmış hissediyorum. "Keşke gerçek olsaydın."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Keşke herhangi bir şey hakkında nasıl hissettiğimden daha önemli şeyler olmasaydı."

"Ne tür şeylerden bahsediyorsun?"

Bir elini saçlarımda gezdirdi. "Bir anlaşma yapalım. Arkadaşlarımı bulmama yardım edersen, adamını bulmana yardım ederim."

"Arkadaşların mı?"

"1945'te bir ödül töreninde benimle birlikteydiler. O gece bize bir şey oldu. Ne olduğunu bilmem gerek." Cebimdeki telefonumu işaret ediyor. "Bu zamanı ve yeri anlıyorsun. Bana bunu öğretebilirsin, ben de ya birliğimi bulurum ya da onlara ne olduğunu ortaya çıkarırım."

"Ama sen gerçek değilsin."

"Bu konuda haklı olabilirsin, ama haklı olmasam bile, korkunu yenmene ve Greg'in dikkatini çekmene yardım ettiğim sürece bunun bir önemi var mı?"

Alt dudağımı çiğniyorum. "Birinin posta kutusuna girmek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu noktada, arkadaşlarıma ne olduğunu öğrenmek için yapmayacağım şey yok."

Sekizinci Bölüm

Hugh

Münih, Almanya
1942

Şu ana kadar KENDİMİ GÖRÜNMEZ HİSSEDİYORDUM.

Toprak bir yolun kenarındayım, sırtımdan kan fışkırıyor, hareketsiz bir Allen'a ve Billy'den geriye kalanlara doğru sürünüyorum. Jack beni kaldırıyor, iyileştiğimi söylüyor ve yolun geri kalanında beni arkadaşlarımıza taşıyor.

Beş başarılı görevden sonra kendimizi beğenmeye başladık. Neredeyse anında iyileşmeye başladığımızda program bize iğne yapmayı bıraktı. Hâlâ acı hissediyorduk ama başlangıçtaki gibi değildi.

Alman bir bilim adamının ailesiyle birlikte saklandığını duyduğumuz bir mağaraya doğru ormanda ilerlerken daha dikkatli olmalıydım. Yayan gidiyorduk, ortama uyum sağlayacak şekilde giyinmiştik ve herhangi bir direnişle karşılaşmayı beklemiyorduk.

Terk edilmiş bir kamyon, rastgele yerleştirilmiş dikenli teller ve etrafından dolaştığımız vadiler vardı. Geriye dönüp baktığımda, bu nesnelerin bizi bir kara mayınına doğru nasıl yönlendirdiğini gözden kaçırdığım için nefret ediyorum.

Kendimize çok güveniyorduk. Billy bedelini ödedi. Ezilmiş bir karpuz gibi patladı. Biz bile böyle bir şeyden geri dönemeyiz.

Allen, Billy'ye en yakın kişiydi. Hayatta kalması ve yenilenmesi için yeterince parçası hâlâ sağlam ama nefes almıyor. Göğsündeki delik büyük ve onu öldürmeye yetebilirdi.

Jack beni yanlarına yatırdı. Dizlerimin üzerinde Allen'ın kalbini tekrar çalıştırmaya çalışıyorum ama çok hasar görmüş.

Adamların geri kalanı etrafta toplanır. "Gitmiş," diyor Edward.

Öyle olduğunu biliyorum ama denemekten vazgeçemiyorum.

Ölüler iyileşmez. Bu gerçek, ama buna gerek yoktu. Bunu önleyebilirdik. Arkama yaslandım ve ilkel bir çılgılık attım.

Ray tersler, "Bırakın onları. Konumumuzu çoktan belli ettik. Hedef muhtemelen hareket halinde."

Sadece kendi kanımla değil, Allen ve Billy'nin kanıyla da kaplanıp boyuma kadar yükseliyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, "Arkamızda kimseyi bırakmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Jack yanıma geldi. "Onları dışarı taşıyacağım."

Ray'in dudakları hırıltıyla kıvrılır. "Ne istersen yap, ben hedefin peşinden gidiyorum."

İçimdeki tiksintiye rağmen bunun da gerekli olduğunu kabul ediyorum. "Jack, onları geri götür. Yola yakın bir yere çekileceğiz. Herkes -İlerlemeden önce zemini test etmek için süngünü kullan. Muhtemelen tek mayın bu değildir."

Ray ve ben karanlıkta birbirimize bakıyoruz. Onunla sık sık anlaşmazlığa düşeriz ama günün sonunda aynı takımdayız ve iş o noktaya gelirse onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı veririm.

Bir kez başını sallayarak onaylıyor. "Kaçmak için yolu kullanacaklar."

"Kaçamayacaklar." Adamlara beni takip etmeleri için el sallıyorum.

Teknik olarak bu sefer birim lideri olmasam da, Billy emirleri ben vermeyeceğim.

yakın zamanda.

On dört. İşte bu kadar kaldık. Elliden fazla adamdan.

Yine de yaptığımız şey önemli, bu yüzden sonuncumuz da ölene kadar savaşmaya devam edeceğiz. Ve kimse bizden kaçamayacak, ne bugün ne de başka bir zaman.

Adımlarımın ortasında duraksadım. Her asker böyle mi düşünür yoksa ben insanlığımı mı kaybediyorum?

Programın sahte ölümümü ayarlamasına sevindim. Ailemin nasıl bir adama dönüştüğümü bilmesini istemezdim.

Dokuzuncu Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Sorum gözlerinde bir ilgi kıvılcımı yakıyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor. Tepeden tırnağa kızarıyorum ve ona doğru sallanıyorum. Bu benim ilk seks rüyam değil ama genelde birlikte olduğum kişinin yüzünü bu kadar detaylı görmem.

Ya da belki de uyandıktan sonra onları hatırlayamıyorum. Her zaman bu kadar yoğun bir şey yaşıyor olabileceğimi düşünmek ne kadar üzücü, ancak buna dair hiçbir anıyı yanımda taşımıyorum.

Beni tekrar öpecek.

İlk sefer beni şaşırtmıştı ama bu sefer hazırım.

Başını daha yakına eğiyor. Daha yakına. Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyorum. Yine de bir şey beni rahatsız ediyor ve "Neden Greg değilsin?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi kararıyor. "Üst kattaki adam mı?"

"Evet. Yani, seksi ve her şeysin ama asker erkeklerden hoşlanmıyorum. Benim tercihim Golden Retriever iken sen Alman Çoban Köpeği erkeğisin. Eğer bu benim hayalimse, o zaman aylardır düşündüğüm erkeğin sen olması gerekmez mi?"

"Aylar, ha?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve doğruluyor. "Bunun bir rüya olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

"Diğer alternatif ise son zamanlarda o kadar yalnızım ki zihnim hayali bir arkadaş yarattı. Bunun doğru olmasını istemiyorum."

"Ya da ben gerçeğim."

"Bu, bir şekilde daireme girdiğinizi fark etmediğim anlamına gelir. Yani, öylece ortaya çıkmak yerine, içeri girdin - böyle giyindin ve sanki geçmişten gelmişsin ve zamanda yolculuk yapmışsın gibi konuştun. Tüm bunlar akli dengesi bozuk olanın sen olduğunu gösteriyor. Bu durum bir anda kafa karıştırıcı ama seksi olmaktan çıkıp dehşet verici bir hal alır."

"Yani, bunun bir rüya olduğu konusunda ısrarlı mıyız?"

Yavaşça başımı sallıyorum. O uzaklaşıyor ve ben tamamen yıkılıyorum. O da pek mutlu görünmüyor.

Bir süre sonra, eğlenceli olabilecek bir rüyanın keyfini kaçırmaktan vazgeçmeye karar verdim. "Hey, televizyonun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Sizde var mı?" Odaya bakıyor, duvardaki elli inçlik plazma ekranın bir ekran olduğunu anlamamış gibi görünüyor.

"Var." Sehpaya doğru yürüyorum ve kumandayı elime alıyorum. "Film izlemek ister misin?" Televizyonu açıyorum.

Yanıma geldi. "Sadece bir televizyon gördüm ve o da bir mağazadaydı. İnsanlar gelecekte herkesin bir tane olacağını söylüyordu."

Ayakkabılarımı çıkarıp kanepenin bir köşesini seçiyorum. "O zaman otur ve bir film izleyelim."

Önce elbise ayakkabılarına, sonra da ceketine bakıyor. "Rahat etmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diye boğuluyorum. "Benim için fark etmez."

Ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğilir, onları çıkarır ve düzgünce sehpanın yanına yerleştirir. Eli kravatının düğümüne gittiğinde, "Birkaç şey çıkarsam sorun olur mu?" diye sorar.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

Ceketinin düğmelerini açıyor, çıkarıyor ve kanepenin arkasına yerleştiriyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Kravatını gevşetiyor, sonra düzgünce yuvarlayıp masanın üzerine koymadan önce yolun geri kalanını kırbaçlıyor. Geçenlerde okuduğum bir adam, kravatı ve bolca seksle ilgili baharatlı bir sahneyi hatırlıyorum. Özellikle o kitap beni bakire olarak ölmek istemediğime ikna etmişti. Eli gömleğinin en üst düğmesine gittiğinde duraksıyor ve itiraz etme ihtimalim varmış gibi bakışlarıyla karşılaşıyor.

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakmaya bile çalışmıyorum.

Gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açıyor, sonra gömleğini yukarı çekip pantolonundan çıkarıyor ve işi bitiriyor, ne yazık ki bir kat daha giysi ortaya çıkıyor: açık kahverengi pamuklu bir fanila. "Böylesi daha iyi."

"Evet," diye mırıldandım. Ne kadar az giyerse o kadar iyi görünüyordu. Kaslıydı ama spor salonuna giden erkeklerin yaptığı gibi iri ve hantal değildi. Hayır, sadece tepeden tırnağa kaslı. Parmaklarından birinin etrafındaki beyaz yara izi dışında tek bir kusuru bile yok.

Gömleğini ceketinin üzerine yerleştirdikten sonra kanepenin diğer tarafına çöküyor. Yerden bir battaniye alıp üzerime örtüyorum ve bunu her zaman yapıyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. "Ne tür bir film izlemek istersin?"

"Bu zaman diliminde geçen bir şey. Dünyanın ne kadar değişip değişmediğini görmek isterim."

"Romantik bir komediyi kaldırabilir misin?" "Bunu mu seviyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bazen. Hüzünlü bir şey izlemeyi sevmiyorum çünkü gerçek yeterince hüzünlü."

"En sevdiğin bir şey var mı?"

"Seviyorum." Gülümsüyorum. "Ama bu eski bir şey. Senin kadar eski değil. Belki yirmi ya da daha fazla yıllık. Benim rahat filmim."

"O zaman görmek isterim."

Hangi yayın hizmetinin sunduğunu araştırıp seçiyorum. "Klişe ama bir aileye duyduğu özlem her seferinde çok sert vuruyor."

"Kendininkini özlediğin için mi?"

Filmi başlatıyorum ve battaniyeyi üzerime çekerek arkama yaslanıyorum. "Çünkü ben istemiyorum. Ben her zaman birlikte olmayı seçen bir aile istedim. Annem ve babam iyi insanlar ama ben bir şekilde onların başına geldim ve onlar da sorumluluklarını yerine getirdiler ama ben kendi başıma kalabilecek yaşa gelir gelmez gülümsemeye başladılar. Buna kızmıyorum, sadece keşke ..."

"Buraya gel," diyor derin bir sesle.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için havalanıyor.

Bir kolunu kaldırıyor ve beni yanına çağırıyor. "Her şeyin olduğundan daha iyi olmasını dilemekle ilgili bir film izleyeceksek, benim de sarılmaya ihtiyacım olacak."

Ciddi mi bu?

Eğer bu bir rüyaysa, kendim olmak zorunda değilim. Kim olmak istersem olabilirim. Battaniyeyi biraz kaldırıyorum ve ona göz kırptıyorum. "Bence buraya gelmelisin."

Gülüştü derin ve içimi ısıtıyor. "Ortada buluşmaya ne dersin?"

"Bu şartları kabul ediyorum." Ona doğru biraz kaydım. O da biraz bana doğru hareket ediyor. Battaniyenin bir kısmını ona uzatıyorum ve beni yanına yatırmadan önce ikimizin üzerine çekiyor.

Film başlıyor ve ben daha da sokulma dürtüsüne teslim oluyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Hugh?"

"Evet?"

"Bu rüyadan uyanmak istemiyorum."

Derin derin nefes alıyor, göğsü bana karşı inip kalkıyor. "İyi çünkü yapabileceğimizi sanmıyorum."

Bu açıklama kulağa korkutucu gelmeliydi ama gelmedi. Onun kozasına sarılmışken hiçbir şey bana zarar veremezdi.

Sandra Bullock, kendisini henüz fark etmemiş olan muhteşem bir adama aşkını ilan ettiğinde, "Erkek zevki kötü," diye mırıldanıyor.

"İstedliğini düşündüğü her şeyi temsil ediyor. Mesele de bu zaten. Çalışıyor, iyi giyimli, kibar . . ."

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarıyor.

Hastanede baygın adamın ailesinin onu nişanlısı sandığı sahnede Hugh başını sallar. "Bütün ailesine yalan söylemek mi? Bir insan bundan nasıl kurtulur?"

"Öyle bir niyeti yoktu," diye savunuyorum. "Hemşire bir dileğini dile getirirken kulak misafiri oldu. Tek yaptığı bir yanlış anlaşılmayı düzeltmemekti. Ayrıca, izlemeye devam edin, bu onun sorunlarının en küçüğü."

Tüm komployu anlaması uzun sürmez. "Kardeşine çok kötü davranıyor."

"Öyle, ama bu filmi sevmemin nedeni bu değil."

Filmin kahramanı sahte nişanlısının ailesiyle Noel'i kutlarken, Hugh başını eğip bana bakıyor. "Böyle bir ailen olmasını ister miydin?"

İç çekiyorum. "Herkesin istediği bu değil mi?"

"Bilmiyorum, artık değil. Sence üst kattaki aşık çocuk sana bunu verebilir mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." "Mektuplarını çalmak mı?"

Kaburgalarına dirsek atıyorum. "Teknik olarak çalmak sayılmaz, çünkü ona geri vereceğim."

"Karmaşık bir ahlaki pusulan var."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum."

"Bu bir hakaret değildi, sadece bir gözlemdi."

Daha da sokuluyorum ve konuşmayı kesiyorum çünkü yalnız olmamanın ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmek istemiyorum. Film bitiyor ve ben yan yana kalmamız için bir bahane arıyorum. "A mısın?"

"Aslında yleyim."

Ayağa kalkıp mutfağa doğru bir el sallıyorum. "İstersen dnden kalan yemeklerim var."

Beni mutfağa kadar takip ediyor. Buzdolabımı açıp içindekileri inceledim. *İyi atıştırmalıklar hayal edemez miydin?* "Misafir beklemiyordum, o yüzden dn dkkndan aldığım sandviin yarısı ya da turşu arasında seçim yapabilirsin gibi görünüyor."

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve ifadesi mizahla yumuşuyor. "Nasıl hala bekarsın?"

Ona attığım ters bakış onun eğlencesini azaltmıyor. "Siz, bayım, cinsiyet rolleri konusunda çağdışı beklentilere sahipsiniz. Kadınlar artık yemek yapmıyor."

Sırıtışı o kadar seksi ki neden sinirlendiğimi hatırlamakta güçlük çekiyorum. "Bana efendim demen hoşuma gidiyor."

"Beni dinliyor musun ki?"

"İşimin çok zor olduğunu görebiliyorum. Flört etmenin de modası geçti mi?"

Ağzım açık kaldı. "Tabii ki olmadı. Ve flört etmekte çok iyiyimdir - ilgilendiğim biriyle olduğu zaman."

"Gerçekten mi? st kattaki sevgilin olduğumu farz et. şu anda bana ne söylerdin?"

Gülüyorum, bunun ne kadar seksi olmadığını fark ediyorum, sonra omuzlarımı geriye atıp bakışlarıyla buluşuyorum. Oh, ona göstereceğim. şehvetli bir hareket olduğunu umduğum bir şekilde göz kapaklarımı indiriyorum ve ellerimi kalalarımaya götürüyorum. Ne yazık ki söyleyecek tek bir seksi şey bile bulamıyorum.

Yaklaşıyor ve kalçasını bir adım ötedeki tezgâha yaslıyor. "Hey, Doll, cennetten düştüğünde canın acıdı mı-"

Yine gülüyorum. "zgnm, ne söyleyeceğini seçen kişi olduğumu biliyorum ama bu kadarı da fazla. Bunu kabul edemem, kendimden bile."

"O kadar kötü,
ha?" Başımı
salladım ve

gölümsedim.

Yaklaşıyor ve ben de buzdolabına yaslanana kadar geri çekiliyorum. Elini başımın yanına koyuyor ve eğiliyor. Konuştuğunda sesi alçak ve çakıllı. "Sen kalbimin soracağını hiç düşünmediğim soruların cevabısın."

Bakışları çok yoğun.

Nefesinin sıcaklığı dudaklarımı okşuyor.

"Bu nasıl?" diye soruyor fısıltının biraz üzerinde.

Kollarımı ona atmamak ve bu özel baharatlı rüyanın sonunda seksin nasıl bir şey olduğunu öğrenmemle bitmesini talep etmek için içimdeki her şeyi almam gerekiyor. Beni engelleyen tek şey, her zaman o kısımdan önce uyandığımı bilmek ve uyanmak riske atmak istediğim bir şey değil. "Bu oldukça iyi," diye itiraf ediyorum.

Doğrulur ve uzaklaşır. "Şimdi sen dene." "Denemek mi?"

"Dikkatimi nasıl çekersin?"

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Trip you?"

Derin kahkahası gürlüyor. "Eğer tüm modern kadınlar senin kadar komikse, geleceğe inmek o kadar da kötü bir şey olmayabilir."

Tek kelime etmeden buzdolabını açtım, yarım sandviçi çıkardım ve ona attım. Onun başka biriyle birlikte olduğu fikri beni rahatsız etmemeli çünkü yakında uyanacağım ve muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacağım. Kendimi oyalamak için masadan yenmemiş tavuk tabağını alıp içindekileri çöpe attıktan sonra tabağı durulayıp lavabonun yanındaki havlunun üzerine koyuyorum.

Kendime karşı giderek artan hayal kırıklığım için bir çıkış yolu ararken, orada olması gerektiğini bildiğim şeyi bulmak için etrafıma bakınıyorum. Hugh sandviçi masaya koydu ve "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diyorum öfkeyle. "Sadece bu rüyayı anlamaya çalışıyorum ve anlamıyorum. Burada ne yaptığını anlamıyorum. Neden seninle kendime işkence ediyorum? Ve en sevdiğim çatalım nerede?"

Hugh bana doğru bir adım attı, sonra durdu. Mike masanın altından gizlice bacağına saldırıyor. "Ne oluyor lan?"

Mike masanın üzerine atlıyor ve dönüp kuyruğunu ona doğru sallamadan önce kedi diliyle kaba olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler söylüyor. Kedimi kollarımın arasına alıyorum. "Üzgünüm, Mike pek fazla insanla tanışmadı." Mike itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama onu yere bırakmıyorum. "Rüyalar bizim çalışma şeklimiz mi?"

Korkularımızla mı? Eğer öyleyse, bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum. Zaten sosyal olarak ezik olduğumu ve kedimin kötü davranışları olduğunu biliyorum. Uyandığımda her ikisi hakkında da daha kötü hissetmeyecek miyim?" Mike'a bakıyorum. "Eğer sonunda Greg'le bir randevu ayarlarsam ve sen ona saldırırsan, kedi naneni çöpe atarım." Mike'ın bu seferki protestosu tırnaklarını koluma geçirmek oluyor ve bu da onu yere yatırıyor.

Hugh, Mike'a doğru başını sallar. "Benimle sorununun ne olduğunu biliyorum." Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum, birimizin bildiğine seviniyorum.

Hugh devam ediyor, "Çatalın ben olduğumu biliyor."

Evet, bunu bir düşünelim.

"Ne yapıyordun?"

"En sevdiğin çatal. Nasıl ve neden o çatal bıçak takımının içinde olduğumu açıklayamam ama bu yüzden yabancı gibi hissetmiyoruz. Senin tadını biliyorum. Birçok kez ağzına girdim. Beni tuttun, yaladın, yıkadın..."

Gülmeye başlıyorum ... sonra boğuluyorum. Odadaki sıcaklık yükseliyor. "Eğer bana tekrar nasıl flört edileceğini göstermeye çalışıyorsan-"

"Hayır, gerçek bu. Bunun bir rüya olduğuna inanmana izin vermenin yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu sadece kafanı daha fazla karıştırıyor. Bu gerçek. 1945 yılında birliğimle birlikte bir ödül yemeğindeydim. O gece hepimizin hayatını sona erdirdiğini düşündüğüm bir şey oldu. Ama bitmedi. Beni o kutuya koydu ve siz beni serbest bırakana kadar bir tür askıya alınmış animasyonda tuttu."

"Gümüş eşya olmaktan mı?" "Evet."

"Çatalım olarak mı?" Mutfak masamdaki sandalyelerden birine çöküyorum. Bunun gerçek olmasına imkân yok. "Hükümetin gizli süper asker programının bir parçası mıydın?"

"Öyleydim."

"İkinci Dünya Savaşı'nda hizmet edebilmenin tek yolu bu olduğu için mi katıldınız?"

"Aynen öyle."

Biraz histerik bir şekilde gülüyorum. "Yani senin orijin hikayen Kaptan Amerika ile aynı. Tanrım, hiç orijinal değilim."

"Kaptan Amerika diye birini tanımıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. O Marvel Evreninde ve sen Mercedes'in zihinsel çöküşünün evrenindesin. Gerçekten bir rüya olduğunu umuyordum. Aman

Tanrım." Ellerimi çırpıyorum. "Eğer senden kurtulamazsam

işimi, dairemi ve Mike'ı kaybedeceğim." Eğildim, nefes nefese kaldım. Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen git buradan."

"Mercedes."

"Hayır. Bunu yapmayacağım. Normal bir hayat yaşamaya çok yaklaşmışken buraya gelip bunu mahvedemezsin. Ona kadar sayacağım ve gözlerimi tekrar açtığımda sen-"

"Hâlâ buradayım. On. Aç şu lanet gözlerini, Mercedes. Hiçbir yere gitmiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

"Benim yardımım mı?" Hızlıca birkaç kez göz kırpıyorum, sonra ona ters ters bakıyorum. "Etrafına bir bak. Zar zor hayatta kalıyorum. Ne tür bir yardımım olabileceğini düşünüyorsun?"

Onun için önemliymişim gibi bana bakması kafamı karıştırıyor. Bunun doğru olmasını çok isterdim. Onun gibi bir adam tarafından ihtiyaç duyulmak? Bir kez olsun önemli bir şey yapmak için çağrılmak? Bakışlarıyla buluştuğumda özleminden ağıyorum.

"Geçmişte bir şeyleri başaramamış olmanız, fark yaratmaktan vazgeçmeniz gerektiği anlamına gelmez. Dünyayı kurtarmak adına korkunç şeyler yaptım -sonuçta sonucu değiştirmeyen şeyler. Atom bombasının geliştirilmesini engelleyemedik. Onca eğitim. Her iki taraftaki onca kayıp bir hiç uğruna oldu ama ben hala buradayım ve bunun bir hata olmadığına inanmak zorundayım. Birliğimin geri kalanına ne olduğunu ve burada yapabileceğimiz bir iş olup olmadığını öğreneceğim."

Ayağa kalktım. "Gitmeni istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Eğer yapmazsan polisi arayacağım."

"Ve onlara ne söyleyeceğim? Benim gerçek olduğumdan bile emin değilsin."

Bir ayağımı yere vurarak elimi yüzüme sürüyorum. "Şiddete inanmıyorum ama sana vurabilirim."

"Güzel."

İçimden bir hüsrân hırıltısı yükseliyor. Ne onu ne de bana hissettirdiklerini anlayabiliyorum. "İyi mi? Bu iyi mi?"

"Evet. Belki yeterince kızarsan çaresiz olmadığını anlarsın. Deli de değilsin. Bu bir rüya ya da halüsinasyon değil. Bu gerçek ve şu anda fazla seçeneğim yok."

"Sana yardım etmeyi kabul edersem, bu neyi gerektirir?" "Sadece cevapları bulmak."

Yeni bir başlangıç için şehre taşındım, ancak şu ana kadar yüzde doksan dokuz oranında her zaman olduğum kişiyim. En sevdiğim TikTok içerik oluşturucularından biri, fırsatlara ve maceralara evet demenin gücü hakkında bir meme yayınladı. Bunun hayatını tamamen değiştirdiğini söyledi.

Ben de aynısını yapabilir miyim?

"Bu *benim* başlangıç hikayem olabilir."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama tabii ki sizin hikayeniz olabilir - bir bulmacayı çözdüğünüz ve adamı yakaladığınız hikaye."

"Şu adam mı?" "Üst kattaki aşık çocuk."

Onuncu Bölüm

Hugh

Providence, Rhode Island
2024

GÖZLERİ şaşkınlık ve acıyla dolar.

Ben bir pisliğim.

Benden etkileniyor ve eğer ben de ondan etkilenmiyorsam lanet olsun. Onu kollarıma alıp yatak odasına götürme isteği çok güçlü ama buna izin veremem. Henüz değil.

Kanepede ona sarılmamalıydım. Tüm bunlar bana bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Gözlerindeki açlık, tekrar içine girmem için bana yalvarana kadar her santimini yaladığımı hayal etmemi sağlıyor.

Bakışları kasıklarına iniyor ve aletim beklentiyle kabarıyor. Bana ne yaptığının farkında mı? Hiç bir erkekle birlikte olmadığını iddia ediyor ve masum bir hali var.

Gözlerini kaldırıp tekrar bakışlarımla buluştuğunda, dile getirmediği soruyu görebiliyorum. İlgileniyor gibi görünmeme rağmen neden hâlâ onunla birlikte olmasını istediğimi bilmek istiyor.

Hepsinin canı cehenneme.

Masumları korumak için savaşa gittim ve bunu her zaman iyi yapamamanın suçluluğunu taşıyorum. İnsanlığın karanlık tarafına maruz kalmadığı belli olan bir kadınla ne yapmam gerekiyor?

"Seni çekici bulmadığımdan değil." Gözleri yuvarlanıyor ve ben durmuyorum çünkü bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor. "Buluyorum ama aramızda hiçbir şey olamaz. Bu senin için güvenli olmaz."

"Güvenli mi?"

Amacım benim için bile belirsiz. Eğer bir arkadaşımın kız kardeşi olsaydı, ona nazıkçe yukarıdaki adam onu henüz fark etmediyse, onu hak etmediğini söylerdim. Neden seni gördüğünde ışıldayan birinden daha azına razı olarsın ki?

Ama beni uygun bir seçenek olarak görmesini de istemiyorum. Görmüyorum zaten. Elbette, bunların hiçbirisiyle iyi başa çıkamıyorum, ama seksen yıl sonra uyanmak insanın kafasını karıştırabilir.

"Ben güçlüyüm. Belki de fazla güçlüyüm. Hepimiz tedavilerimizden sonra seks yapmaktan korkuyorduk çünkü kimseye zarar vermek istemiyorduk. Bir kadının bunu atlabileceğini bilene kadar beklemeye yemin ettik."

Gözleri daha da büyür. "Oh."

"Bu yüzden, az önceki sarılmayı takdir etsem de, güvenliğinizi asla riske atmam."

"Bu iyi." Titrek, biraz da hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. *Aynen Doll.*

Aynı.

"Sana ne yaptılar?" diye soruyor endişe dolu yumuşak bir sesle ve başka bir koşulda karşılaşmış olsaydık neler olabileceğini merak ediyorum.

Savaş sırasında ona gerçek ismimi bile söylemezdim ama savaş bitti ve hükümetin sırlarını saklamak için verilen tüm sözler de bitti. Onun evindeyim, ondan yardım istiyorum. Gerçeği hak ediyor.

"Uzuvlarımı yeniden büyütebilirim." Ona parmağımı gösteriyorum ve üzerindeki beyaz çizgiyi işaret ediyorum. "Çocukluk kazası. Orduya katılmamı engellemek için yeterliydi. Bu yüzden, bana hizmet etmenin bir yolunu vaat eden bir hükümet programı bana yaklaştığında, şansın üzerine atladım ve ne gerektirebileceği hakkında hiçbir fikrim olmadan her şeyi kabul ettim."

"Yani ölemez misin?"

"Ben yenilmez değilim. Hiçbirimiz değildik. Parmağımın tekrar büyümesi bir ay sürdü. Bize ne kadar çok tedavi uygularlarsa o kadar çabuk iyileşebilirdik ama iyileşmek için hayatta olmanız gerekir. Bunu anlayamadan bazı iyi adamlarımızı kaybettik."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve parmağımı incelemek için eğiliyor. "Beyaz çizgi nedir?"

"Bir yara izi. Hepimizde var. İyileşiriz ama asla daha büyük yaralardan tamamen kurtulamayız." Sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve gömleğimi kaldırıyorum. Dairesinin serin havası açıkta kalan tenimin üzerinden akıyor. "Öldüğümü sanmıştım."

Bu benim de başıma geldi ama ertesi gün iyileşmişim." Sırtımdaki yara izlerini takip ederken elinin hafif dokunuşu altında ürperdim.

"Acıdı mı?"

"Bir piç gibi." Gömleğimi indirdim ve yüzümü ona döndüm. "Ve bu beni korkuttu. Sonrasında birçok kez kan ter içinde uyandım ve hep aynıydı; zihnim kaçış olmadığını anladığım anı yeniden oynattı. Öleceğinizi düşündüğünüzde zamanın yavaşlaması çok komik."

"Çok korkmuş olmalısınız ama istifa etmediniz. Onlar için çalışmaya devam mı ettin?"

"Başka bir seçeneğim yoktu ama bana bir seçenek verilmiş olsaydı bile orada olmak isterdim. Bir fark yaratıyorduk. En azından biz öyle sanıyorduk."

Yüz ifadesi yumuşar. "Özür dilerim."

"Olma. Hayat bazen böyledir." Bir elimi kollarından birinin üzerinde gezdiriyorum, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum. "Olmasını istediğimiz şey her zaman mümkün olmayabilir."

Yüzümü inceliyor. "Gerçek gibi

hissediyorsun." "Çünkü öyleyim."

Başını sallayarak, "Tamam. Hadi yapalım şu işi. Birliğinize ne olduğunu öğrenelim."

"Nasıl?"

"Dizüstü bilgisayarla
başlayacağız." "Dizüstü
bilgisayarın mı?"

"Telefonum gibi bir bilgisayar ama arama yapmak çok daha kolay. Bekle, gidip getireyim."

Döndüğünde kanepeye oturmuştum. Gözle görülür bir şekilde nefes alıyor, başını sallıyor ve sonra bana katılıyor. Dizüstü bilgisayarıyla bana yaklaşabilmesi için kolumu ayarlıyorum. Bir şeyler yazmasını bekliyorum ama bilgisayarı kucağıma koyuyor ve ekrandaki dikdörtgen bir kutuyu işaret ediyor. "Bu tıpkı benim telefonumdaki gibi. Buraya yazdığında yapay zeka ile geliştirilmiş internete erişiyorsun. Her şeyin nasıl çalıştığını tam olarak anlamıyorum ama interneti devasa bir bilgi veritabanı ve yapay zekayı da bu bilgileri sıralamanıza yardımcı olan bir şey olarak düşünün. Cevaplayacağı her şey doğru olmayacaktır. Aslında, internette neyin gerçek olup neyin olmadığını belirlemek giderek zorlaşıyor - özellikle de yapay zeka tarafından üretilen videolarda."

"Yapay zeka nedir?"

"Yapay zeka." Alt dudağını çiğniyor. "Kendi başlarına düşünmeye başlayan gerçekten çok akıllı bilgisayarlar."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Evet, hepimiz bundan biraz korkuyoruz ama istesek de istemesek de gelecek, o yüzden kullanmayı öğrenebilirsiniz."

"Bomba gibi." Bunu söylememeliydim. Bu moral bozucu yorumdan sonra ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

Burnunu kırıstırıyor. "Tamam, bir soru yazın ve bakalım ne bulacağız."

1945'teki son anlarımı ve üzerinde deneyler yapıldığını duyduğum teknolojiyi düşünüyorum. Philadelphia Deneyi'ni duyduğumda kulağa mantıksız geliyordu ama bir şeylerin gerçekleşmesi için kulağa mümkün gelmesine gerek olmadığının canlı kanıtıydım. Bu yüzden yazıyorum:

Manyetik bir patlama birini

Gümüş eşyalara mı?

Ekran değişir ve bir yanıt görünür: Teorik olarak, bir manyetik alan patlaması, bir kişinin atomlarının veya moleküllerinin kimyasal bağlarını koparmasına ve yeni bir konfigürasyonda yeniden oluşmasına neden olabilir.

Yazıyorum: *Herhangi bir kişinin cansız bir nesneye dönüştürüldüğüne dair herhangi bir kanıt var mı?*

Manyetik alan silahı mı?

Bilgisayar cevap verdi: *Böyle bir kavram tamamen kurgusaldır ve fantezi ya da bilim kurgu eserlerinin alanına aittir. İnsan vücudu, mevcut hiçbir teknoloji tarafından metal olarak yeniden yapılandırılmayacak karmaşık biyolojik maddelerden oluşmaktadır.*

Yanımda, Mercedes diyor ki. "Cesaretin kırılmasın. Yapay zekanın bile sınırları var.

Devlet sırlarına erişimi olmaz." Çenesine vuruyor. "Gizliliği kaldırılmadığı sürece. Bazı belgelerin otomatik olarak gizliliğinin kaldırıldığını biliyorum. Gizliliği kaldırılmış belgeleri nerede bulabileceğimizi sorun."

Yapıyorum ve bilgisayar bir liste çıkarıyor: Ulusal Arşivler ve Kayıtlar, CIA Elektronik Okuma Odası, Ulusal Güvenlik Arşivi, Kongre Kütüphanesi ... Bazıları online erişime izin veriyor, ki bunun hem bilgisayar üzerinden hem de yüz yüze erişim anlamına geldiğini varsayıyorum.

İçimde bir umut ışığı yandı. Modern teknolojiyi kullanmayı öğrenmek bazı insanların gözünü korkutabilir ama ben neredeyse ikiye bölünerek hayatta kaldım. Bunu yapabilirim.

İkinci Dünya Savaşı ile bağlantılı olarak adımları aramakla başladık. Birkaç deneme gerekiyor ama sonunda benim için bir ölüm belgesi buluyoruz. Çünkü

ölümün? Yangın. Vücut tanınmayacak kadar kömürleşmiş. Askere yazıldığıma dair bir kayıt yok. Bunların hepsi mantıklıydı, ama isimlerimizin savaş bittikten sonra ortaya çıkması gerekmez miydi?

Birliğimdeki adamları arıyorum. Her biri uzun süre önce ölmüş olarak listelenmiş ve ölüm sebepleri vücutlarını o kadar hasarlı bırakmış ki tanıklar ve bulundukları yer tarafından teşhis edilememişler.

Hepsi ölmüş müydü? Yoksa, benim gibi, bir şekilde hala hayatta mıydılar?

Mercedes bana doğru kayıyor, ben de bir kolumu omuzlarının arkasına doluyorum.

Bunu yapacağım.

Arkadaşlarıma ne olduğunu bulacağım.

On Birinci Bölüm

Mercedes

*Providence, Rhode
Island 2024*

Gözlerimi açmadan YAVAŞÇA UYANIYORUM ve tutunmayı başardığım bir rüyanın en sevdiğim kısımlarını yeniden yaşarken gülümsüyorum. Kendimi hiçbir zaman özellikle yaratıcı biri olarak görmedim ama her bir detay bir anı gibi canlı. Süper kahraman filmleri izlemek böyle bir rüyaya ilham veriyorsa, başka hiçbir şey izlemem.

Battaniyelerim etrafıma sıkıca sarılmış, beni güzelce sıcak tutuyor. İçlerine sokuluyorum ve bir parça beni sardığında donup kalıyorum - bir kol gibi. Ancak o zaman yanağımın altındaki yastığın kaslı bir kalp atışına sahip olduğunu fark ediyorum. Evet, bir yorganın altındayım ama yalnız değilim.

Derin derin içime çekiyorum ve cennetin sedir ağacı ve tarçın gibi koktuğuna karar veriyorum.

Hugh.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve zaten bildiğim şeyi teyit etmek için başımı geriye doğru eğiyorum. Hâlâ burada olmakla kalmıyor, aynı zamanda bana sarılmış durumda. Bacaklarımız iç içe geçmiş. Kollarımdan biri onun ağırlığı altında sıkışmış ve uyuşmuş durumda ama umurumda değil.

Dün gece yaptığımı hatırladığım son şey, o soruları yazmaya ve bağlantıları takip etmeye devam ederken başımı omzuna yaslamak oldu. İnterneti benim kadar iyi kullanmasının çok kısa sürmüş olması insanlığın evrimi ya da evrimsizliği hakkında ne söylüyor emin değilim.

Bana karşı kıpırdanıyor ve hayatımda ilk kez bir erkeğin heyecanının kalçamı dürttüğünü hissediyorum. Evet, işte bu.

Ben de kendi payıma düşen romantizmi okudum. Çok az çabayla bunun nereye gidebileceğini biliyorum. Tek yapmam gereken elimi aramıza sokmak ve ona

küçük bir cesaretlendirme. İnler ve kontrolünü kaybederdi. Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum ama onun seksen yaşında spermi var. Eğer kurguya inanılacaksa, Hugh'un boynunu öpmek onu çılgına çevirir. Kıyafetlerimi yırtar, her santimime sahip olur, sonra-

Bekle, onunla seks yapmanın bana zarar verebileceğini söyledi. Bir aşk romanındaki kahramanın bakireye rahatsız olmasından korktuğunu söylemesi gibi değil. Hayır, eğer söylediklerine inanılacak olursa bu, birliğindeki hiç kimsenin bir kadının hayatta kalabileceğinden emin olmadığı bir süper asker sevişmesi olurdu.

Bu ilk seferim için iyi bir seçim gibi görünmüyor.

Belki de sikine dokunmamalıyım.

Kendimi ondan kurtarıyorum ve kolumu altından çekiyorum. Eli hâlâ giyinik olan bacağıma dolandığında ayağa kalktım.

"Hey."

Gülümsüyorum ve ne kadar gergin olduğumu anlamamasını umuyorum. "Günaydın." "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Inkwell'de bir şey bulamadım ama bazı belgelerin sadece şahsen görülebileceğini söyleyen yerler vardı." Konuşurken elini kalçamın arkasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Beni o yerlere götürür müsün?"

Eğer beni tahrik ederek manipüle etmeye çalışıyorsa, işe yarıyor demektir. O anda, onu hiçbir şeyden geri çevirmezdim. Boğuk bir sesle, "Dışarı çıkamayan bir adam için oldukça yakışıklısın." dedim.

"Özür dilerim." Gülüyor ve elini bırakıyor. "Ee, yapar mısın?"

Söndürmek mi? Başımı sallıyorum. Hayır, onu bir yere götürmemi istiyor. Yardıma ihtiyacı olduğu için cazibesini konuşturuyor ama daha önce hiçbir erkek bana karşı koyamayacağı bir cazibeymişim gibi bakmamıştı. Bu heyecan verici. Boğazımı temizliyorum. "Sen böyle giyinmişken olmaz. Eğer bir yere gideceksek sana yeni kıyafetler almalıyız."

"Hiç param yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu seni bana çıkma teklif eden son iki erkekten farklı kılmıyor."

Kendini oturur pozisyona iterken gözleri kısılıyor. Daha sofistike bir kadın, kasları dalgalanırken ve gerilirken gözlerini kaçırabilirdi ama bu büyüleyici bir manzara değilmiş gibi davranmıyorum. "Kendin için iyi bir erkek seçme yeteneğine olan güvenimi kaybediyorum. Yukarıdaki Loverboy'u onaylamıyor olabilirim. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Yüz ifadesi o kadar ciddi ki gülmeye başlıyorum. Bir atalın benim flört uygulamalarımı sorgulamasında mizah anlayışımı gıdıklayan bir şey var. Nefes nefese kalıp ona el sallayarak, "Eğer senin standartlarına uygun değilse... ne yapardın? Onu atallar mıydın?"

Hugh inliyor ve ayağa kalkıyor.

İçime keskin bir nefes çekiyorum. Her santimetrekaresi sıkılaşmış ve vücudum beklentiyle canlanıyor. Yine de onu daha fazla dürtmekten kendimi alamıyorum. "Neyse ki benim sosyal hayatım seni hiç ilgilendirmiyor."

Yaklaşıyor. "Bitti mi?"

Kıkırdayarak boğuluyorum. "Yakınından bile geçmiyor."

Başını sallıyor ve dudaklarını bzyor. "Bu işte iyiye gidiyorsun." "Neyde?"

"Flört etmek. Ve bu hoşuma gidiyor."

"Teşekkürler mi?"

Tişrtme ve eşofman altıma doğru başını sallıyor. "Bugün bana kıyafet almana izin vereceğim."

Yine gözlerimi deviriyorum. Ne centilmen ama.

Eğilip kulağıma hırılıyor. "Senin için kıyafet seçmeme izin verdiğin sürece. Seni bir elbisenin içinde görmek istiyorum." Dudakları boynumda geziniyor. "Ve belki onun dışında."

enemin hizasını öptüğünde nefes almak neredeyse imkânsız. "Bunun tehlikeli olduğunu söylemiştin."

Yüzü benimkinin üzerinde olacak şekilde başını kaldırıyor, alt dudağını yalıyor ve sonra dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. "O zaman bana şöyle bakmayı bırakmalısın..."

"Ne gibi?" Nefes nefese sordum.

"Sanki bunu istiyormuşsun gibi." Ağzı benimkinin üzerine kapanıyor. Kendimi pcğn sertliğine bırakıyorum ve ona yapışıyorum, ağzımı ona açıyorum. Talepkr ama acelesi yok. Elleri kollarımı kavırıyor ve dili ağzımın içine girip benimkiyle samimi bir şekilde dans ederken beni hareketsiz tutuyor.

Başını kaldırıyor.

İyi ki kollarımı tutuyor da ayaklarının dibinde erimiyorum.

Birkaç dakika boyunca orada durduk, düzensiz nefes alıyorduk. İçindeki atışma kara gözlerinden okunuyor. Benim heyecanım da belli oluyor mu? Hiç kimse beni bu şekilde hissettirmeye yaklaşmamıştı.

"Tanrım, istiyorum-"

"Çatal beni mi?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

İçinden bir kahkaha yükseliyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Beni etkiliyorsun, Mercedes Hopper."

Öpücüğünden hâlâ sersemlemiş bir halde bakışlarını tutuyor ve gülümsüyorum. "Sen de beni etkiliyorsun."

O anın bir yoğunluğu var. Eğer yüzünü tekrar kendime çekseydim, bugün yatağımdan başka bir yere gitmiyor olurduk. Derin bir nefes alıyorum ve cesaretimi topluyorum ama bunu yapamadan burnumun ucunu öpüyor ve geri adım atıyor; an yok oluyor.

"Ben duş almadan önce banyoya ihtiyacın var mı?" Başını sallıyor.

"Çabuk olacağım."

"Acelem yok. İnternette araştıracağım."

Başımı sallayarak onun için dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve şifreyi giriyorum. "İşte oldu. Her şey hazır."

Hızlı bir duş alıyorum, kot pantolon ve tişört giyiyorum ve makyaj malzemesi bulmak için banyo dolabını karıştırıyorum ama rimelden fazlasını bulamayınca vazgeçiyorum. Aynadan bana bakan kadının allığa ihtiyacı yok, zaten pembe ve kızarmış. Saçlarımı neredeyse at kuyruğu yapacaktım ama bir kereliğine açık bırakmaya karar verdim.

Oturma odasına tekrar girdiğimde Hugh dizüstü bilgisayarına eğilmiş, bir şeyler yazıyor. Burada olduğumu anladığında başını kaldırıp baktı. Gözleri beni topuklarımın üzerine geri sallayacak şekilde parlıyor. Ayağa kalkarken gülümsüyor. "Fena değil," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "Güzel temizlenmişsin."

"Duş almak ister misin? Sana nasıl çalıştığını göstereyim."

"Eğer su hala bir borudan çıkıyorsa, bunu çözeceğim."

"Öyle." Boğazımı temizliyorum. "Oradaki havlulardan herhangi birini kullanabilirsin." "Teşekkürler." Yanımdan geçerken kışma bir tokat attı. "Evet, öyle görünüyorsun kot giymek iyidir."

Zıplıyorum ve ona bakmak için dönüyorum.

Omuzları kahkaha atıyormuş gibi titriyor.

"Modern erkekler ellerini kendilerine saklar," diye sesleniyorum arkasından. "Ben modern bir adam değilim."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Kesinlikle değil.

On İkinci Bölüm

Hugh

*Providence, Rhode
Island 2024*

GELECEK şaşırtıcı bir şekilde benim zamanımdan çok da farklı değil. Bazı şeyler değişti: her şeyin daha fazla düğmesi var, rahatsız edici sesler çıkartıyor ve insanlar kişisel güvenliklerine aşırı odaklanmış durumda. Kasklar büyük bir şey. Sadece savaşta değil. Bu, insanların kafalarının zamanla yumuşadığı anlamına mı geliyor emin değilim ama Mercedes'in arabasına bindiğimizde bana söylediği ilk şey, kucağımda ve göğsümde bir kayışla kendimi tutmam gerektiğidir. Güya bu, onun sürüşü ustalıktan yoksunsa kafamı çarpmamı önleyecekmiş.

Ona çabuk iyileştiğimi hatırlatırım.

Güvenli bir şekilde bağlanmadığım takdirde polisin bizi kenara çekeceğini söyledi. Kanun böyle.

Hükümet bir sürü yasa yapmakla meşgul. İnsanları korumak için.

Mercedes'e göre.

Bir çocuk gibi şımartılmayı kabul etmek için dünyayı özgürleştirmek için savaşmadım.

Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü Mercedes beni dışarı çıkaracağı için heyecanlı görünüyor. Bana askeri araç depolarını anımsatan bir garaja giriyor, ama tek kat yerine yukarı ve yukarı ve yukarı çıkıyor.

Park ediyor ve kemerden kurtulmam için bana izin veriyor. Onunla arabanın arkasında buluştuğumda, bir an durup ne kadar cesur olduğunu takdir ediyorum. Kalabalık caddelerde sorunsuzca ilerledi. Birliğimde hiç araba kullanmamış birden fazla adam vardı.

Savaştan önce. Bazıları bu ilk deneyimi, haftalık gizemli iğnelerimizi yaptırmak kadar korkutucu buldu.

İş için teslimat araçları kullanacak kadar şanslıydım. Mercedes'le birlikte cam kapılardan geçerken, "Arabanızı geri sürebilir miyim?" diye sordum.

Bana garip bir bakış attı. "Ehliyetin var mı?" "Araba kullanmak için mi?"

"Evet, sürmek için."

"Kimliğim var."

Başını sallıyor. "Yasal olarak araba kullanabilmeniz için bir ehliyet sınavını geçmeniz ve eyalet tarafından verilen bir ehliyete sahip olmanız gerekiyor."

"Kanun böyle olduğu için mi?" "Evet."

Tabii ki.

Binanın içinde diğer insanlar daha önce duyduğum ama hiç kullanmadığım elektrikli bir merdivene adım atıyorlar. Mercedes kendinden emin adımlarla ilerliyor, ben de onu takip ediyorum.

"Demek burası Providence Place Alışveriş Merkezi."

"Çok büyük." Kasabamızdaki her şeyden daha büyüktü ama New York gibi şehirlerde bu büyüklükte bir bina olabilirdi. Avrupa'da yoktu. En azından bizim olduğumuz yerde. Elektrikli merdivenlerden indik ve binanın iç kısmının büyüklüğünü görmek için durakladım. Merkez, aşağıdaki katlara kadar açıktı. Her yönde vitrinler duvarları kaplıyordu. Her şey parlak, ışıltılı ve alışık olduğumdan daha gösterişliydi.

Çiftler her zamanki gibi çocuklarıyla birlikte yürüyorlar, ancak her ikisi de kot veya pantolon giymiş ve kimse geçerken selam vermiyor. Gelecek yoğun bir yer, ancak herkesin ne için koşuşturduğunu belirlemek zor.

"Bana güvenirsen sana neyin yakışacağını biliyorum sanırım," diyor Mercedes çekingen bir tavırla.

Dikkatim ona dönüyor. "Ne önerirsen beğeneceğime eminim."

Birlikte bir koridorda yürüyoruz. Herkesin görebileceği şekilde sergilenen kadın iç çamaşırlarıyla dolu vitrinde duraklıyorum. Mercedes bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Her zaman iyi bir poker suratım olduğu için mutluyum.

Bir dükkânın önünde durur. "Bu senin tarzın gibi görünüyor." J. Crew. Gerçekten de içinde rahat edebileceğim kıyafetler varmış gibi görünüyordu.

Mağazaya girer girmez genç bir adam yanıma geliyor ve bana ıslık çalıyor. "İşte karizma budur. Bu bir OC mi?" Anlamıyorum ve bu belli oluyor olmalı çünkü "Orijinal bir karakter mi?" diye ekliyor.

Yardım için Mercedes'e bakıyorum. Işıl ışıl parlıyor. "Onu görebiliyor musun?"

Genç adam güler. "İyiymi. Ve anlıyorum. Kendime has bir tarzım var ve ticari sırlarımı kimseye vermiyorum çünkü kimsenin beni kopyalamasını da istemiyorum."

Konuşmadan başımı sallıyorum.

Mercedes kolumu tutuyor ve neşeyle sallıyor. Bana gülümsüyor. "Seni görebiliyor."

Onu yanıma yatırıyorum ve sesimi alçak tutuyorum. "Bu konudaki sevincimizi muhtemelen kendimize saklamalıyız."

"Elbette," diyor kolumu bırakmadan ve genç adama dönüyor. "Çok gerçek arkadaşım için birkaç modern kıyafet almak istiyorum. Ona uyacak birkaç şey bulmamıza yardım edebilir misiniz?"

"Elbette," diye cevaplıyor genç adam. "Size bir soyunma odası ayarlayayım."

Etrafa hızlı bir bakış, kadın kıyafetlerinin de mevcut olduğunu doğruluyor. "Onun için de birkaç elbise getirebilir misiniz? Bir erkeğin dikkatini çekeceğini düşündüğünüz bir şeyler."

Genç adam bana göz kırptı. "Tamamdır. İkinizi yan yana koyacağım. Keşke aynı odayı paylaşabilseydiniz ama patronum bugün burada ve çok namuslu biri."

"İyi ki bacaklarımı tıraş etmişim," diye mırıldanıyor Mercedes ve ben de onun takdir etmeyeceğinden emin olduğum bir kahkaha atıyorum. Karşı cinse karşı iyi bir takdir duygusuna sahip, yaşı kemale ermiş bir adamım. Mercedes'e bir an şehvetle bakarken, bir sonraki an çok sevimli olduğu için neredeyse mırıldanıyorum. İçimde uyandırdığı duygularla ne yapacağımı bilemiyorum.

Mercedes, genç adamın bizi götürdüğü küçük odaya giriyor. Ben de kullanabileceğimi söylediği odanın dışında duruyorum. Mercedes soyunma odasının kapısından fisıldıyor, "Bu çok eğlenceli."

Gülümsüyorum. "Öyle."

Kendimi en son ne zaman genç ve kaygısız hissettiğimi hatırlamıyorum ama Mercedes'le alışveriş yapmak bir zevk. Genç adam odamı denemem için kıyafetlerle dolduruyor, sonra Mercedes için bir yığın elbiseyle geri dönüyor.

O ve ben kapılarımızı kapatmadan önce son bir kez bakışıyoruz. Sunulan seçenekler beni etkiledi. Denim, gri ve siyah çizgili bir kazak ve koyu gri yün bir pardösü. Fena değil. Hepsi de uyuyor. Odadan çıkıyorum ve onun kapısını çalıyorum. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

Gülüyor. "Tamam, ama kendini hazırla, pembe."

Başını belli belirsiz dışarı çıkardığında bir nefes çekiyorum, sonra en tatlı keten, diz üstü elbisesi ve beyaz kazağıyla önümde duruyor. "Bana pamuk şekeri hatırlatıyor."

"Değil mi? O kadar kötü."

"Hayır." Saçlarının bir kısmını gözlerinden geriye doğru tarıyorum ve başını okşuyorum. "O kadar güzel ki. Seni bunun içinde yiyebilirim."

Ağzı yuvarlanıyor. "Yani, evet mi?" "Evet."

Gözleri yavaşça, ah, çok yavaşça, boyumdan aşağıya doğru iniyor. "Sen de iyi görünüyorsun."

"Yani bu bir kaleci mi?" "Oh, evet."

Parmak uçlarımı ayrık dudaklarında gezdiriyorum. "En kısa zamanda sana borcumu ödeyeceğim. Önceliğim birliğim ama nezaketinizi unutmayacağım."

Nefesi başparmağımı ısıtıyor ve onu o odaya sürükleyip onu ne kadar istediğimi gösterme dürtüsüyle savaşıyorum. Ama yapamıyorum. Diğerlerine ne olduğunu bulmaya odaklanmam gerekiyor. Seks hiçbir zaman bir savaş arkadaşını geride bırakmak için yeterince iyi bir bahane olmamıştır.

"Gerçek olduğun için çok mutluyum," diye övünüyor.

Başımı sallıyorum, eğer olmasaydım ikimiz için de daha kolay olacağını kendime itiraf ediyorum. "Git başka bir elbise dene."

Sonraki yarım saat boyunca bana modellik yaptığı her elbiseyi onaylıyorum ve onu çekici bulmamanın imkânsız olabileceğini fark ediyorum. Ona verdiğim her kıyafet ve iltifatla, önümdeki elbiselerin içinde dönene kadar daha da cesurlaşıyor ve ben bunun neden benim hayatım olamayacağını hatırlamakta zorlanıyorum.

Benim için bir çift kot pantolonun yanı sıra daha resmi bir pantolon, birkaç gömlek ve yün blazer ceket seçiyorum. Onun da teşvikiyle en rahat spor ayakkabılarımı ve elbise ayakkabılarımı seçiyorum. Her ikisi de devletin bana verdiği her şeyden çok daha iyi.

Alışverişten sonra ikimiz de acıkmıştık. Yeni kıyafetlerimizi giyip çantaları onun arabasına koyduk. Beni yemeğe götürmeyi teklif etti. Buzdolabının içindekileri gördükten sonra, onun yerine bir markette durmayı öneriyorum. "Sana yemek yapacağım," diye söz verdim. Bana kıyafet aldığını düşünürsek, en azından bunu yapabilirim. Kendi paramın olmaması gururumu biraz incitiyor ama ben asla içimden gelmeyen bir şey söylemeyen biriyim. Yakında Mercedes'e borcumu on katıyla ödeyeceğim.

Hayatımdaki hiçbir şey beni marketlerin ne kadar büyük hale geldiğine hazırlamamıştı. Alışveriş merkezi gibi, insanların yiyecek satın aldığı yere artık süper bile deniyor ve ben de buna katılıyorum. Bir insanın nasıl seçeceğini bilemeyeceği kadar çok yiyecek çeşidinin bulunduğu koridorlar ve bunların çoğu dünyanın dört bir yanından geliyor.

Mercedes bir alışveriş arabasını iterken aniden bana döndü ve "Ne seversin?" diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Et. Patates. Sebze."

"Gel bakalım. Aşerdiğin bir şey olmalı."

Onun dışında mı? "Şekerli her şey. Ondan pek bulamadık."

Yüzü aydınlanıyor. "Pek çok şeyi pişirmekte iyi değilimdir ama pişirmeyi severim. Çikolata hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım."

"Browni mi?"

"Bunlar ne?"

"Pasta gibi ama daha düz ve kareler halinde." "Şekerleme kareleri mi?"

"Olabilir. Senin için biraz yapacağım ve sen bana söyleyeceksin." "Anlaştık."

Duruyor ve yüzüme bakıyor. "En sevdiğim çatal olmam konusunda şaka mı yapıyordun?"

"Hayır."

Alt dudağını çiğniyor. "Gerçekten arkadaşlarının diğer gümüş takımlara sıkışmış olabileceğini düşünüyor musun?"

Bir omzumu kaldırıp indiriyorum. "Öyle olmalarını umuyorum çünkü o zaman ölmemiş olma ihtimalleri var ve onları kurtarabilirim."

Uzanıp bir kutu aldı ve bana doğru salladı. "Emin olana kadar plastik kaplar kullanmalıyız."

On Üçüncü Bölüm

Mercedes

*Providence, Rhode
Island 2024*

HUGH, Providence Kütüphanesi'ne yaptığımız geziden yeni bir şey öğrenemediğimiz için üzgün olsa **da** bundan bahsetmiyor. Yiyecek ve giyecek dolu çantalarımızla, tam bir kadın posta çalışanı koridora girerken binaya giriyoruz.

Hugh ile bakıştık. Greg'in postasını almaktan bahsetmiştik ama bu Hugh'nun kollarında uyumadan ve günü onunla gülerek geçirmeden önceydi. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek istiyorum ama ondan posta görevlisine bakışımı yanlış anlıyor.

Ona yaklaşıyor ve cazibesini konuşturuyor. "414 numaralı daire için bir şey var mı?"

Ona kirpiklerini kırıştırıyor ve caka satıyor. "Sen misin?" Göz kırıyor. "Kesinlikle öyle."

"O zaman senin için neyim var bir bakayım."

İkisinin de kabul etmediği bir öğürme sesi çıkarıyorum.

Utangaç bir tavırla birkaç parça postayı ona doğru uzatıyor. "Al bakalım."

Bacağına tekme atma isteği uyandıran memnun bir sırıtışla kabul ediyor. "İyi günler."

"Oh, yapacağım," diye cevap veriyor.

Asansörde yalnız kaldığımızda, onu ve gülümsemesini taklit ediyorum. "İyi günler."

Kaşlarını çattı. "Postasını istedin, sana postasını getirdim."

Ağzım kapandı ve etrafıma bakındım. Daha önceki rahat Hugh gitmiş. Omuzları gergin ve çenesi sıkılmış. Ona söylemeli miyim?

artık posta istemiyor musun?

Asansör benim katıma açılıyor ve Greg'i kapımda görünce sendeliyorum. Gülümsüyor ve el sallıyor. "Selam. İyi zamanlama. Mektuplarımın sende olup olmadığına bakmaya geliyordum."

Hugh'nun nefesinin altından çıkardığı hırıltı kafamı karıştırıyor. Elindeki çantalardan birini kaydırıyor ve elindeki postayı bana doğru sallıyor. "İşte burada."

Ondan alıyorum çünkü elime sıkıştırmak üzereymiş gibi görünüyor. "İşte burada."

"Müthiş. Bu çantalar ağır görünüyor," diyor Greg. "Birini ben alayım."

Çantalardan birini kollarımdan kaldırdı. Sonra postayı kabul etti. "Ve az önce üzerindeydi. Bu çok uygun."

Fazla seçeneğim yoktu. Uyum sağlamak zorundaydım. "Daha önce bırakacaktım ama unuttum ve arabama kadar geldi. Yiyecekleri kaldırıp yukarı çıkaracaktım."

"Seni bir yolculuktan kurtardığıma sevindim." Greg, Hugh ve beni dairemin kapısına kadar takip etti. "Tanışmadık," diyor Hugh'a, "ama Mercedes'le yaşayan bir adam olduğunu duymuştum. Sonunda tanıştığımıza sevindim. Ben Greg."

Benimle yaşayan bir adam olduğunu mu duymuş? Ah, Mike. Kapıyı açarken Hugh'ya hızla "Mike," diyorum, umarım Hugh kedim için uydurduğum hikâyeyi hatırlar.

Hugh nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir ses çıkarıyor.

Greg, Hugh'dan bana ve tekrar bana bakıyor. "Siz ikiniz . . ."

"Eğer bekâr olup olmadığını soruyorsan, bekâr," diyor Hugh beni kesen kayıtsız bir ses tonuyla. "Tamamen bekâr."

Greg'in ağzı sanki bir şey söyleyecekmiş de sonra fikrini değiştirmiş gibi açılıp kapanıyor. Gözlerinde kıvılcımlanan ilgi beni etkilemeliydi, ama etkilemedi.

Greg'den çantayı alıyorum, teşekkür ediyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum. "Hugh."

Sırtı bana dönük olan Hugh diğer çantaları masanın üzerine bırakıyor. Omuzları gerginlikten kasılıyor ve nedenini anlamıyorum.

Topuklarının üzerinde döner ve kapıya doğru ilerler. "Ben dışarı çıkıyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Çıkışını engellemek için acele ettim. "Bekle. Gitme."

"Mercedes, kenara çekil. Tek ihtiyacım olan biraz yürümek. Geri geleceğim."

İçimde kabaran duygular ifade edilemeyecek kadar yoğun. Greg'in tanıştığımız andan itibaren önemini yitirdiğine dair ona güvence vermek istiyorum ama Hugh birlikte olmadığımızı açıkça ilan etti. Birlikte geçirdiğimiz güzel bir gün bir ilişki yaratmadı. Yine de Greg'i gördükten sonra ruh halinin değiştiğini inkâr edemem.

Kıskanmış olabilir mi?

Bu bir erkeğe sorulabilecek bir şey mi? Buna cesaretim yok.

Onun yerine, "Mektupları benim için aldığın için teşekkür ederim" diyorum. Bakışlarıma karşılık vermeden başını sallıyor.

"Greg'e gerçek adını söylemediğim için kızgın mısın?" diye sordum. Başını sallıyor. "Hayır. Ve üzgün değilim."

"Lütfen yapma-"

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve nazıkçe yolunun dışına yerleştiriyor. Bu kadar güçlü biriyle birlikte olduğumu hayal ederken aklım karışıyor ama ben bir şey söyleyemeden o gitmiş oluyor.

Bölüm On Dört

Hugh

Providence, Rhode Island
2024

Hızımı yavaşlatıp kaçma nedenimi açıklamadan önce Mercedes'in evinden BİRKAÇ BLOK uzaktaydım. Mercedes'in Greg'e yaltaklanmasını izlemek birçok açıdan zordu.

Sanki bana ondan bahsetmemiş gibi. Kıskanmaya hakkım yok çünkü o ve ben birbirimiz için bir hiçiz.

Birbirimize karşı hiçbir şey. Bu aklımda kaldı.

Teknik olarak, tanıdığım herkes öldüğüne göre, varlığımın kimse için bir önemi yok. Benim bir önemim yok.

Canlandırılması gereken asker ben değildim... geri getirilmeliydim... uyandırılmalıydım? Edward her zaman benden daha zekiydi. Şimdiye kadar bize ne olduğunu çoktan çözmüş olurdu. Hala birlikten herhangi birinin o gümüş takımın içinde olup olmadığını merak ediyor olmazdı.

Ben mi?

Birini kurtarıyor muyum? Hayır, alışverişe çıkana kadar hayal ürünü olduğumdan emin olan bir kadına aşık olurken giydirme ve çöpçatanlık yapıyorum. Ne yazık ki, ben gerçeğim. *Gerçekten* zihinsel olarak berbat durumdayım. Bu zaman dilimine *hiç uygun değilim*.

Bir barın cam penceresinin önünde duruyorum. Bir ya da beş bira keyfimi yerine getirebilirdi ama bunun için para gerekiyor, ah, bekle, param yok.

Mercedes'in benim için para harcamasından nefret ediyorum. Kız kardeşimin ondan istediğim şeyi yapıp yapmadığını görmek için çocukluk evime geri dönmem gerekiyor.

Bardan bir kadın çıkıyor, peşinden de bir adam. "Beni r a h a t bırak," diyor kadın yüksek sesle. "İlgilenmiyorum."

"Hey," diye geveliyor kelimeyi. "Öyle demek istemedin. Hadi ama. Bir içkiye evet diyecek kadar ilgilendin. En azından numaranı ver."

"Hayır." Sesi bir oktav yükseliyor. Etrafına bakınıyor ve bakışlarıyla buluşuyor.

Anlaşıldı.

Adam onun kolunu tutuyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Hayır dedi."

"Sen kendi işine bak," diye homurdanıyor, onu tutmaya devam ederek.

Her ikisi de benden daha uzun ve kaslı olan iki adam daha bize katılıyor. "İyi misin Leo?" diye sordu biri.

Diğeri bana başını salladı. "Git buradan."

Çenemi ovuştururken üç adama bakıyorum. Artık gelişmiş bir güce ya da iyileşme yeteneğine sahip olmama ihtimalim var. Bunun bir önemi var mı? Kadına bakıyorum, fark etmeyeceğine karar veriyorum ve eklemlerimi kırıyorum. Savaş başlamadan önce devreye girip bu adamların hakkından gelirdim. Bazen bir erkek, neye mal olursa olsun ayağa kalkmalı ve etrafındakileri korumalıdır. "Bayanı duydunuz; yalnız kalmak istiyor."

İki mankafa beni şöyle bir süzdükten sonra, sanki o akşam umdukları eğlence birine dayak atmamış gibi gülüyorlar. "Yerinde olsam şimdi kaçardım," diye alay ediyor ikisinden daha uzun olanı.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Savaş eğitimi uysallar için değildir. Gelişmiş güç olsun ya da olmasın, bir adamı tek vuruşta nasıl öldürebileceğimi öğrendim. Onları kalıcı olarak etkisiz hale getirebilirim ama bunu istemiyorum. Yeterince ölüm ve savaş gördüm.

İki adamdan kısa olanı bana bir yumruk savuruyor. Yumruğunu kolayca yakalıyorum ve kemik çatlamasının tatmin edici sesini duyana kadar kolunu döndürüyorum. Çığlık atıyor, artık topal olan uzvunu tutuyor.

Ağzımın köşesi kıvrılıyor. Çatal olarak geçirdiğim zaman yeteneklerimi azaltmadı.

Başka bir adam bana doğru hamle yaptı. Omzunu tutuyorum ve bir insanın elindeki tuzlu ekmeği parçalayabileceği kadar kolay bir şekilde parçalıyorum. Küfür ederek yere düştü. Bu kadar acımasız olmak istememiştim ama umarım bir dahaki sefere bir kadına saygısızlık etmeyi düşündüklerinde bu anı hatırlarlar.

Dikkatimi tekrar sarhoş adama çevirdiğimde, hemen kadının kolunu bırakıyor. "Bu yanına kalmayacak," diyor umutsuzca. "Seni dava edeceğiz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun?" O anda altına işiyor.

"Ben öyle düşünmemiştim." Her biri yaralı yerlerini tutmuş inleyen arkadaşlarına doğru başımı sallıyorum. "Yerinde olsam beni unuttur ve arkadaşlarına tıbbi yardım getirirdim."

Kadın diyor ki, "Birine dava açmayı aklından bile geçirirsen, saldırı suçundan dava açarım. Ayrıca burada ne olduğu sorulursa çok farklı bir hikaye anlatırım. Arkadaşlarınız birbirlerine zarar verdi."

Sarhoş adam etrafına bakınır. "Kameralar olmalı."

"Umarım öyledir, o zaman dünyaya senin bir sürüngen olduğunu gösterebiliriz." Bu sefer geri adım atmıyor.

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanır ve ardından kırık dökük arkadaşlarını kendisiyle birlikte gitmeye ikna eder.

Yalnız kaldığımızda, kadın bana yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri takdir ve sıcaklıkla irileşiyor. "Bu harikaydı."

"Pek sayılmaz ama teşekkürler. Sen iyi misin?"

"Evet, ama sen olmasaydın olmazdım," diyor nefes nefese ve koluma dokunuyor. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve o da güzel ama ben ilgilenmiyorum.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

Yaklaşıyor. "Numaramı alabilirsin."

Başımı sallayarak, "Çoktan alındı." diyorum. Yalan değil. Tek arzuladığım Mercedes.

Reddetmem karşısında nezaketle gülümsüyor. "İyi olanların hepsi öyle. Tekrar teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Seni bırakacak biri var mı?"

"Az önce bir tane için aradım." Telefonuna bakıyor. "Neredeyse geldi." "Sen güvende olana kadar bekleyeceğim."

Ve biliyorum.

Ruh halim düzeliyor. İçinde bulunduğum durumla ilgili hiçbir cevabım olmayabilir ama en azından iyi bir şey yaptım.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir erkek sesi seslendiğinde uzaklaşmaya başlıyorum. "Hey."

Daha fazlası için mi döndüler?

Hayır, önceki adam değil. Bana doğru koşan adam muhafazakâr, koyu renk bir takım elbise giymiş. Saçları düzgünce kesilmiş. "Evet?"

Bana ulaştığında yavaşlayarak durdu. "O iki adama ne yaptın?"

"Endişelenmene gerek yok," diyorum küçümseyerek. "Hiç dövüş tecrüben var mı?"

"Öyle de diyebilirsin." Ses tonuma mizah sızıyor.

Daha yakına eğiliyor. "Bu gece biraz hızlı para kazanmak ister misin?"

Şimdi dikkatimi çekti. Mercedes'e giyecek ve yiyecek borcumu ödemek güzel olurdu. "Belki."

"Patronum bir dövüş kulübü işletiyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyorum, ama tanım sanki adında varmış gibi geliyor. "Elbette."

"Bir saat içinde bir dövüş var ve ben yeni yetenekler getirmekle görevlendirildim. Kazansanız da kaybetmeniz de, seyirciye bir gösteri sunacak kadar uzun süre kalırsanız paranızı alacaksınız."

"Ne tür bir dövüş bu?"

"İki adam bir kafese girer. Bir adam dışarı çıkar. Silah yok, ama ondan sonra her şey serbest. Nakavt ya da ölüm. Umurumuzda değil. Bizimle çalışmanın avantajı, her türlü pisliliği halledecek olmamız."

"Ne kadar kazanabilirim?"

"Kaç dövüş kazandığına bağlı."

"Hepsini aldığımı varsayarsak mı?"

Sorumdaki ukalalık olarak gördüğü şeye gülüyor. "O halde, kendine yeni bir araba alacak kadar."

Fena değil. Yumruklarımı çeker ve rakiplerimin birkaç vuruş yapmasına izin verirsem, dövüşleri uzatabilirim. "Ben varım."

BİRKAÇ SAAT sonra, ödememi almak için bir deponun arka ofisine yürüyorum. Maçlara katılmamı ayarlayan adam küp şeklindeki bir kasayı açıyor ve bir yığın para çıkarıp tekrar kapatıyor.

Parayı bana uzatırken kaşlarını çattı. Parmak eklemlerim kurumuş kanla kaplı ama altındaki yaralar çoktan iyileşmiş.

Faturaları saydım ve inledim. Anlaştığımız miktarın sadece bir kısmı. "Görünüşe göre biraz eksiğin var, ahbap."

Bir elini beline koyuyor, takım elbise ceketini geriye itiyor ve bir silah ortaya çıkıyor. "Merak etme, biz kendi adamlarımıza iyi bakarız ve patronum da seni seviyor." Ellerimi iki yana açıyorum. Seksen yıl geçti ama insanlar daha akıllı değil.

Yine de yorgunum ve başka bir kavga aramıyorum. "Bana borcunu öde, ben de yoluma gideyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Artık bizim için çalışıyorsun."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Ben kimse için çalışmıyorum. Birkaç kemiğinizi kırıp parayı almadan önce bana ödeme yapmanız için size son bir şans vereceğim."

Komik bulmadığı bir şaka yapmışım gibi homurdanıyor, sonra bir emir veriyor ve kapıda iki adam beliriyor.

Gözlerimi gökyüzüne doğru yuvarlıyorum. "Benim zamanımda senin gibi insanlar belli davranış kurallarına uyardı. Böyle olmak zorunda değil."

Adam, adamlarının odaya girmesi için başını sallıyor. Başımı eğiyorum ve boynumu kırıyorum. *Gidelim o zaman.*

Paramı cebime attıktan sonra yetkili adama silahına uzanmasını sağlayacak bir bakış attım. Bu benim işaretimdi. Öne doğru hamle yapıyorum ve ön kolunu kıracak bir güçle yana doğru vuruyorum. Dönüp diğer koluna da bir tekme atıyorum ve onu da parçalıyorum. Bacaklarımı son bir kez savuruyorum ve yere düşerken bacakları yana doğru kıvrılıyor. Kollarının kontrolünü kaybeden bir adamın ateş etme yeteneği hızla azalır. Bacaklarını da kırmak zorunda kalmadım ama beni gerçekten kızdırdı.

Diğer iki aptal da silahlarını çekme hatasını yaparlar. Gelişmiş güç, hız avantajıyla birlikte gelir. Mesafe benim düşmanım çünkü ben aşılmaz değilim. İleri atılıyorum, birinden silahı kapıyorum ve kolunu kemik kıran imza hareketimle döndürüyorum. Çılgılığı diğer adamı şaşırtıyor ve bana bir fırsat veriyor. Yukarı doğru öyle sert bir tekme atıyorum ki, adam havalanıp geriye doğru uçuyor, duvardan aşağı kayıyor ve silahı ayaklarının dibine düşüyor. Üç adam daha kapı aralığını doldurup bana saldırıyor. Onları da kolayca hakladım. Her yeni adam dalgasının yaptığı hata, öncekilerin açıkça başarısız olduğu şeyi yapabileceklerini düşünmek. Yer silahsız adamlarla kaplı, bazıları bilinçli, bazıları bilinçsiz, bazıları küfrediyor, bazıları inliyor.

Kasaya doğru yürüyorum ve elini çeviriyorum. Hemen açılmayınca elime alıyorum ve kilit açılana kadar kasayı büküyorum.

mekanizma serbest bırakır. İçindeki para miktarına rağmen, bana borçlu olanı sayıyorum ve sadece onu alıyorum.

Ayrılmak için döndüğümde, pahalı bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam kapı aralığını dolduruyor. Katliamı korkudan ziyade hayranlıkla izliyor. "Vay anasını. Beni zengin edeceksin."

Paramı cebime atıyorum. "Ben olsam buna güvenmezdim."

Gülümsemesi ince. "Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Böyle bir teklif yok."

"Öfkenin düşüncelerini gölgelemesine izin verme."

Göz kırpıyorum ve başımı kaşıyorum. Hiç mantıklı konuşmuyor. "Kızgın değilim ama gidiyorum."

Beni geçip parçalanmış kasaya bakıyor. "Nesin sen?" "Hayal kırıklığına uğradım."

Gitmek için bir adım attığımda, "Hiçbir yere gitmiyorsun." dedi.

Endişelenmemesi bana üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Yalnız değil. Neyse ki psikolojik savaş konusunda iyi eğitimliyim.

"Buna inanman çok hoş." Gülüyorum ve etrafıma bakıyorum, sonra ona yaklaşıyorum. "Beni durdurmaya çalışmayı düşünmeden önce kendine bir sor; benim zaten birileri için çalışmadığıma gerçekten inanıyor musun? Ya da bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğuma?"

"Ne yani, polis misin?"

Yine güldüm. "Çalıştığım insanlar hükümetlere ya da yasalara inanmıyor." Onunla burun buruna geldim. "Ben gidiyorum. Kendine sorman gereken soru, bugün olanlarla ilgili olarak halkına nasıl bir hikâye anlatman gerektiği. Çünkü dışarıda benim hakkımda konuştuğunuzu duyarsam geri dönerim, hem de yalnız değil. Karına ve çocuklarına veda etmeye zahmet etme, çünkü onları da seninle birlikte yok edeceğiz."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve rengi soluyor. "Beni tehdit etme."

Omuz silkiyorum. "Kendi alanında kal ve ben senin için bir tehdit oluşturmayayım. Bunu temizle, burada olduğumu unut ve bir sorunumuz kalmasın." Elimi göğsüne koyuyorum ve yanından geçebilmek için onu geri itiyorum. "Ya da daha iyi kararlar vermiş olmayı dileyerek ölürsün. Seçim senin."

Elini kaldırıyor ve ben yanından geçerken arkasındaki beş adamdan hiçbiri kıpırdamıyor. Eğer onun için gelmek zorunda kalsaydım, ailesi güvende olurdu, ama onu böyle olmayacağına inandırırsam daha iyi olur.

Adamlarına beni bıraktığı için kendisini akıllı gösterecek bir hikaye uyduracak. Bir anlaşmaya vardık. İleride bir sorun olacağından şüpheliyim. Bu adam gibi pislikler küçük bir göldeki en büyük balık olmak isterler.

Mercedes'e dönerken, kafam karıştı. Bir zamanlar iyi adamdım.

En azından ben öyle sanıyordum.

Şimdi ne halt olduğumu bilmiyorum.

On Beşinci Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

Dairemde tek başıma, sinirli görünen Mike ile masanın karşısında oturuyorum. Sanki adını Hugh'a ödünç verdiğimi biliyor gibi. "Baskı altında iyi değilimdir," diyorum kendimi savunmak için.

Mike'ın tepkisi arkasına yaslanmak, bacaklarını ayırmak ve eskiden taşaklarının olduğu yeri temizlemeye başlamak oluyor. Bu çok kaba ve masada yapılmaması gereken bir şey ama anlıyorum. "Greg'in muhtemelen daha akli başında bir seçim olduğunun farkındayım ama bana Hugh gibi hissettirmiyor."

Mike bana miyavlıyor.

İçimi çekiyorum ve çenemi elime dayıyorum. "Aslında Hugh'nun bir aletten bir erkeğe dönüştüğünü görmedim. Sen gördün mü?"

Mike kendini temizlemeye devam ediyor. Bilse bile bana söyleyeceğinden şüpheliyim. "İnsanlar Hugh'yu görebiliyor, Greg bile görebiliyor, yani o benim hayal ürünüm değil.

Hayal gücü. Eğer uyuyor olsaydım, sanırım şimdiye kadar uyanırdım. Yani ya Hugh daireme girip kalan bir yalancı ya da bu, duyduğunuz ama başınıza gelebileceğine asla inanmadığınız doğaüstü olaylardan biri."

Mike bu olasılıklardan herhangi birine tepki göstermeyince, "En kötü senaryoyu düşünelim. Zihinsel bir rahatsızlığı ve gümüş eşyalara karşı bir takıntısı olduğunu öğrenebilirim. Herkesin sorunları vardır. Greg muhtemelen oturma odasında bir hayvan gibi ayak tırnaklarını kesiyordur. Mesele şu ki, ben mükemmel değilim. Yakınından bile geçmiyorum. O yüzden başkasından mükemmellik beklemek benim için adil olmaz, değil mi? Ve belki de tuhaflığımı saklamak zorunda hissetmediğim biriyle birlikte olmak harika olurdu."

Kendime ve daha önce içinde kendimi güzel hissedeceğimi hayal bile edemeyeceğim pembe keten elbiseme bakıyorum. "Onun *için* değişmiyorum. İnsanlar kim olduklarına sadık kalmalı. Ama kabul edelim, artık iyi görünmeye bile çalışmıyordum."

İç çekiyorum.

"Eskiden giyinmeyi severdim. Eskiden arkadaşlarım da vardı. Bana ne oldu bilmiyorum. Dünya kapandı ve ben hayatımın daha küçük olmasıyla rahat ettim." Mike'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ama benim istediğim bu değil. Anlamıyor musun? Buraya kendimi o korkaklıktan kurtarmak için geldim. Olduğumdan daha fazlası olmak, daha fazlasını deneyimlemek istiyorum. Bugün büyüğü bir gündü ve Hugh ile ben hiçbir şey yapmadık. Hugh'dan hoşlanıyorum ve onunla birlikteyken olduğum kişiyi seviyorum."

Mike gelip önüme oturuyor, kuyruğunu ileri geri sallıyor.

"Bunu bilmek için çok erken olduğunu hatırlatmana gerek yok. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal edebileceğimi söylemiyorum. Ama onun da dediği gibi, ben bekârım. Çok, çok bekarım. Benim yaşımdaki kadınların çoktan birden fazla seks partneri olmuştur." Bundan emin değilim ama bunun argümanımı desteklediğini düşünüyorum. "Yani, kazara bir çatala dönüşmeden önce İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptığına inanan bir adamla seks yapmak istersem yaparım."

Seks yapacağım. Hugh ile.

Ayağa kalkıyorum ve bir elimle yüzümü yelpazeliyorum.

Ya hayır derse?

Aman Tanrım, hiç seks malzemem yok.

Midem bulanıyor ama bunun gerçekleşmemesi için olumsuz düşünmeyi reddediyorum. *Bana sarılıyor. Kışımı tokatlıyor. Bir erkek çekici bulmadığı bir kadına bunu yapmaz.*

Değil mi?

Prezervatife

ihtiyacım olacak. Ve mumlara.

Şarap mı?

Şarap kadehim var mı?

Mike sessizce bana miyavlıyor ve sonra yemeğinin olduğu dolaba bakıyor. Başını okşuyorum. "Haklısın, ben de bir şeyler pişirmeliyim. İnsanlar bunun bir erkeğin kalbine giden yol olduğunu söyler."

Bir sessiz miyavlama daha.

"Başka bir oda bulman gerekecek. Ben bekâretimi kaybederken senin başımızda dikilmene izin veremem."

Mike sabırsızca önümde dönüyor.

"Hugh çok güçlü olduğu için bana zarar vermekten korktuğunu söyledi. Ama beni kucağına aldığında canımı yakmadı. Sert ama nazikti. Onun gerçekten süper bir asker olduğuna inanıyor muyuz?" Mike'ın buna bir cevabı olmayınca ekliyorum, "Eminim ki çoğu kadın, eğer şans verilse, onu çatallayacaktır ve o süper güçlü." Kendi şakama kıs kıs gülüyorum. "Onu çatalla. Anladın mı?"

Mike masadan atlar ve uzaklaşır.

Alınmadım. Yapacak o kadar çok şey var ki Mike'ın bu kez neden benden memnun olmadığını düşünmek için endişeleniyorum. En güzel tabaklarım ve plastik mutfak eşyalarımınla masayı hazırlıyorum, ardından telefonumdaki bir uygulamayı kullanarak süpermarketten aldığımız malzemelerle yapabileceğimiz en iyi hızlı yemeği seçiyorum.

Dürtüyle, iki şarap kadehi koydum.

Biftek ve biraz sebze hazırladıktan sonra eczaneye hızlıca gitmeye karar verdim. Çantamı alırken Mike tekrar masaya atlıyor ama ben onu kovuyorum. Yüksek sesle itiraz ediyor.

"Haklısın, eğer bunu yapıyorsam, doğru yapmalıyım. İç çamaşırına ihtiyacım var. Eğer Hugh benden önce dönerse Mike, ona nereye gittiğimi söyleme."

Mike yine ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben kollarımı kendime sarıyorum. O kedi benim tüm dünyam haline geldi. Ona duymak istediğinden fazlasını söylüyorum ve muhtemelen ne dediğimi anlamadığını biliyorum ama o benim her şeyim.

Vardı.

Eğer bunu doğru yaparsam, ben de Hugh'um diyebileceğim.

İşler şimdiden değişiyor ve bu iyi bir şey.

Kapım çalındı. Kalbim çılgınca hızlanıyor. Hugh mu?

Şimdiden mi? Hazır değilim ama aynı zamanda hazırım.

Kapıyı açıyorum.

Greg.

Bir zamanlar yaltaklandığım orantısız, dostça gülümsemesi bana hiçbir şey yapmıyor. Bir elimle kapıyı tutuyorum. "Evet?"

"Mektuplarımın bana ulaşmasını sağladığın için sana bir teşekkür vermek istedim." Küçük bir buket karanfil uzattı.

Sadece kaba olmak istemediğim için kabul ediyorum. Ayrıca, teknik olarak, onun postasını çaldım. "Teşekkür ederim. Gerek yoktu ama bu çok

hoş."

Onları yanıma alamayacağıma göre, onlarla birlikte daireme geri dönüyorum. O da beni takip ediyor. Babam anneme sık sık çiçek alırdı. Vazom yok çünkü kimse, ben bile *bana* çiçek almıyorum ama onları lavabonun yanına koyuyorum. Çiçeklerin Hugh'dan olmasını dilesem de onları çöpe atmayacağım.

Greg birkaç metre öteden, "Vay canına, çok eski görünüyor. İçinde ne var?" Mürekkep Hokkası kutusunun üstünü açar. "Gümüş çatal bıçak takımı mı? Güzelmiş. Gerçek gümüşe benziyor, değil mi?"

"Dokunma ona!" Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun yanında olup kutuyu kapattım. "Kusura bakmayın, çiçekler için teşekkür ederim ama ben de dışarı çıkıyordum."

"Oh, elbette, üzgünüm. Antika eşyaları çok severim."

"Ben de," diyorum dalgınca, onu kapıya doğru yönlendirirken ve çantamı alırken. "Çiçekler için tekrar teşekkür ederim."

Evimin hemen dışında bana tuhaf bir bakış attı. "Umarım seni rahatsız etmedim. Durumu yanlış anladığım çok açık. Yeni insanlarla tanışmakta pek iyi değilimdir ve geçen gün asansörde bana çıkma teklif ettiğini sandım. Biriyle yaşadığını biliyordum, o yüzden bulaşmak istemedim. Mike bekar olduğunu söylediğinde..."

"Sorun değil," diyorum aceleyle.

Nazikçe gülümsüyor. "Çok tuhafım ama umarım bundan sonra hepimiz arkadaş olabiliriz. İkiniz de çok iyi insanlara benziyorsunuz."

"Çiçekler için teşekkürler. Mike'a ikimiz için olduğunu söyleyeceğim." Greg eğlenerek başını eğdi. "Kıçığa tekme yemeyeyim." Gülümsüyorum. "Yapmamaya çalışacağım."

Asansörde ayrılıyoruz. Dışarı çıkarken kendimi daha hafif, daha özgüvenli hissediyorum. Kutusundan postalarını almakta olan benim yaşlarımda bir kadın görüyorum ve duruyorum. Buraya taşındığımdan beri sayısız kez yan yana yürümüş, hatta asansöre birlikte binmiştik ama ona tek kelime etmemiştim.

Bugün omzunun üzerinden bana baktığında gülümseyip yaklaşıyorum. "Merhaba. Ben ikinci kattan Mercedes."

"Ben Dazaray," diyor. "Üçüncü kat."

Korkmuyorum. Korkmuyorum. "Eğer kahve içmek ya da koşuya çıkmak istersen, kapımı çal. 227 numaralı dairedeyim."

Yüz ifadesi açık ve dostça. "Çok isterim. Teşekkür ederim. Şehirde tek başıma koşmaktan nefret ediyorum ve bana eşlik etmeni çok isterim."

"Harika," diyorum. "Ne zaman istersen." Geri çekiliyorum ve apartmanın ön kapısından çıkıyorum, zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

Neden koştuğumu söyledim ki?

Neden **m e k t u p l a r ı n ı z** bende gibi basit bir şey bulamadım?

On Altıncı Bölüm

Hugh

Providence, Rhode Island
2024

Döndüğümde Mercedes'in dairesinin kapısı açıktı. Kan dışında, daha önce üzerimde oluşan kesik ya da çürüklere dair hiçbir iz yok.

Mercedes'e seslendim ama cevap vermedi. Daireyi hızlıca arayınca orada olmadığını anladım. Yemek masası şarap kadehleriyle iki kişilik hazırlanmış. Benim için mi? Mercedes bana iyilikten başka bir şey yapmadı ve ben ona borcumu nasıl ödedim? Loverboy'un ilk işaretinde kıskanç bir okul çocuğu gibi davranmış ve fırlayıp gitmiştim.

Çok saçma.

Tek mazeretim, eğer kendime izin verirsem, tüm hayatımın alt üst olması ve ona karşı hissettiklerimin mantıklı olan tek şey olması. Biriyle tanışmak için daha kötü bir yol ya da zaman düşünemiyorum ama bu onu tekrar göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu değiştirmiyor.

Ordu tarafından reddedildiğinde kendisinden ayrılan bir kadının fotoğrafını yanında taşıdığı için Allen'a takıldığımı hatırlıyorum. Kendisini yeterince iyi bulmayan birine neden kafayı taktığını anlayamamıştım ama o kadının kendisine ilham verdiğini söylerdi. Ayrıca benim fikrimin önemli olmadığını çünkü kalbin istediğini kalbin de istediğini söyledi.

Mercedes'le tanışana kadar bu bana hiç mantıklı gelmemiştir.

Mercedes'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu ararken mutfağa giriyorum ve lavabonun yanına serilmiş bir buket çiçek görünce donup kalıyorum.

Buket mi?

Bana da çiçek aldı mı? Aldım. Üzerinde isim ve numara olan küçük bir kart var.

Greg'in.

Lanet ediyorum. Greg'e Mercedes'in bekar olduğunu söylememeliydim. Beklediği yeşil ışık buydu.

Küçük pislik hiç vakit kaybetmedi.

Buzdolabını açtım ve içindekilere göz attım. Biftek ve sebzeler tabaklarda pişirilmeye hazırdı. Kapıyı kapattım.

Benim için mi Greg

için mi? Şimdi

onunla mı?

Kafamda bir senaryo canlanıyor ve bu sırada öfkem yükseliyor. Greg elinde buket ile gelene kadar onun mutfakta beni düşünerek oyalandığını hayal ediyorum. Sonra ne olacak?

Onu öptü mü?

Onu evine kadar taşıdı mı? Şu

anda onu beceriyor mu?

Umurumda olmamalı. O benim

değil. Ama öyle olmasını

istiyorum.

Sikeyim.

Tezgâha bir yumruk indiriyorum. Ahşap çatal bıçak kutusu tıkırdıyor ve ruh halim daha da kötüleşiyor. Savaş sırasında, ödül töreninden önce bile bir fark yarattığımı hissetmişim, sanki hayatımın bir önemi varmış gibi.

Öyle mi?

Ceketimin cebine uzanıyorum, kulüp dövüşlerinden kazandığım bir tomar parayı çekiyorum ve tahta kutunun yanındaki tezgâha atıyorum. Mercedes'e iyiliğinin karşılığını ödeyebilmek bir kazanç gibi geliyor ama bu bana her şeye mal olabilirdi.

Benden istediğinde kalsaydım onunla gider miydi? Ahşap kutunun

kapağını kaldırıyorum ve sıra sıra dizilmiş gümüş t a k ı m l a r a

bakıyorum. Arkadaşlarım orada mı? Eğer öyleyse, birisi bir hata yapmış demektir.

onları kurtarmam için beni görevlendirdiler.

Bize olanlarla ilgili işe yarar bir şey keşfedemedim.

Düşüncelerim ödül törenine dönüyor. Sunucular da dahil olmak üzere herkesin gittiğini fark etmeden hemen önce hepimizin gülüp şakalaştığı görüntüler. Bu bizi endişelendirmeye yetmemeliydi ama bir şekilde anlamıştık.

Başka bir işaret olmalıydı.

Gördüğümüz bir şey.

Hatırlayamadığım bir şey.

Kapağı kapattım ama bu hareket anıların bana eziyet etmesini engellemedi. Başlangıçta bize verilen emirleri sorguladık, bazılarının etik olup olmadığını tartıştık. Zamanla ve tamamladığımız her görevle birlikte daha az sorgulamaya başladık. Tarihin doğru tarafındaydık ve yaptığımız her şey insanlığın iyiliği içindi.

Ama öyle miydi?

Dünyanın daha önce hiç görmediği bir silahın tamamlanmasını engellemenin tek yolunun bu olduğuna inanarak bütün aileleri hükümetimize teslim ettik. Şefkat ve suçluluk duygusu olmadan hareket edene kadar merhamet bizi terk etti - bu sadece, bize engellediğimizi söyledikleri şeyi yapmak için bu bilim insanlarını kullanmaya devam edenler tarafından kullanılan bir araçtı.

Dünyayı biz kurtarmadık.

Onları serbest bırakmamız için bize yalvaran bilim insanlarının hiçbirini kurtarmadık.

Eğer arkadaşlarım gerçekten de o gümüş eşyaların içinde sıkışıp kalmışlarsa, belki de bunu hak ediyorlardır.

Belki benim de vardır.

Mercedes'in kedisi bacaklarımdan birine sürtünüyor. Dönüp kuyruğunu bana doğru salladı. Ne yaptığımı biliyor mu?

Homurdanarak gülüyorum.

Artık bir kedinin hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenecek seviyeye mi düştüm?

Aklımı kaçırdım.

Gümüş çatal bıçak kutusuna bakarak başımı yavaşça sallıyorum.
Umarım hiçbiriniz sizi kurtaracağımı ummuyorsunuzdur.

Yaptığımız hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendimizi ve insanlığı hayal kırıklığına uğrattık.

Bir kahraman olduğumu sanıyordum ama aslında en çok çatal olarak işe yarıyordum.

Her şey yeniden karanlık ve soğuk olurken bu son düşünce içimde yankılanıyor. Ben hiç kimseyim ve hiçbir yerde değilim, ama bu sefer hak ettiğimden emin olarak oraya gidiyorum.

On Yedinci Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

Dairemin kapısını açmak için çantalarımı bir kolumdan diğerine geçirirken, kapının kilitli olmadığını fark edince gözlerimi deviriyorum. Dikkatimi dağıttığı için Greg'i suçlayabilirdim ama zaten akşamki planlarım yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Hugh ve ona seks yapmamız gerektiğini söylediğimde verdiği yanıt, düşünebildiğim tek şey. *Evet demek zorunda.*

Kapıyı arkamdan kapatırken inledim. *Sakinleşmem gerekiyor.* Ama bu imkânsız. Eczanede bana para veren genç adama bu kadar farklı türde prezervatif almamın nedeninin Hugh'un hangi türden hoşlanacağını bilmemem olduğunu söylememem gerektiğini biliyorum ama ağzımdan kaçmıştı. Ve adamın kaşları saç çizgisine kadar yükseldiğinde, bunun ilk seferim olduğunu düşünerek ona başka bir şey alıp almamam gerektiğini sormamalıydım.

Sanki birilerinin alışverişimizi filme almasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Onu suçlayamam. Muhtemelen her gün yirmili yaşlarda bir-yaşındaki bakire içeri girdi ve doğum kontrol tavsiyesi istedi. Spermisit konusunu açarak sorumu netleştirmeye çalıştım ama kıpkırmızı kesilip öksürmeye başlayınca prezervatifin şimdilik yeterli olacağına karar verdim.

"Hugh?"

Seslendim. Cevap

yok.

Sorun değil. Henüz dönmediğine seviniyorum çünkü bu bana hazırlanmak için daha fazla zaman veriyor. Yatak odama yürüyorum ve prezervatif kutularını yatağın altına koyuyorum. Çok mu fazla?

Onları yatağımın yanındaki sehpa taşıyorum. Onları üst üste koyduktan sonra, dağ gibi prezervatif kutularının gözümü korkutabileceğine karar veriyorum. Bu gece onunla yüzlerce kez seks yapmak istediğimi ima etmek istemiyorum.

Bir kere.

Belki iki kez.

Bazı kutuları kaldırmalıyım. Ama hangilerini?

Ekstra büyüğü atlarsam, bunu bir iltifat olarak mı algılar yoksa onu dolduracak kadar büyük bir uzantı üretmesi için baskı mı yapar?

Normal boyutu dışarıda bırakmak ve eğer onlara sığamazsa bu fırsatı bir alternatif üretmek için kullanmak daha iyi olur mu?

Karanlıkta parlayanları neden aldığımı bilmiyorum. Onları yatağımın yanındaki çekmecede, nervürlü ve aromalı olanlarla birlikte saklıyorum. Büyük ve normal boy olanları dışarıda bırakıyorum ama her birini farklı sehpalara yerleştiriyorum ki odaya girdiğinde ilk gördüğü şey onlar olmasın... hayır, beni odaya taşıyor.

Erkeklerin pürüzsüz yüzeylerden hoşlandığını duyduğum tüm yerlerdeki tüyleri temizleyerek her şeyi içeren bir duş alıyorum. Tıraş oluyorum, tüylerimi yoluyorum, keseleniyorum, nemlendiriyorum ve diş ipi kullanıyorum. Banyo aynamın önünde çıplak durarak saçlarımı kurutuyorum ve vahşi ve umarım seksi bir yüksekliğe kadar karıştırıyorum, sonra fikrimi değiştiriyorum ve daha mantıklı bir tarzda tarıyorum.

TikTok'ta birkaç ders izliyorum, sonra yeni makyajımı yapıyorum. Bir kadın bekaretini her gün kaybetmiyor. Bunu yaparken iyi görünmek niyetindeyim.

İç çamaşırı mağazasının önünde Hugh'nun gözlerinin nasıl açıldığını hatırladıktan sonra ne giyeceğime karar vermek zor olmadı. Oradaki çalışanlara planlarımı anlattığımda bana yardımcı olmuşlardı.

Yanlış anlaşılmalara yer açmak istemediğim için tatlı olmak yeterli olmazdı. Eşleşen jartiyer kemeri ve çoraplarla gelen küçük siyah dantel ayakkabının içine adım attıktan sonra, beklenmedik bir şekilde ne kadar seksi görüldüğüme gülümsüyorum.

Lanet olsun.

Ona ne istediğimi söylememe bile gerek kalmayacak.

Ve beni bu halde görüp reddetmesi için en kötü senaryoda bile hiçbir yol yok.

Mumları alıp mutfak masasının üzerine koyuyorum. Mike yanımdan geçerken onu kucağıma alıyorum ve kum kabıyla birlikte banyoya

kapatıyorum. Mutlu değil ama en iyisi bu.

Kendimi alışılmadık derecede seksi hissederek, sadece iç çamaşırlarımla mutfağa gidip yemeğe başlıyorum. Ancak ocağı yaktıktan ve biftekleri fırındaki tepsiye yerleştirdikten sonra tezgahın üzerinde bir yığın para olduğunu fark ediyorum. Birkaç bin dolar. Hugh yiyecek ve giyecek için bana geri ödeme sözü vermişti. Bunu yapmak için bankaya gidip bunu çekmiş miydi?

Duygulandım, elimi kalbime götürdüm. *Oraya gitmiş olmalı.*
Bana söylemeliydi.

Bana kızgın olduğunu sanmıştım ama aslında sadece borcunu ödemek istiyordu.

Başımı sallıyorum. *O zaman neden kendisi ödemedi merak ediyorum.*

Çünkü bir banka hesabına sahip olmak onun geçmişten gelme fantezisine uymuyor mu?

Sebzeleri fırına yerleştirirken, ne umduğuma dair kendi kendime konuşuyorum.

Bana borcunu ödemesi, onu İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptığı hikayesinin yalan olduğunu kabul etmeye zorlayabilir. Bir yalancıyla birlikte olmak istemem. Ancak, Greg'e mektuplarının bende olmadığını söylediğimi düşünürsek, muhtemelen yargılamamalıyım.

En azından Hugh'un beleşçi olmadığını biliyorum.

Geri döndüğünde ona hayal gücü kuvvetli erkeklerden hoşlandığımı söyleyeceğim. İnsanlar rol yapmanın işleri ilginçleştirdiğini söylüyor ve ben de bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Onu olduğu gibi kabul ettiğimi bilirse, belki kendisi hakkındaki gerçekler konusunda bana güvenir.

Belki o da benim gibi olduğundan daha fazlası olmak istiyordur.

Biftek bittiğinde biraz üşümüştüm, bu yüzden üzerime bir bornoz sardım. Döndüğünde çıkarması kolay olur.

Yemeğin soğuması için yeterli zaman geçtiğinde ve ona yemek yapma sürprizi daha çok "Sürpriz, işte güzel bir yemek olacaktı." sözünü verdiğinde hayal kırıklığı devreye girmeye başlar.

Yine de ona yemek pişirecek kadar değer verdiğimi bilecek ve en önemlisi de bu.

Sonunda yemeği buzdolabına koydum ve onu beklemek için kanepeye gittim. Bir süre sonra kendimi bir battaniyeye sarıyorum ve o döndüğünde uyanacağımdan emin olarak bir anlığına gözlerimi kapatmanın sorun olmayacağına karar veriyorum.

On Sekizinci Bölüm

Mercedes

İki ay sonra

Dazaray kapımı çalıp içeri girdiğinde **ben** hâlâ koşu ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyordum. "Hazır mısın?"

"Neredeyse."

Mike yürürken bacaklarının etrafında dönüyor ve onu sarılmak için kucağına almasını istiyor. "Bir mil daha eklemek istediğine emin misin?"

Doğrulur ve gerinirim. "Kesinlikle. Her geçen gün daha iyi hissediyorum." Dazaray'la her sabah yürüyüşe çıkmak, hiçbir şeyin yapamayacağını düşündüğüm şeyi yaptı - kafamdaki olumsuz sesleri sakinleştirdi. Peki ya koşu? İnanılmaz derecede formsuz olmanın utancını üzerimden attıktan sonra, keyif almaya başladığım bir şey.

"Koşucu olduğum konusunda sana yalan söylediğim için çok mutluyum," diyorum gülerek.

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Eğer doğru olduğunu gösterirsen yalan olmaz." Mike yüksek sesle mırıldanıyor, yüzünü onun çenesi üzerinde ileri geri ovuşturuyor.

Bir kararın bir insanın hayatını nasıl örümcek ağı gibi değiştirebileceğine hayret etmek için bir an duruyorum. Eğer düşünmeden kendimi Dazaray'la tanıştırmasaydım, hala her gün evimde tek başıma oturuyor ve hayatımın neden istediğim gibi olmadığını merak ediyor olacaktım.

Dazaray da bölgede yeni olmasına rağmen benim gibi sosyal açıdan beceriksiz değil. Orta Batı'da büyüdü ve eminim ki hoşlanmadığı bir insanla hiç karşılaşmadı. İkimiz de uzaktan çalışıyoruz ama o esnek programını New England'ı keşfetmek için kullanıyor.

Gelecek yıl Providence'da yaşamak isteyecek mi? Bilmiyor. İyi zamanlar, iyi insanlar ve neşe onu nereye götürürse oraya gideceğini söylüyor. Onunla birlikte olmak, her şeyi fazla düşünmek zorunda olmadığımı görmeme yardımcı oluyor.

Ya da keşke farklı bir şey söyleseydim ya da yapsaydım diye zaman kaybetmem. Kendimizi nasıl kontrol altında görürsek görelim, işlerin olması gerektiği gibi yürüdüğüne inanıyor.

Onunla gerçek olabilmemi sağlayan da bu özgür düşünceli yanı. Hayatımda bir gün bile koşmadığımı itiraf etmem için onunla bir hafta boyunca her gün yürümem gerekti. Tek yaptığı gülmek ve bana hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını söylemek oldu. Ona göre, bir ara koşuya çıkalım dediğimde aslında yaptığım şey evrenden hayatıma sağlıklı alışkanlıklar getirmesini istemektir.

Bu bir hata değildi.

Ya da bir yalan.

Bu, içimdeki benliğin bir ihtiyacı dile getirmesiydi ve onu onurlandırmalıyım.

İki hafta sonra onu Mike'la tanıştırdım ve binadaki insanların onun yirmi beş yaşında bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu düşündüklerini itiraf ettim. Şu anda olduğu gibi Mike'a sarıldı ve Mike'ın geçmiş yaşamında beni ve bu kapak hikayesini seçtiğine göre çok zeki olması gerektiğini söyledi. Onun inançlarına katılıp katılmadığımı bilmiyorum ama Mike ona bayılıyor, bu yüzden bu konudaki duygularını yeterince açık bir şekilde ifade ediyor.

Dazaray daha önce Greg'e aşık olduğunu biliyor. Ona Hugh'dan ve ikisinin nasıl tanıştığından bile bahsettim.

Ona Hugh hakkında söylemediğim çok şey var çünkü ... şey, çünkü açık fikirli olmasına rağmen, konu ona geldiğinde hala gerçeği fanteziden ayırmaya çalışıyorum.

Ona bir gün evimde belirmediğini söylemek yerine, biriyle tanışmayı en az beklediğim anda onunla tanıştığımı söyledim. Bu yalan değildi.

İkinci Dünya Savaşı'nda savaştığına inandığını söylemek yerine, ona eski kafalı olduğunu söyledim.

Peki ya Hugh'un bir şekilde bir çatalın içine hapsediği iddiası? Ona inanılmaz bir hayal gücü ve kuru bir mizah anlayışı olduğunu söyledim.

Nereye gitti?

Dazaray'ın kitabından bir sayfa aldım ve onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için istediğim bir gerçekliği seçtim. Bana aşık olduğunu ve geçmişindeki travma nedeniyle bunalıp kaçtığını söyledim. Yine de geri dönecek, çünkü birlikte olmamız gerekiyor.

Bu yüzden kıyafetlerini sakladım.

Bu versiyonu, akli dengesi yerinde olmayan bir adamın kollarında uyuduğum ve beni bir Nazi ile karıştırmadığı için şanslı olduğum ihtimaline

tercih ederim.

öldür beni.

Mike'ı yere bıraktıktan sonra, "Gitmeden önce bir bardak su içmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil; benim de su şişemi doldurmam gerekiyor." Mutfğa gidiyoruz ve onun için bir bardak alıp buzdolabının üzerindeki musluktan doldurmaya başlıyorum.

Beklerken ahşap kutunun ön yüzündeki yazıların izini sürüyor. "Bu ailene mi aitti?"

"Hayır, bir emlak satışından aldım." "Nedir bu?"

"Sadece gümüş takımlar."

"Bakabilir miyim?" "Tabii."

Kapağı açıyor. "Eski görünüyor." "Öyle. 1940s."

Bir kaşık alıyor. "Büyükannem ve büyükbabamın düğün hediyesi olarak aldıkları bir set vardı ama o kız kardeşime gitti. Hiç kullanacağımı düşünmemiştim. Ya siz?"

Başımı salladım. "Artık kullanmıyorum. Muhtemelen deli olduğumu düşüneceksiniz ama o sette her zaman kullandığım bir çatal vardı. Onu kaybettiğim için hâlâ üzgünüm."

"Anlıyorum. Bir zamanlar saçımı gerçekten parlatan bir saç fırçam vardı. Bu kadar iyi yapan başka bir şey bulamadım." Kaşığa daha yakından bakıyor. "Eski şeyleri severim. Ne gördüklerini ve geçmişten herhangi bir enerji taşıyıp taşımadıklarını hep merak etmişimdir."

Mike onun bacağına tırmanır. Dazaray şaşkınlıkla sıçrar, kaşığı bırakır ve Mike'ı silker. "Lanet olsun, Mike. Beni korkuttun."

Su bardağını tezgâhın üzerine koyuyorum ve kaşığı almak için uzanıyorum, ama bunu yapamadan Mike kaşığı buzdolabının altına çarpıyor. "Mike!"

Dazaray dizlerinin üzerinde. "Ben bakarım." Buzdolabının altını görebilmek için başını eğiyor. "Mike, çok yaramazsın ama sanırım affedilmek üzeresin." Bir saniye sonra, düşürdüğü kaşığı tuttuğu gibi-

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "En sevdiğim çatal." Zıplayarak ayağı kalkıyor ve ikisini de bana uzatıyor.

Nasıl görüldüğü umurumda değil, çatalı göğsüme sarıyorum ve gülümsüyorum. "Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Bazen kaybettiğimizi düşündüğümüz şeyler, onlara tekrar sahip olmamız gerekene kadar bizden saklanır." Bardağı eline alıp uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bu bir alamet olabilir," diyor.

"Bir alamet mi?"

"Daha fazla şeyin sana geri dönmesi."

Hugh. "Buna inanmak istiyorum."

"O halde buna inanın. Hayat başımıza gelenlerden çok, bizim başımıza geldiğine inandığımız şeylerle ilgilidir. Düşünceler eylemi şekillendirir, eylemler sonucu şekillendirir, dolayısıyla düşünceler de sonucu şekillendirir."

"Düşünceler sonucu şekillendirir mi?" İçimi bir belirsizlik dalgası kaplıyor. Eğer bu doğru olsaydı, bir yıllık prezervatif aldığım ve ona akşam yemeği hazırladığım gece Hugh bana geri dönmez miydi? "Buna inandığımdan emin değilim. Benim deneyimim bu yönde değil."

"İnanmamak, bir musluğu kapalı tutup neden su olmadığını merak etmeye benzer. İnanmak önce gelir." Buna hemen bir yanıt veremediğimde, "Koşuya hazır mısınız?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve kaşığı tahta kutudaki yerine geri koyuyorum. Kendime çatalı yerine koymam gerektiğini söylüyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum. "Koşuya çıkarken çatalı yanıma alsam deli miyim ben?"

"Delilik, kendilerini rahatça inanabilecekleri şeylerle sınırlamayı tercih edenler tarafından kullanılan bir terimdir. Kendiniz olmak için kimseden izin istemeyin. Sizi mutlu eden şeyi kucaklayın."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor ve çatalı koşu şortumun yan cebine sokuyorum. Hiçbir zaman kehanetlere inanmadım, en azından iyi olanlara. Kötü şeylerin olmasını beklemek her zaman daha kolaydı.

Ya hayata bu şekilde bakmasaydım?

Ya kendime olasılıklara ve mutlu sonlara inanma izni verirsem?

Hugh. *Bana geri dön.*

On Dokuzuncu Bölüm

Mercedes

*Providence, Rhode
Island 2024*

Günün ilerleyen saatlerinde, Dazaray ile uzun bir koşu yaptıktan ve e-posta yoluyla halledilebilecek sorunları ele alan birkaç çevrimiçi toplantıdan sonra, oturma odamda huzursuzca volta atıyorum. Duş aldıktan sonra Hugh ile birlikte aldığım pembe elbiseyi giyiyorum.

Normalde, hala bende olduğu için kendimi aptal gibi hissederdim. Hugh hakkında gerçekten ne biliyorum ki? Ve dürüst olmak gerekirse, geri döneceğine inanmak ne kadar gerçekçi?

İnanmak nasıl yeterli olabilir?

Dazaray'ın felsefesinin hayatımı iyileştirdiğine itiraz edemem. Beni evimden çıkardı, dünyaya açtı, daha sağlıklı olmamı sağladı ve hatta insanlarla tanışıyorum. Durup herkesle ve herkesle konuşuyor. Henüz o noktaya gelmedim ama markette sırada bekleyen bir yabancıyla sohbet etme fikri artık beni korkutmuyor.

Hatta bazen Greg ve arkadaşlarıyla dışarı çıkıyorum. Aramızda romantizm yok ama beni gördükleri için hep mutlu oluyorlar. Göründüğünden daha zeki. Arkadaşları da öyle. Bazıları yüksek lisans öğrencisi, diğerleri de onun gibi araştırma analisti.

Geçen hafta beni, gelişmekte olan ülkelerdeki hastalıkları azaltmak için sivrisinekleri silahlandırmanın etik ve çevresel etkileri üzerine sıradan bir tartışmaya davet ettiler. Memleketteki arkadaşlarım, hangi yerel restoranın en iyi yarı fiyatına happy-hour mezelerine sahip olduğunu tartışırlardı. Bu insanlar bilimsel araştırmaları eğlenmek için okuyor ve tartışıyorlar.

Dazaray'la tanışmadan önce, daha iyi seçenekler olmadığı için inekçe nedenlerle toplandıklarını düşünürdüm. Şimdi görüyorum ki

Özür dilemeden sevinçlerinin peşinden giderler.

Ben de aynısını yapmaya niyetliyim.

Eğlenceyi takip edin, eğlence için araştırma kısmını değil.

Hugh ile yaşadığım kadar canlı ve heyecanlı hissetmek istiyorum.

Bunun neye benzeyeceğinden henüz emin değilim.

Şimdiye kadar, pembe bir elbise içinde yalnızım.

Adımlarım beni en sevdiğim çatalımın hala lavabonun yanında bıraktığım yerde durduğu mutfağa götürüyor. Onu elime alıp bakıyorum ve sapının arkasındaki kusuru ilk kez fark ediyorum. Silik çizgi bana Hugh'un sırtındaki yara izini hatırlatıyor. Kıkırdadım. Tesadüflerden bahsediyorum.

Meraktan gümüş takımların bazılarına bakıyorum ve birkaçının üzerinde farklı bölgelerde küçük izler olduğunu fark ediyorum.

Çünkü büyük yaralar iyileştiklerinde arkalarında iz bırakırlar.

Başımı sallıyorum ve çıkardığım parçaları yerine koyuyorum. Hayatıma ne kadar heyecan katmak istiyorum? Tıpkı Hugh gibi adamlardan oluşan bir askeri birlik hayal etmeye hazırım, tam burada, mutfağında bir tür askıya alınmış animasyonda sıkışıp kalmışlar.

İşte bu bir maceranın başlangıcı olurdu!

İçimi çekiyorum ve dikkatimi Hugh'nun içine hapsoldüğünü söylediği çatala geri veriyorum. Bunun gibi sihirli şeylerin mümkün olduğu bir dünyada yaşamak ne kadar eğlenceli olurdu?

"Orada mısın, Hugh?" Fısıldıyorum.

Hiçbir şey yok.

Çatalı ters çeviriyorum ve parmağımı arkasındaki işarette gezdiriyorum. Bunu yaparken Hugh'nun anıları gözümün önüne geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum - onun kokusu ve hissi. Dokunuşunu. Öpüşünü.

Esprilerimi anlaması.

Bir kadın, Hugh'nun beni gördüğü gibi görüldüğünü hissettiren bir adamla bir ömür geçirebilirdi. Keşke ona ne istediğimi söyleyecek kadar cesur olsaydım.

Bir dürtüye yenik düşerek çatalı yanıma alıp oturma odasına götürüyorum ve dizüstü bilgisayarımın yanındaki sehpa yerleştiriyorum. *Mürekkep hokkası.*

Greg'e bir mesaj gönderiyorum ve ekibiyle birlikte aptalca bir şey araştırmama yardım edip edemeyeceğini soruyorum. Birkaç dakika içinde bir Discord sohbetindeydik ve ben yine yalan söylüyordum. Onlara yaşlı amcalarımdan birinin bana babasının İkinci Dünya Savaşı'nda hükümetin

gizli bir süper asker programının parçası olduğunu anlattığını söylüyorum...
kod adı Inkwell.

Hugh'un aradığını hatırladığım isimleri listeledim. Ayrıca Hugh'un bana programa katıldığını söylediği yılı da veriyorum.

Greg'in yazdığı Inkwell Projesi'ne dair bir kayıt yok.

Çok gizli olduğu için cevap veriyorum.

Greg'in arkadaşı Cheryl, listesindeki herkesin Amerika'da öldüğünü yazıyor. Çok zeki biri. Greg'in çıkmak isteyemeyeceği kadar zeki, ya da o öyle diyor. Belki de onun standartlarına uygun değildir. Hepsi aynı yılın aynı ayında ölmüş. Ve hepsi de

Bu da cesetlerini tanımlamayı zorlaştırdı. Bu çok garip.

Arkadaşı Leo yazmış: Hayır, bu harika. Herkes süper askerlerin aile ve arkadaşlarıyla bağlarını koparması gerektiğini bilir. Birini görünmez yapmanın sahte ölümlerinden daha iyi bir yolu var mı?

Şimdi bütün gece ayakta olacağım, Cheryl şaka yapıyor.

Ben de öyle.

Masanın üzerinde hareketsiz duran çatala bakıyorum. Çatalın Hugh ile bir bağlantısı olma ihtimali çok düşük ama sıfır da değil.

Sıfır, mantıksız olanın imkânsız olmasını gerektirir ve Dazaray hiçbir şeyin imkânsız olmadığını savunur.

Amcan Inkwell projesinin doğası hakkında sana ne söyledi? Leo sordu.

Hugh'un bu konuda söylediklerini hatırladığım her şeyi paylaşıyorum. Ordu için uygun olmadıkları düşünülen adamları nasıl aldıklarını ve onlara özel güçler veren bir şey enjekte ettiklerini. Ayrıca, amaçlarının Alman bilim adamlarını ABD hükümeti için ele geçirerek atom bombasının yapılmasını engellemek olduğunu düşünmüşlerdi.

Bu bir süper kahraman için inanılmaz bir başlangıç hikayesi olurdu. Klasik. Üzerinde deneyler yapılmış. Hükümet tarafından yalan söylenmiş.

Greg: Hükümet yapımı kahramanlar sonsuza dek mutlu yaşamazlar. İşaretsiz mezarları olur.

Değerlerinden daha büyük bir risk haline geldiklerinde. Umarım bu yüzden adlarını hiç duymamışsındır.

Yazıyorum: Amcam bir ödül yemeğine katıldıklarını ve daha sonra hiç tekrar görülmek. Londra'da Savoy Oteli'ndeydiler.

Çok eğlencelisin, Cheryl yazıyor. Böyle şeyleri araştırmaya bayılıyorum.

Evet, biliyorum.

Bakışlarım çatalın masanın üzerinde durduğu yere dönüyor. *Zamanda yolculuğa inanmam. Çatalın içine sıkıştığını hiç sanmıyorum. Ama ben senin*

gerçeği ararken samimiydi.

Inkwell projesini duydunuz ve sizi rahatsız mı etti?

Hayaletli.

Sen bir hayalet miydin, Hugh, ışığa giden yolu bulmaya çalışan, hikayenin sonunda anlatılmasına yardım etmemi isteyen?

Eğer bir Inkwell Projesi varsa, arkadaşlarım bu konudaki gerçeği bulacaktır.

Arkadaşlarım. Sonunda onlara sahip olmayı seviyorum. Altı kişilik bir ortam için yeterli değiliz, ama yakınız.

Onlar akıllı, Hugh. Aradığın cevapları bulacaklar. Sen ve arkadaşların unutulmayacaksınız.

Mike yanıma kıvrılıyor ve esniyor. Hazır, ama sıkılmış.

Yirminci Bölüm

Mercedes

Providence, Rhode Island
2024

BAŞKA BİR GÜN.

Dazaray ile bir sabah koşusu daha. Duş.
Çevrimiçi
toplantılar. Öğle
yemeği için ara.

Kendime bir salata yapıyorum ve e-postalarımı sıralarken oturma odasında yemeye karar veriyorum. Dizüstü bilgisayarım açık ve hem yemeğime hem de iş yüküme dalmaya hazırım ki çatal bıçak almadığımı fark ediyorum.

Kendimi kanepeden itmeye başladığımda en sevdiğim çatalı fark ediyorum. Bir gece önce sehpanın üzerinde bıraktığım yerde duruyordu. Onu yeniden hayatıma soktuğum için bu kadar rahatlamamalıydım ama kendimi yeniden bütün hissediyorum.

Bir elimde çatalı tutarken, görünüşte önemsiz bir kararın, yeni dairemi dolduracak eşyalar için bir emlak satışına uğramanın hayatım üzerinde nasıl bu kadar olumlu bir etkisi olduğunu düşünüyorum.

Eski bir üniversite profesörünün sözleri düşüncelerimde fısıldıyor:
Korelasyon nedenselliğe eşit değildir.

Muhtemelen bu durumda geçerli.

Eski gümüş çatal bıçak takımı aldım.

Geçmişten geldiğini düşünen ve tam da bu çatalda sıkışıp kaldığını iddia eden bir adamla tanıştım.

Hayatım düzeldi.

Bu üç olay birbiriyle ilişkili görünebilir, ancak Occam'ın usturası prensibinin de farkındayım.

Bir açıklama, en basit olanı büyük olasılıkla doğru olanıdır.

Peki, gerçek olma olasılığı daha yüksek olan nedir?

Dünya Savaşı süper askerleriyle dolu sihirli bir gümüş eşya seti bulduğumu, birini serbest bıraktığımı, ona aşık olduğumu ve bu yolculuğun sonunda hayatımın kontrolünü ele almam için bana güç verdiğini mi?

Ya da . . .

Eski gümüş çatal bıçak takımı mı buldum?

Akıl hastası bir adamın gece ziyaretinden sağ çıkabilir misin?

Ve kendi başıma hayatımdan saklanmayı bırakmaya hazır hale gelebilir miyim?

Çatalı yüzümün önünde döndürerek başımı sallıyorum. "Ben bir peri masalındaki prenses değilim. Ailemle biraz zehirli bir ilişkisi olan, hayat boyu endişe duymuş ve çılgın bir hayal gücü olan sıradan bir kadınıym." Küçümseyerek kıkırdıyorum. "Etrafta takılsaydın Hugh, süper bir asker için mükemmel bir romantik partner olduğumu keşfedecektin. Kimse benim hakkımda bir şey bilmiyor. Sana ne olduğunu bulmamıza yardım edebilecek inek arkadaşlarım var, belki arkadaşlarını bile serbest bırakabilirler. Sadık biriyim ve gençliğimden beri çalıştığım ve hiçbir yere gitmediğim ya da hiçbir şey yapmadığım için biriktirdiğim iyi miktarda param var."

Hugh'nun beni duyabileceği fantezisine teslim olarak devam ediyorum, "Ayrıca düşmanlarını savuşturmana yardım edecek ve cesetleri nereye gömdüğümüzü asla itiraf etmek zorunda kalmayacak kadar ahlaklıyım. Greg'le ne kadar uzun süredir arkadaş olduğumuz umurunda değil, ona asla postalarını çaldığımızı söylemeyeceğim - bunun bir insanın mezara götürmesi gereken türden bir şey olduğunu bilecek kadar zekiym." Öne doğru eğilerek çatalı salatamın bir kısmına batırıyorum ve ağzımın hemen önüne kadar kaldırıyorum. "Bir takım olabilirdik."

Ağzımı açtım ve durakladım. Çatalın Hugh olduğunu hiç görmemiş olsam da, Hugh ve çatalı aynı anda hiç görmedim. *Hugh'un gitmediğini ya da bir yalancı olmadığını hayal edin. Onun tekrar bu çatal olduğunu hayal edin.*

*Herhangi bir
çatal değil.*

Benim favorim.

Salatanın tadı güzel ama çatal ağzıma hayat veriyor. Mantığa meydan okuyan bir şekilde onu özledim.

*Gülünç.
Lezzetli.*

Dişlerin üzerindeki gümüşe bir parça sos bulaşmış. Hugh'un benim tadımı ve hissimi bildiğini söylediğini hatırlayarak yalıyorum çünkü

ağzımdaydı.

O gece geri gelseydin, bundan daha fazlasını tadardın. Ben de öyle.

Dudaklarının dudaklarımdaki hissini hatırladıkça kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Onun olmaya hazırdım, çok hazırdım.

Seninle yapacağım şeyleri. . .

Sana. Dürtülerime yenik düştüm ve çatalın tamamını yaladım.

Utanç verici bir deneyim eksikliği ile cinsel olarak en iyi dönemimde olduğum gerçeğini suçlayın, ama o kadar tahrik oldum ki şortumu çıkardım ve kendime dokunmaya başladım. Çatal bir elimde sıkılı, diğer elimin parmakları klitorisimin üzerinde ileri geri sürtünüyor, gözlerimi kapatıyorum ve Hugh'un başını bacaklarımın arasında hayal ediyorum. Uyluklarımın içini öpüyor, sonra onları birbirinden ayırıyor ve ...

Çatal elimde hareket ediyor.

Hayır, öyle değil.

Çatallar kendi başlarına hareket etmezler.

Dikkatimi inşa ettiğim zevke ve elim yerine Hugh'nun dilinin beni sevdiği fantezisine geri veriyorum. Geçmişte bir seks oyuncağı almayı düşünmüştüm ama ilk seferimin kendimden başka biriyle olmasını istiyordum.

Şimdi içime sokacak bir dildom olmasını diliyordum, böylece sonunda sikilmenin nasıl bir şey olduğunu hissedebilecektim. Alt dudağımı ısıyorum ve hızımı artırıyorum, bunu yaparken Hugh'un adını fısıldıyorum.

Bu sefer çatalın elimde titrediğini inkâr edemem. Korkmam gerekirdi ama vücudum şimdiden ihtiyaçla uğulduyor ve doruğa o kadar yakınım ki durmak istemiyorum. Çatalın dişleri avucumun içine girecek şekilde çeviriyorum ve sapını klitorisime getiriyorum, metalin soğuk olmasını bekliyorum ama değil.

Sıcak.

Sert.

Ve klitorisime karşı lanet olası küçük bir çekiç. İnanılır gibi değil ve çok iyi. Ellerimi değiştiriyorum, böylece çatalı elimi bana karşı tutarken yastığı kavrayabiliyorum.

Bacaklarımı daha da açarak titreşen metal uca doğru uzanıyorum ve bir çatalın bana verebileceğinden çok daha fazlasını istiyorum. İçimde bir zevk dalgası yükseliyor ve kendimi içime yayılan sıcaklığa bırakıyorum.

Gözlerim hala kapalı, çatalı kanepede yanıma koyuyorum ve orgazm sonrası dünyaya geri dönüşün tadını çıkarıyorum. Gerçekten iyi bir hayal gücüne sahip olmanın avantajları var. Az önce kendimi bir çatalla becerdim ve bundan nefret etmedim.

Bu kadar düşük standartlarla tatmin olabildiğime göre, gerçek bir erkekle seks yapmak harika olmalıydı. Şimdi tek yapmam gereken beni Hugh gibi hissettirecek birini bulmak.

İki güçlü el dizlerimin üzerine kapanıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Hugh*.

Daireme nasıl girdi yine?

"Beni yalnız bırakamadsın, değil mi?" diye homurdanıyor. "Kendime senin için iyi olmadığımı söyledim, ama istediğin buysa, Tanrım, benim de istediğim bu." Kıvrımlarımı ustalıkla ayırıyor ve öne doğru dalıyor, dili arkadan öne doğru üzerimde geziniyor.

Nefes nefese kalıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarımı tutuyor ve yüzünü bana sürüyor. Hayatımdaki hiçbir şey beni dilinin içime dalmasına hazırlamamıştı. Islak. Sıcak. Zonkluyor ve dönüyor.

Dillerin bu kadar büyük ya da yetenekli olduğunu bilmiyordum.

Dilini geri çekip tekrar içime soktuğunda tüm direnme düşünceleri kayboluyor. Ellerim saçlarına gömülüyor, yüzünü bana doğru tutuyor ve durmaması için akılsızca yalvarıyorum.

İçinde oral seks geçen pek çok kitap okudum ama hiçbirinde böyle bir şey anlatılmamıştı. Dili dışarı fırlıyor ve klitorisimin üzerinde sadece ruh çalma olarak tanımlayabileceğim ritmik bir dansa başlıyor. İleri geri. Dönüyor. Dönüyor. Çekiştiriyor.

Tam bu şekilde boşalacağımı düşünürken, dili içime giriyor, beni dolduruyor, geriyor, ben kendimi tutamayana kadar güçlü bir şekilde girip çıkıyor. Kalçalarım onun etrafında kenetleniyor. Havai fişekler patlıyor. Titreyen, terli bir karmaşa içindeyim. "Vay canına."

"Kendine sakla, Doll. İşim bitmek üzere. Ayağa kalk."

Öyle yapıyorum ama onun yardımıyla. Beni çırılçıplak soyuyor ve titreyen ellerini yavaşça üzerimde gezdiriyor, sanki çok uzun zamandır beklediği ve tadını çıkarmakla yutmak arasında kaldığı bir yemekmişim gibi. "Gerçekten bakire misin?"

Nefes nefese ona bakıyorum. "Gerçekten burada mısınız?"

Ona aldığım gömleği kafasına geçirdi ve kemerini çözmeye başladı. "Soruya cevap ver, Mercedes."

Alt dudağımı yaladım. "Önce sen."

Son giysilerini de bir kenara atarak çıplak soyunuyor. Ortalama bir erkeğin ne kadar büyük olduğundan emin değilim ama kalkmış sikiinin büyüklüğünü gördüğümde ilk kez bir süper askerle birlikte olacağımı düşünmeye başlıyorum - hayal ürünü olsun ya da olmasın. Yüz ifadesi yumuşuyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Buradayım, Mercedes. Ve senin için aklımdan çıktım. Nazik olmak için elimden geleni yapacağım ama bunu istemiyorsan bana şimdi söyle."

Hugh'un zamanlamasının çok iyi olması ve tam zamanında dönüp beni çataldan inerken bulması ihtimali var. Ya da . . . Yanımdaki kanepeye bakıyorum. Çatal yine gitmişti.

"Anlamıyorum."

Beni çıplak kucağına çekiyor ve ben ona ve karnıma bastıran ekstra büyük parçasına karşı ürperiyorum. "Ben de bilmiyorum. Tekrar gittiğimi sanmıştım. Geri dönmenin bir yolu olmadığını düşündüm, ama sonra sen oradaydın. . . her yanımdaydın, hiçliği seninle dolduruyordun. Sensiz ben yokum ve bu benim için sorun değil. Özlediğim ve uğruna geri dönmeye degecek tek şey sensin. Çok erken olduğunu biliyorum Mercedes, ama bunu yarım bırakamam. Seni sadece bugün için değil, her zaman kendim için istiyorum. Sen de aynı şeyi hissettiğini söyle."

Daireme nasıl girmişti? Ve neredeydi? Çok fazla sorum vardı ama onları daha sonra sormaya karar verdim. Kollarımı çıplak sırtına doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Ben de seni özledim."

Kalçalarını ellerinin arasına alıyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor, gözlerim onunkilerle aynı hizaya gelene kadar beni kaslı uzunluğunun üzerinde kaydırıyor. "Ne zamandır yoktum?"

"Aylar." Gerçekten bilmiyor mu? Bu durumunun bir parçası mı? "Neden gittin?"

"Kıskanmıştım. Aptaldım. Sana sunacak daha fazla şeyim olmadığı için kendime kızgındım." Ağırlığımı değiştiriyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Aletin ucunu ıslaklığıma sürterek beni tahrik ediyor.

"Kıskanç mı?" Tek istediğim onun dudaklarını tekrar tatmakken neden sorular soruyorum?

"Mutfaktaki çiçekleri gördüm. Ondan mıydı?"

Hatırlamakta zorlanıyorum. "Evet."

Elleri yanlarımda kenetlendi. "Onu becerdin mi?"

Bakışlarını tutuyorum. "Hayır."

Gözlerinden rahatlama akıyor ve tutuşu yumuşuyor. "Neden olmasın?"

Yüzünü ellerimle çerçeveleyorum. "Çünkü o sen değilsin."

Ardından gelen öpücük derin, çılgınca ve o kadar mükemmel ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı ve bana hissettirdikleri çok önemliydi. Başını kaldırdığında fısıldıyorum: "Eğer deliysen ve akıl hastanesine yatırılman gerekiyorsa, birlikte olabilmemiz için kendime teşhis koyduracağım."

Bana gülümsüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de bunu yarıda bırakmak istemiyorum, Hugh. Beni bir daha terk etme." Bir süre durakladıktan sonra, "Eğer terk edersem, beni nasıl geri getireceğini biliyorsun." diyor. Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

Bir elini aramıza sokuyor ve bir parmağını ıslak seksime sokuyor. "Benim herhangi bir parçamı senin herhangi bir parçanın içine koy . . . sihir bu gibi görünüyor."

Parmağını içime sokup çıkarıyor ve durmadığı sürece benden istediği her şeye inanmaya hazırım. Kulağımdan köprücük kemiğime doğru öpüşürken nefesi boynumda sıcak.

Ellerimi ulaşabildiğim her santiminde gezdiriyorum, sonra beni kolunun üzerinde geriye doğru eğiyor ve göğüslerimi birbiri ardına yalayıp yutuyor. Tanrım, bana yaptığı her şey yeni bir zevk seviyesinin kilidini açıyor.

Cennet gibi kokuyor.

Tadı günah gibi.

Ve ben ona ait olmaya hazırım.

"Ben bakireyim," diye fısıldıyorum kulağına, "ama bakire olmak istemiyorum. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Yatak odama doğru adım atarken evet diye homurdanıyor. Her adımda siki kıcımlı tokatlıyor. Daha fazla dayanamıyorum, onu yakalamak ve içime sokmak istiyorum.

Ama Hugh'un acelesi yok. Beni yatağıma yatırdığında ve bana bakmak için zaman ayırdığında, beni yavaşça, tamamen gözleriyle sahiplendiğinde yüz ifadesinden planını görebiliyorum.

"Seni incitmek istemiyorum," diyor burun delikleri alevlenerek. "Yapmayacağına güveniyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

"Çıplak ellerimle bir adamın kafatasını ezebilirim."

"Bunu yapmayalım."

"Doğru." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kırk adamın gücüne sahip olduğumu söylerler. Birini yanlışlıkla bir binanın çatısına fırlatmışlığım var."

"Bu çok güçlü." Sertçe yutkunuyorum. "Belki de bu işin nasıl ters gidebileceğini düşünmeyi bırakıp tüm bu gücün

seksi olmak. Aklım oraya gidiyor."

"Gerçekten mi?" Yüzüne yayılan sırıtış benimkine de bir gülümseme getiriyor. "Evet. Gerçekten."

Şimşek hızıyla yatakta yanıma geldi, beni yuvarlayarak üstüne çıkmamı sağladı. "Gezintiye hazır mısınız?" Ellerini kalçalarımın altından geçiriyor ve beni doğruca yukarı kaldırıyor. Panikliyorum ve biraz yalpalıyorum, ama elleri büyük ve tutuşu emin. "Sakin ol, Doll. Tek yapman gereken dengede durmak ve keyfini çıkarmak."

Kulağa hissettirdiğinden daha kolay geliyor. "Tamam."

Yavaşça, yüzünün üzerinde asılı kalana kadar beni yukarı kaldırıyor. "Burada yaşayabilirim," diye mırıldanıyor ve sonra beni üzerine indiriyor. O uzun dili dönmeye ve dalmaya başlıyor. Klitorisimi okşarken, içimi derinlemesine doldururken ve arka kapımı da okşarken parmaklarımı kalçalarımın gömüyorum. Her yerde ve acımasız.

Beni yüzünden kaldırdığında dilini kaybettiğim için neredeyse ağlayacaktım ama sadece sikişin ucu seksimin dudaklarına değene kadar. Gözlerimi kapatıp acıya hazırlanıyorum ama beni kaldırmadan önce içimde sadece bir santim gevşetiyor, böylece ıslak seksimi onun uzunluğu boyunca kaydırabiliyor.

Sonra tekrar onun üstündeyim ve beni dolduruyor, bu sefer biraz daha fazla ve ben onun genişliğini karşılamak için geriliyorum. Sert ve hızlı istiyorum ama aynı zamanda böyle de istiyorum. Gerçekten, ne sunuyorsa onu istiyorum. Bir santim daha ve ben geriliyorum. Adam kocaman.

Kalçalarını hareket ettiriyor ve siki, dilinin sergilediği aynı yetenekle içimde hareket ediyor. Ben rahatlıyorum ve o daha derine kayıyor. Ve daha derine. Geriniyorum ama acı yok. Kaslarımı onun uzunluğunun etrafında esnetiyorum, daha derine gitmesi için yalvarıyorum.

Beni kaldırıyor, tekrar yüzüne yaklaştırıyor ve diliyle beni tekrar yağmalıyor - beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor. Dilini geri çektiğinde hıçkırıyorum.

Tüm akıl sağlığım beni terk etti. Tamamen ilkel bir ihtiyaç duyuyorum ve beni sikişin üzerine indirdiğinde, ona küfretmeye ve beni sikmezse hayatını tehdit etmeye başlıyorum.

Yukarı doğru itiyor, taşakları içimde derinleşiyor ve nefesim kesiliyor, ama bu iyi ... çok iyi. Hissettiğim herhangi bir rahatsızlık kısa sürüyor ve beni ne kadar tamamen doldurduğunun gölgesinde kalıyor.

Bağlantıyı koparmadan yatağın kenarına doğru ilerliyor ve ayağa kalkıyor. Omuzlarına yapışıyorum. O da benim pozisyonumu

Gerçekten birçok kişinin gücüne sahip bir adam.

Beni incitmemek için dikkatli davrandığını söyleyebilirim ama artık korkmuyorum. Onun hamlelerini kendi hamlelerimle karşılıyorum ve fısıldıyorum, "Daha sert. Daha hızlı."

Kontrolünü kaybediyor ve kasları şişiyor. Duvara yaslanmış, canavar gibi bir adam tarafından ırzıma geçiliyor ama o aldıkça ben daha fazlasını vermek istiyorum. Küfür ve onun adını haykırmanın muhteşem bir kombinasyonuyla boşalıyorum.

Çekiyor ve beni önünde diz çöktürüyor. İzin vermesini beklemiyor ve ben de istemiyorum. Ağzımı açıyorum ve o hiç acımıyor. Ağzımı o kadar derin dolduruyor ki neredeyse öğüreceğim.

"Seni birçok kez tattım, Mercedes. Tadıma bak," diye hırslıyor.

Onun için daha geniş açıyorum, onu yalıyorum. Saçlarımı sıkıca avuçlarının arasına alıyor, başımı geriye doğru çekerek sikişin ağzıma girip çıktığını görebiliyor. Kitaplarda okuduğum her ateşli sahne, tamamen alınmanın gerçekliğiyle kıyaslandığında sönük kalıyor.

Boşaldığında onu içime çekiyorum ve o da içime boşalırken titriyor. Geri çekiliyor ve beni ayakları yerden kesen bir sarılmayla kucaklıyor. "Lanet olsun, Mercedes. Nazik olmaya çalıştım. İyi misin?"

Ben de ona sarılmak isterdim ama kollarımı hareket ettiremiyorum. Tek yapabildiğim göğsüne doğru başımı sallamak.

Ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece bir kez daha göz göze geliyoruz. "O şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Yapabileceğimi bilmiyordum ve yaptığımda da nasıl geri döneceğimi bilmiyordum."

Önünde hiçbir ağırlığım yokmuş gibi durmak tuhaf ve aynı zamanda büyük bir tahrik edici. Süper asker ya da değil, tanıdığım herkesten daha güçlü. "Nereye gittin sen?"

Beni ayağıma kadar indirdi. "Mercedes, yine çatal oldum."

Acaba bu ona da bana geldiği kadar çılgınca geliyor mu? "Buna inandığını biliyorum, ama ..."

Kaşlarını çattı. "Bu sefer dönüştüğümde yanımdaydın."

Yüzümü buruşturdum. "Gözlerim kapalıydı."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Eğer benim bir çatal olduğuma inanmıyorsan, bu aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptığımı da inanmadığın anlamına mı geliyor?"

Seksim hala onun sahiplenmesinden dolayı zonkluyor. Her santimim onun olmanın verdiği ılıklik ve karıncalanma içinde. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?" Etrafıma bakıyorum, yerdeki gömleğimi

buluyorum ve onu alıyorum.

"Var." Gömleği elimden alıp tekrar yere fırlatıyor. "Aramıza duvarlar  rme. Bana gerçeği söyle. Eğer sana söylediklerime inanmıyorsan, neye inanıyorsun?"

Kendimi rahatsız edici bir şekilde açıkta hissediyorum ama çıplak olduğum için değil. "Gerçek her neyse, onunla çalışacağız."

"Gerçek her neyse?"    çekiyor. "Sence ben bir yalancı mıyım?" "Hayır."

"Deli mi?"

Alt dudağımı  iğniyorum. "Belki."

"Seni suçlamıyorum. Tüm bu durum delilik." Yanağımı okşamak için elini kaldırıyor ve birden fazla kişiliği olması ve bunun onlardan sadece biri olması umurumda değil. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum. "Eğer sana gerçekten bazen bir  atal olduğumu kanıtlamaya çalışırsam, bana bir söz verir misin?"

Sanki istediği ya da isteyebileceği tek kadın benmişim gibi bana bakıyor ve benim onu reddedecek gücüm yok. "Ne istersen."

"Beni geri getirmek için beni tekrar sikmen gerekiyorsa, yap." "Bu kolay bir söz."

"Hangi formda olursam olayım."

Aman Tanrım, gerçekten bir çatala dönüşebileceğini düşünüyor. D n şemeyeceğini anladığında ne yapacak? Bu psikotik bir kırılmaya mı neden olacak? "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Hugh."

"Biliyorum ve sorun değil." Yüzünü

buruşturuyor. Homurdanıyor.

Başka bir acılı yüz ifadesi yapar.

Yine homurdanıyor.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?" diye sordum. Bir şeyi dışarı itmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Ellerini yumruk yapıyor ve başının iki yanına götürüyor. "Neden bunu yapamıyorum? Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?"

Ve sonra, gözlerimin önünde, puslu bir ışık patlamasıyla ortadan kayboluyor ve bir  atal, en sevdiğim  atal, yere düşüyor.

Aman Tanrım, o gerçekten bir

 atal. Benim  atalım.

 atalımı

becerdim.

 atallanmıştım.

Hemen yanına diz çöktüm. "Hugh, sana inanmadığım için özür dilerim. Geri gel." Yok bir şey.

Onu kucağıma aldım ve çıplak göğüslerimin arasına sıkıştırdım. "Sakın beni bırakayım deme. Hugh, beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

"Beni duyabiliyorsan titreş."

Şimdi ne yapacağım?

Hepsi benim hatam.

Bana nasıl geri döneceğini bilmediğini söyledi. Benden ne yapmamı istedi? Onu geri getirmek için sikhemi mi?

Nasıl?

Daha önce orgazm olmak için çatalın sapını nasıl kullandığımı hatırlayınca yüzüm kızardı. "Tamam. Tamam. Tamam. Gereken buysa."

Hugh'yu kucağıma aldım ve yatağa taşıdım. Hugh ile birlikte olduktan sonra çatal kullanma fikri cazip gelmiyordu.

Ama bu Hugh.

Yatağa uzanıyorum ve kolu klitorisime yerleştiriyorum. Hareket etmiyor. Oh, hayır.

Yumruğumun üzerinde ileri geri ovuyorum. "Hugh, orada olduğunu biliyorum.

Geri dön. Bana geri dön." İşe yaramıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve çatal yerine Hugh'nun bana dokunduğunu hayal ediyorum. Çatalın sapını ileri geri hareket ettirirken adını tekrar tekrar fısıldıyorum. Hugh'nun görüntüleri düşüncelerimi dolduruyor. Isınan metale karşı kıvranıyorum.

Çatal titremeye başlar.

Hugh titremeye başlar.

"Hadi, Hugh. Yapabilirsin. Kıçını buraya geri getirirsen beni tekrar becerebilirsin."

Ve böylece metalin yerini yetenekli, ıslak bir dil alır.

Bölüm Yirmi Bir

Mercedes

Rhode Island
2024

Daha sonra, yatağında yorganın altında Hugh'nun kollarında uzanırken, göğsünün güçlü kaslarını izliyorum. Ağrım var ama doymuşum. "Hugh?"

"Evet?" diye mırıldanıyor ve alnımdan öpüyor.

"Sen bir çatalsın."

Göğsü bir kıkırdamayla titriyor. "Bazen."

"Süper asker olmakla ilgili söylediğin her şey doğru."

"Evet."

"O ödül töreninde sana ve arkadaşlarına ne olduğunu öğreneceğim." Duraksadım, sonra itiraf ettim. "Aslında Greg ve arkadaşları bulacak. Onlara meydan okudum bile."

Eli çıplak popomda sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor. "Greg?"

Gözlerindeki yoğun bakışı seviyorum. Sadece ve sadece onun olmak istiyorum. "Artık arkadaşız. Ve onun arkadaşları tanıdığım en zeki insanlardan bazıları. Bu gizemi çözebilecek biri varsa, o da onlardır."

"Sadece arkadaş

mıyız?" "Evet."

Derin bir nefes alır. "Çiçekleri sana kim verdi?"

"O yaptı. Eczaneye gideceğim için onları lavabonun yanına koydum."

"Neden?"

O akşam için neler planladığımı ve sadece prezervatif değil, iç çamaşırı da aldığımı, hatta ona yemek bile yaptığımı anlatırken gözleri kararıyor. "Bekleyip sana çiçekleri sormalıydım."

Omuz silkiyorum. "Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Senin hem gerçek hem de bir çatal olmana alışmaya çalışıyorum."

Gözlerimin içine bakmak için başımı kaldırıyor. "Hayal gördüğümü düşünüyorsan neden benimle birlikte olmak istedin?"

Aklıma gelen savunmacı şakaları geri çekiyorum. Hayatım benim seçtiklerimden ibaret ve kendimi daha az yargılamayı seçiyorum. "Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. Ben her zaman biraz tuhaftım. Senin gibi hiç kimse bana ikinci kez bakmadı ..."

Söyleyeceklerimin geri kalanını öperek geçiştiriyor, sonra da bana sıkıca sarılıyor. "Yeterli değilmişsin gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilirim. Daha fazlası olma şansı için her şeyi takas ettim. Buna değer miydi? Ailemi, arkadaşlarımı, kim olduğum üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmeye? Hâlâ kendimden nefret ediyorsam değmez."

Derin nefes alıyorum. "Tanıdığım her şeyden ve herkesten uzaklaştım çünkü konumum farklı olursa farklı olacağımı umuyordum. Değişen tek şey posta kodum oldu." Bir elimi göğsünde gezdirerek, "Sana kadar." diyorum.

Gözleri bana gülümsüyor. "Peki ben ne yaptım?"

Onunla tanışmamın beni nasıl daha cesur olma yoluna soktuğunu ve bunun Dazaray'la tanışmama nasıl yol açtığını anlatıyorum. "Greg ve çevresiyle arkadaş olmak bile senden önce mümkün değildi. Kendimi birilerinin birlikte olmak isteyeceği kadar ilginç biri olarak görmeye başlamam gerekiyordu. Eğer bunu benim için yapabilirsen, belki ben de senin kendini sevmeye başlaman için bir katalizör olabilirim."

Alnımdan öpüyor. "Tek bir şeyi doğru yaptığımı bilmek istiyorum."

Kendimi bir dirseğimin üzerine itiyorum ve ilk kez şaşırtıcı bir şekilde kendime güveniyorum. "Sadece her zaman olduğumuz gibi olabileceğimize inanmayı reddediyorum. Geçmişte yaptıkların seni tanımlamaz. Hâlâ burada olmanızın bir sebebi var. Bir fark yaratmanız için size ikinci bir şans verildi. Bununla ne yapmaya karar verirsiniz

-Sen busun."

Beni altından yuvarlıyor ve bana gülümsüyor. "Dünyayı görme şeklini ve seninle birlikte kim olduğumu seviyorum."

Hiç kimse bunu söylemedi ya da onun gibi doğrudan ruhuma bakmadı. Birbirimiz için yaratıldığımızı hissediyoruz. "Aynı," diyorum nefes nefese.

"Bir çatalla birlikte olmak istediğine emin misin?" Onda kalbimi eriten bir kırılganlık var.

"Bunu kendime sormak için çok geç." Yüzünün yan tarafını izliyorum. "Ben zaten çatallıyım."

Gülüyor ve inliyor. "Oraya gittin."

Utanmadan gülüyorum, onun altında kendimi genç, özgür ve seksi hissediyorum. "Yaptım ve yine yaparım."

Ciddi bir ifadeyle, "Bazen uyurken battaniyemin desenine uymak için renk değiştirdiğimi bilmen gerekiyor" diyor.

"Eğer peynir yersem o kadar sesli osururum ki uyanırım." Bir kahkaha attı.

Omuz silkiyorum ve burnumu kırıştırıyorum. "Sırlarımızı paylaştığımızı sanıyordum."

Tekrar yuvarlanıyor ve beni de yanına çekerek sarılıyor. "Mercedes, hiçbir şey seni şaşırtmıyor mu?"

Yüzümü omzuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve cevap vermeden önce gülümsüyorum. "Sadece şekil değiştirmene yardımcı olacak bir aletle samimiydim. Teninin ekose bir desene büründüğünü görmenin bununla kıyaslanabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Sanırım değil."

"Başka güçlerin var mı?" "Ben buna güç demezdim."

"Her neyse, ne demek istediğimi biliyorsun. Başka ne yapabilirsin ki?"

Bunu düşünmek için bir dakikasını ayırır. "Sadece daha güçlü değilim, aynı zamanda daha fazla esneyebiliyorum. Uzun mesafeler değil ama vücudumun bazı kısımlarını büyütüp küçültebiliyorum."

"Hangi kısımlar?"

"Kollarım ve bacaklarım."

Sertçe yutkunuyorum. "Oh, bence bundan daha fazlası." Başını bana doğru eğiyor.

"Ne?"

"Şikayet etmiyorum." Kızardım. "Ama herkesin dilinin seninkinin yaptığını yapabileceğini sanmıyorum."

Gözleri önce anlayışla sonra da mizahla parlıyor. "Şimdi ilgimi çekti." Sırtışı tamamen baştan çıkarıcı. "Biraz dinlen. Bunu yarın daha fazla araştıracağız."

Her yerim ısınıyor ve ona karşı eriyorum.

"Hugh?" Boynumu okşuyor. "Hmm?"

"Lütfen uyandığımda burada ol."

Bana daha sıkı sarılınca gerildi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Elimde olsa yapmazdım.

Bu son sözleri yüksek sesle söylemiyor ama ben duyuyorum. Beni bir daha terk etmeyeceğine söz veremez, çünkü neler olduğunu tam olarak anlamıyor.

Ben de bilmiyorum.

Ona ne olduğunu, benimle yakınlaşmanın onu neden özgürleştirdiğini ... hiçbirini anlamıyorum.

Hükümet ona ne yaptı?

Keşke bunu çözeceğime söz verecek kadar zeki olsaydım ama neredeyse üniversiteden mezun olamıyordum. Aptal değilim ama dikkatim kolayca dağılıyor. Bu yüzden uzaktan çalışmayı seçtim. İşimi yapıyorum ama kendi programıma göre ve istediğim kadar mola vererek.

Kaynak toplama ve benzer düşünen insanlarla bağlantı kurma konusunda iyiyimdir, ancak ölüm kalım durumunda boş bir Birleşik Devletler haritasını doğru bir şekilde doldurabilir miyim? Evet. Çevre eyaletleri yapabilirim, ama ortadakileri?

Övünmek gibi olmasın ama biri bana Idaho'yu kokluyor gibi görüldüğünü söylediğinden beri Montana'nın yerini tespit etmekte çok iyiyim. Şuna bir bakın. O eyaleti bir daha asla karıştırmayacaksınız.

Hugh benden daha iyisini hak ediyor.

Dazaray her şeyin bir nedeni olduğunu söyler.

Bu doğru mu?

Emin olduğum tek şey bir çatala aşık olduğum.

Yirmi İkinci Bölüm

Hugh

Providence, Rhode Island
2024

Mike'a uyanıyorum, göğsümün üzerinde oturuyor ve bir patisiyle alnıma vuruyor. Sessizce miyavlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bu, ilişkimizde çok önemli bir anmış gibi geliyor. "Beni buzdolabının altına itenin sen olduğunu biliyorum."

Bakışlarımı tutuyor, pençesini ağzına götürüyor, sanki kokumu ondan temizleme ihtiyacı suçluluk duygusundan daha büyükmüş gibi. Patisini indirdiğinde yüzündeki ifade, *bunu yine yaparım* diyor.

"Ona değer veriyorum," diyorum. "Hem de çok. Keşke daha iyi koşullarda tanışsaydık, ama tüm bunların bana anlamlı gelen tek parçası o. Bu yüzden bana istediğin kadar ters ters bak, o beni kabul ettiği sürece buradayım."

Mike hiç etkilenmeden, yataktan atlayıp odadan çıkmadan önce kuyruğuyla yüzümde daireler çiziyor ve yüzüme hafifçe vuruyor. Keşke hoşuma gitmeyen her şeyden uzaklaşmak benim için de mümkün olsaydı.

Dün geceye kadar, buna ben de dahilim.

Mercedes sadece motorumu çalıştırmakla kalmıyor,
bana umut da veriyor. Yeniden başlayabilirim.

Ve bu sefer işleri yoluna koyabilirim.

Yanağından öpüyorum, yataktan çıkıyorum ve bir çift şort giyiyorum. Hızlı bir banyo ziyaretinden sonra, guruldayan karnımı doyurmak için mutfığa gidiyorum.

Kahve makinesi alışık olduklarımdan farklı, ancak şimdiye kadar karşılaştığım diğer her şey gibi ... nasıl kullanılacağını anlamak yeterince kolay. Soba da benzer - daha fazla düğme ve ekran var, ancak gelecekteki bir sobanın olması gerektiği kadar şaşırtıcı değil.

Bir fincan kahve ve büyük bir krep yığını yapıyorum, sonra masayı iki kişilik hazırlıyorum. Mercedes bir gün önce giydiğim tişörtle odaya girdi.

Hiçbir kadın nefesimi onun kadar kesmemiştii. Gümleğim onu uyluğunun ortasına kadar örtüyor ve yeterince mütevazı olmalı, ancak meme uçları gözle görülür şekilde tomurcuklanıyor ve daha önce hiç bu kadar güzel bir pin-up bulmamıştım.

Bize kahvaltı hazırladığımı görünce yüzü sevinçten kızarıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu mutlu etmek için çok az şey gerekiyor. Benden önce tanıştığı her erkeği ona daha iyi davranmadıkları için yumruklamak istiyorum - ama aynı zamanda ona ilk sahip olamayacak kadar kör oldukları için de mutluyum.

O benim.

Tamamen

benim.

Kollarımı uzattım ve Thor'un çekicinin hızı ve gücüyle bana doğru uçtu. O an beni değiştiriyor, kelimelere dökemeyeceğim bir şekilde iyileştiriyor. Onunlayken kendimi kaybolmuş ya da güçsüz hissetmiyorum.

Hâlâ burada olmamın nedeni o ve bu bizi her nerede yapıyorsa, orada olmamız gerektiğini hissediyorum. Onu kaldırıyorum, döndürüyorum, sonra ikimizi de nefes nefese bırakan ve titreten bir öpücükle ona olan hislerimi aktarmaya çalışıyorum. "Ben de gelip seni uyandırmak üzereydim."

Yüzümü arıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bu gerçek. Sen gerçeksins. Ve sen hâlâ buradasın. Geleceğinden emin değildim."

Onu çenemin altına sıkıştırarak kendime çektim. Yaptığım hatalar neredeyse bir asır geçmişte kaldı. O zamanlar yaptıklarımı değiştiremem. İstesem bile özür dileyebileceğim kimse kalmadı. Mercedes'in tavsiyesine uyuyorum ve şu andan itibaren hep olmam gereken adam olacağım. Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Bugün arabayla gezmek istersen kısa bir süreliğine memleketime dönmek dışında."

Başını geriye doğru eğiyor. "Nerelisin sen?"

"Mendon, Massachusetts. Ailemin orada küçük bir çiftliği vardı. Programa katıldığında, ailemle ve beni tanıyan herkesle tüm bağlantımı kesmeyi kabul etmem şart koşulmuştu. Bunun ne anlama gelebileceğini anlayamayacak kadar savaşımaya hevesliydim ama kız kardeşimden benim için bir şeyler yapmasını istedim."

"Ne?"

"Babam Birinci Dünya Savaşı'nda görev yaptı ve bir sikke koleksiyoncusuydu. Geri döndüğünde birkaç sikke getirmişti ve bunları

saklamamı, çünkü değerli olabileceklerini söylemişti. Kız kardeşime, eğer bana bir şey olursa, bu paraları gömmesini söyledim.

En sevdiğim köpeğimi gömdüğümüz ağacın yanına. Ona kimseye söylememesini, çünkü onlar için geri döneceğimi söyledim. Ondan yapmasını istediğim şeyin mantıklı olmadığını ama yine de yapacağını söyledi."

"Bu çok güzel... ve çok üzücü."

Mercedes'e gülümsüyorum. "Eğer o yapmadıysa, kışına tekmeyi basacağım... ya da bulabilirsem torunlarına."

Bana uzun uzun baktı. "Mutfağında bıraktığın parayı nereden buldun?"

"Kafes dövüşü denen bir şeyde."

Ağzı yuvarlanıyor. "Yaralanabilirdin!"

"Yaralandım." Beyaz çizgi olan parmağımı kaldırıyorum. "Ama ben iyileşirim, hatırladın mı?"

"Yani sen ölümsüz müsün?"

"Pek sayılmaz. Normal yaşılanıyorum, bu yüzden doğal bir ömrüm olacağını varsayıyorum. Ancak ölmediğim sürece iyileşiyorum ve sadece büyük yaralar iz bırakıyor."

"Sen gerçekten bir süper kahramansın."

Gülüşüm ironik. "Mercedes, beni olduğumdan daha büyük gösterme. Ben sadece önemli bir şey yapmak isteyen ve sonunda hiçbir fark yaratamayan bir adamım. Hükümetin bana verdiği 'hediyeler' mi? Sonunda kurtardıkları tek kişi bendim ve hala burada olmayı hak ettiğimden emin değilim."

"Böyle şeyleri kimin söylediğini biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Süper kahramanlar." Gülümsemesi hayranlık uyandırıcı derecede bulaşıcı.

Öpüşüyoruz ve sonra boynuna sarılıyorum. "Zorlandığım zamanlarda bile içindeki iyiliği gördüğün için teşekkür ederim."

Bana öyle sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. "İyi olacaksın, Hugh. Sana yardım edeceğim."

Bakışlarımız tekrar buluşuyor. "Sen de iyi olacaksın, Mercedes. Artık yalnız değilsin. Ben varım."

Mürekkep Hokkası kutusuna bir göz atıyorum ve olumsuz düşünceler başlar başlamaz onları durduruyorum. Mercedes gibi, aşağı bakmayı bırakmalıyım. İşlerin zor olması imkansız oldukları anlamına gelmez. "Mercedes, ben iyi bir evlattım. İyi bir asker olmaya çalıştım. Ama başıma gelenleri asla kontrol edemedim. İlk kez bir çatala dönüştüğümde

bana yapılan. İkinci kez hiçliğı seçtim çünkü sahip olduğum tek şey buymuş gibi hissettim. Üçüncüsünde ise bunu sana bir şey kanıtlamak için seçtim. Eğer bir çatal olmayı seçebiliyorsam, neden geri dönmeyi seçemiyorum?"

"Bilmiyorum Hugh, ama söz veriyorum bunu anlamana yardım edeceğim." Burnunu bana doğru kırıştırdı. "Bu artık bana ihtiyacın olmayacağı anlamına gelse bile."

Ona her zaman ihtiyacım olacak. İçimde eksik olan şey oydu. Bazı şeyler kelimelerden ziyade eylemlerle daha iyi gösterilir. Mercedes'i alıp omzuma atıyorum ve yatak odasına doğru gidiyorum.

Gülerek, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Senin hakkında hissettiklerimden şüphe etmeyi bırakana kadar seni becereceğim."

Titriyor ve nefes nefese "Böyle şeyleri kim söyler biliyor musun?" diyor.

"Kim?"

"*Benim* süper kahramanım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mercedes

*Providence, Rhode
Island Haftalar sonra*

İşle ilgili e-postaları yanıtlamaya konsantre olmaya çalışıyorum ama Hugh'ya gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. Kanepede yanımda, dikkati kafes dövüşünden kazandığı paranın bir kısmıyla aldığımız yeni dizüstü bilgisayara odaklanmış durumda.

Başını kaldırıyor, onu izlediğimi fark ediyor ve yarattığı tabloya dönmeden önce alnıma bir öpücük konduruyor. Son birkaç haftada bazı insanların muhtemelen hayatları boyunca yapmadıkları kadar çok seks yaptık. Onun süper güçleri listesine tükenmez cinsel dayanıklılığı da ekledim.

Doymuş bir iç çekişle, bu listeye nezaket ve sadakati de ekliyorum. Onlarda sonsuz bir kaynak var gibi görünüyor. Bunu ona söylediğimde ne dediğini hatırlayınca gülümsüyorum. Cevabı basit bir "Seninle" olmuştu.

Hiç kimse kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlamamıştı. Hugh'un kafası karışmış ve cesareti kırılmış bir askerden bir amacı olan umutlu bir adama dönüşme yolculuğunun bir parçası olmayı seviyorum. Teknoloji çağında doğmuş biri gibi teknolojiyi benimsedi.

Şu anda, eskiden ailesinin çiftliği olan ormanlık bir alandan çıkardığımız paraları satabileceği müzayedeleri araştırıyor. Onun için dijital bir kimlik oluşturma için birine ödeme yaptık ve birlikte bir banka hesabı açtık.

Birlikte.

Artık yalnız değilim ve her gün bir öncekinden daha iyi.

Hugh Michael Wilson . . . Bu isimde karar kıldık. Wilson büyükbabasının ilk adıydı. Peki ya göbek adı? Mike, Hugh Michael

Hugh'a onun adını vereceğimizi söylediğimizde çok sinirlendi. Kısırlaştırıldığından beri Mike'ı hiçbir şey mutlu etmiyor.

Hayat güzel.

Hugh inanılmaz.

Mükemmel değil. Hiçbir erkek mükemmel değildir. İnatçı biri. Birlikte iki hafta geçirdikten sonra ailemle tanışması gerektiğine karar verdi. Ne zaman çatala dönüşeceği konusunda tam kontrol sahibi olana kadar beklememizi önerdim. Ailem açık fikirli... ama ilişkimizin bu yönünü onlara açıklamak istemiyorum.

En azından babamın gözlerinin içine bakmadan, elini sıkmadan ve bana bakacağına dair söz vermeden benimle birlikte yaşamayı doğru bulmadığını söyledi. Muhtemelen ona bunun modası geçmiş bir uygulama olduğunu söylememeliydim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çatal biçiminde yere yığıldı. Kendini değiştirebilseydi Hugh ile tartışmak daha kolay olurdu. Şekil değiştirmesi üzerinde deneyler yapıyorduk ama şu ana kadar yapamadı.

İlk dönüşümü sadece ağzıma girmesiyle oldu. Bunu denedik ama yeterli olmadı. Onunla sadece yaklaşmakla kalmamalı, onu arzulamalıyım.

Bir anlaşmazlığın ortasında bu zor olabilir, bu yüzden ailem hakkında tartıştığımız gün Hugh'u tezgaha koydum, Dazaray ile koşuya çıktım, geri döndüm ve ancak o zaman onu geri getirdim.

Onun için üzülme bile. "Benimle yaklaşmazsan eski halime dönemem" lafını çok iyi kullanıyor. Bazen gözlerimin içine bakar, kaşlarını şakacı bir şekilde oynatır ve BING yine titreşimli bir çatal olur. Küçük gıcık.

Aslında umursamıyorum. Bir ya da iki kez, sırf değişmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için umurumda olmayan bir konuda onunla tartışmış olabilirim. Başarılı olmadan hemen önce gözlerindeki parıltı bana ne yaptığımı bildiğini söyledi ve bu bizim için küçük bir oyun haline geldi.

Onu henüz ailemle tanıştırmak için eve götüremem.

Eğer onu işe alan devlet kurumunun dikkatini çekeceğini düşünmeseydim, şu "Pislik ben miyim?"lerden birini yapardım. TikToks.

Hugh ve ben geçen gece yemeğe gittik. Dünyanın en yavaş garsonu vardı. Yanımıza gelip içki siparişimizi istemesi ile siparişi getirmesi arasında eve kadar araba kullandığına eminim. Açlıktan ölüyordum. Ancak garsondan sonra

yemeğimizi bıraktı ve tekrar ortadan kayboldu, bize gümüş çatal bıçak vermeyi unuttuğunu fark ettik.

Hugh'a baktım.

O da bana baktı.

Ona yavru köpek bakışları attım. Gerçekten aç olduğumda insanlığımın bir kısmı gidiyor.

Çantamda eve gitti ve daha sonra buna güldük. Birlikte sevincimizin peşinden gidiyoruz ve hayat düşündüğümünden çok daha güzel.

Bu, sorumluluklarımızı bir kenara bıraktığımız anlamına gelmez.

Hem Hugh hem de ben hala onun birimine ne olduğunu bulmaya kararlıyız, sadece bu bulmacayı çözerken mutsuz olmamayı seçiyoruz.

Hugh onu bir süper kahraman olarak hayal etmemi hoş karşılıyor ve birlikte onun özel yeteneklerini keşfediyoruz - yatak odası içinde ve dışında. Esneme ve genişleme yeteneği mi? Tanrım, beni asla terk edemez çünkü diğer tüm erkekler için mahvoldum.

Pratik yaptıkça kamuflaj yeteneklerini kontrol etmeyi öğreniyor. Sadece çıplakken bulunması zor, ama bu oynadığımız oyunları daha eğlenceli hale getiriyor. Bir çatalı sevmenin garipliğini aştım. Başka hiçbir çatal bıçak takımıyla yakınlaşmak istemesem de arkadaşlarını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmayı teklif ettim. Başka bir yol bulacağımızı söyledi.

Tanrı'ya şükür.

Hugh eski kafalı ve sadıktır. Bunların hiçbirisi kulağa olduğu kadar seksi gelmiyor, ancak modern erkeklerin asla teklif etmediği bir şekilde benimle ilgilenmeye kendini adanmış durumda. Onun yanında sadece güvende değil, aynı zamanda değerli hissediyorum. "Seni çok seviyorum."

Bir kahkaha atıyor, sonra kendi dizüstü bilgisayarını bırakıp benimkini alıyor ve onu da kenara koyuyor. Beni kolaylıkla kaldırarak kanepede yanından alıp kot pantolonlu kucağına oturtuyor. Sundress elbisem onun için açan ters bir çiçek gibi etrafımızda dalgalanıyor. "Ben de seni çok seviyorum, Mercedes. Yakında bir gün, Bayan Hugh Wilson olacaksın."

Ellerimi güçlü göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve sertleşen shaftının üzerinde seksimi sürüyorum. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

İki elini elbisemin altından geçirip kıkırmı kavırıyor ve kalçalarını bana doğru ileri geri hareket ettiriyor. Bedenim ısınıp onunkine hazırlanırken dudaklarımı ısıırıyorum. "Kim soruyor? Sen benimsin, Mercedes. Bugün benimsin. Yarın da. Sonsuza kadar."

"İyi günde de kötü günde de" diyorum gülümseyerek.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye devam ediyor gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle ki neredeyse o anda ölecektim.

Evet.

Aklıma bir düşünce geliyor ve düşünmeden dile getiriyorum. "Çocuk sahibi olabilir miyiz? Bu güvenli olur mu? Çatal bıçak mı doğuracağım?"

Sorum onu şaşırtıyor ve gerçekten endişeli görünüyor, sonra gülümsüyor. "Eğer öyleyse, umarım bir kaşığımız vardır."

"Pislik." Şakayla karışık göğsüne vuruyorum. "Sadece bilmediğini söyleyebilirdin."

Yine de anlıyorum. Bilmenin bir yolu yok ve gülmek onun anlaşma şekli. Ben de aynısını yapmayı öğreniyorum. Saklanmaktan daha iyi.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Kontrol ettim. "Arayan Cheryl. Hâlâ Inkwel'i araştırıyor."

Altımda geriliyor. "Bir şey buldu mu?"

Bu soruyu ona mesaj attım ve sonra yanıtını okudum. "Bana amcamın hâlâ hayatta olup olmadığını sordu. Takip etmek istediği bazı ipuçları var ama daha fazla bilgiye sahip olmak istiyor."

Hugh'nun dudakları büzülür. "Eğer arkadaşlarıma yardımı olacaksa, bildiğim her şeyi ona anlatacağım."

"Ona bana Inkwel'den bahsedenin amcam olduğunu söyledim. Senin kim olduğunu söyleyebilirim?"

"Ona karşı dürüst olmamız gerekebilir."

Nefesim kesildi. "Ne kadar dürüst?"

"Bekâr mı?"

Kaşlarımı

çattım.

"Neden?"

Burnuma hafifçe vuruyor. "Benim için değil. Ama hayatında bir erkek yoksa ve açık fikirliyse, ona bir kaşık ödünç verebilirsin."

Şimdilik Son . . .

Ödül yemeğinde olanlar hakkında daha fazla bilgi almak ve başka bir süper askerle tanışmak için ***Kaşıklanmış'ı*** okuyun: **Keyifli bir mutfak eşyası romantizmi, kitap 2 (Jack).**

Ve çatal **bıçak** takımı set halinde geldiğinde her zaman en iyisi olduğu için, **Bıçaklanmış: Hafif kalpli bir mutfak eşyası romantizmi, 3. kitap** seriyi kötü bir olayla tamamlayacak

Çocuk (Ray).

Mizah anlayışımı beğendiniz mi? Tatlı ama baharatlı milyarder serilerimle tanınıyorum. [Maid for the Billionaire](#) ile başlayın; çatal bıçak takımı olmadan tüm kaçış romantizmine ve mizaha sahip. Aynı milyarder dünyasında geçen 40'tan fazla bağımsız kitapla en iyi şekilde tıka basa okuma.

Yazar Hakkında

Ruth Cardello, Massachusetts'in güneyindeki k    k bir şehirde 11 çocuğun en k       olarak dünyaya geldi. Genç yetişkinlik yıllarını geniş ailesinden olabildiğince uzağa taşınarak geçirdi. Boston, Paris, Orlando, New York'ta yaşadı ve sonra tam bir daire çizerek New England'a geri döndü. Şimdi do du u kasabadan bir kasaba ötede mutlu bir şekilde ya ıyor. Onun için aile, sıcak hava ve uluslararası ortamdan daha önemli.

Son 11 yılı anaokulu   retmeni olmak üzere 20 yıl boyunca e itimcilik yaptı. Okul bölgesi i ten çıkarmaya ba ladı ında, Ruth ikinci a kı olan yazarlı a ciddi bir şekilde yöneldi ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Yazmadı ı zamanlarda onu k    k  iftli inde çocuklarını kovalarken, atlarına binerken ya da okurlarıyla  evrimi i bağlantı kurarken bulabilirsiniz.

Ruth ile iletişime geçin:

Web sitesi: RuthCardello.com

E-posta: RCardello@RuthCardello.com

FaceBook: [Yazar Ruth Cardello](https://www.facebook.com/YazarRuthCardello)

Twitter: [@RuthieCardello](https://twitter.com/RuthieCardello)